AGENTUL HAOSULUI

Norman Spinrad

AGENTUL HAOSULUI

Norman Spinrad

Traducere de

Bogdan Bărbieru

Cuprins

„Orice Conflict Social este arena celor trei forțe, mutual antagoniste: Restaurația, Opoziția care încearcă să răstoarne Ordinea existentă şi să o înlocuiască cu una proprie şi tendința de creştere a Entropiei Sociale din care provin toate Conflictele Sociale şi care, în acest context, poate fi considerată drept o forță a Haosului."

GREGOR MARKOWITZ,
Teoria Entropiei Sociale

1

BORIS JOHNSON sări uşor de pe banda periferică a trotuarului mobil al nivelului zero şi păşi pe trotuarul fix.

Faţada noului Minister al Tutelării, de un alb rece, se înălţa sfidătoare în faţa sa. Clădirea era separată de trotuarul pe care stătea, de o vastă întindere de gazon, ce o înconjura complet.

O mulţime de oameni era deja adunată în faţa treptelor de la intrarea Ministerului, la baza cărora fusese instalată o mică tribună.

Johnson estimă prezenţa a trei până la patru mii de Supuşi; bărbaţi şi femei cu priviri placide, aduşi de faţă la acest eveniment de către Gardieni. Stăteau acolo şi aşteptau nemişcaţi, păstrând o tăcere de gheaţă. Ca la toate adunările dictate de Hegemonie, Supuşii formau o masă inertă de fiinţe, nicidecum o *mulţime* gălăgioasă. Johnson notă că oamenii erau înghesuiţi întrun areal semicircular, a cărui bază o forma treptele intrării, iar arcul de cerc, de Gardieni cu alură ameninţătoare, privind încruntaţi, ca nişte maimuţe bărbierite îmbrăcate în frac, în uniformele lor de paradă.

Astfel, toţi cei prezenţi stăteau înghesuiţi formând o masă compactă, deşi spaţiul de gazon liber era mult mai mare.

Până aici, toate bune...

Mergând nonşalant în contradicţie totală cu tensiunea ce îl stăpânea, afişând o mină dezinvoltă, Johnson trecu de inelul

Gardienilor de la periferie. Trecu direct pe sub nasul unui Gardian cu înfăţişare de taur şi cu privire permanent suspicioasă şi duşmănoasă.

Johnson îl gratulă cu un salut, pentru că era îmbrăcat în combinezonul gri al Ministerului Întreţinerii, iar o asemenea cordialitate era mai mult sau mai puţin aşteptată.

Faţa Gardianului se lăţi într-un surâs veninos şi Johnson îi întoarse zâmbetul, o grimasă fugară de egală sinceritate.

Ajutându-se de coate, în timp ce-şi croia drum spre tribuna de la baza treptelor, Johnson remarcă motivul înghesuirii atâtor indivizi, într-un spaţiu atât de restrâns. O echipă TV îşi montase echipamentul pe strada de la nivelul doi, la aproape douăzeci de metri înălţime şi conectat printr-o rampă direct cu Ministerul. Astfel aveau posibilitatea să filmeze ceremonia inaugurală, direct peste capetele mulţimii, creând iluzia unui auditoriu vast şi compact, în preajma Ministerului.

Johnson mormăi pentru sine, în timp ce se străduia să păstreze o atitudine neutră, cât mai degajată şi amabilă. Era o realizare tipică Hegemoniei. Pe măsură ce observa elemente noi, îşi dădea seama că întreg scenariul fusese aranjat în beneficiul cameramanilor ce urmau să transmită în direct cuvântarea lui Khustov, spre toate domurile de pe Marte şi mai târziu, prin duplicate ale înregistrării, în întreaga Hegemonie.

Totul era vădit să şocheze: uniforme de gală în albastru, negru şi auriu, purtate de Gardieni; iluzia unei vaste audienţe; pereţii semeţi, fără ferestre, ai noului Minister – un fundal majestuos pentru podiumul cu tribuna vorbitorului; Drapelul uriaş al Hegemoniei – nouă cercuri concentrice aurii pe un fundal albastru – mişcându-se uşor în adierea vântului. *Adierea vântului?!*

Johnson se abţinu cu greu să nu izbucnească în râs. De vreme ce fiecare moleculă de aer din fiecare dom era artificial produsă şi reciclată cu atenţie de sistemul ecoautonom, *nu exista* nici o adiere pe Marte capabilă să mişte acel drapel. Mai mult ca sigur era montată o ventilaţie ca să creeze acea iluzie.

Într-un fel acesta era amănuntul final al perfecţiunii. În concordanţă cu scenariul – o cuvântare pompoasă pentru inaugurarea Ministerului Tutelării de pe Marte ţinută de însuşi Coordonatorul Hegemonic, în persoană.

Dar ce nu ştiau ei, gândi Johnson în timp ce îşi băga mâna în buzunarul combinezonului simţind sub braţ ţeava lasearmei, era faptul că Liga Democratică, introdusese şi ea o mică schimbare în marele scenariu. Oricum, va fi un spectacol interesant, chiar dacă neplanificat de Consiliul Hegemonic al planetei. În schimb, fiecare individ de pe Marte (evident nu vor transmite înregistrarea şi pe alte planete) va fi prezent la asasinarea în direct, a însuşi Coordonatorului Hegemonic, Vladimir Khustov.

După asta, Liga Democratică ar trebui să fie luată în serios. Khustov ar fi mort, iar Hegemonia nu va putea şterge din memoria martorilor oculari de pe Marte, pur şi simplu negând, că acest eveniment nu s-a petrecut. Aceasta era maniera Consiliului, însă de data aceasta vor rămâne neputincioşi.

Johnson pipăi conţinutul buzunarului stâng: o bombă-mesager, un mic ovoid conţinând un mesaj înregistrat, care va anunţa asasinarea lui Khustov de Ligă. După atentat, îi va da drumul să zboare deasupra mulţimii, cu micuţele ei rotoare, transmiţând vestea, nu numai Supuşilor prezenţi în carne şi oase, dar şi pentru milioanele de receptoare de pe Marte. Fiecare Supus va şti cine l-a asasinat pe Coordonator!

Liga era atât de mică, atât de neînsemnată, un fir de praf împotriva unei asemenea tiranii impuse de Hegemonie – o tiranie ce controla nu numai planetele şi sateliţii Sistemului Solar, dar şi întreaga mass media. Era practic imposibil să faci cunoscută activitatea Ligii, măcar unui procent infim din populaţiile Hegemoniei. Era nevoie de ceva mai mult decât să stai şi să faci planuri. Era nevoie de mult noroc.

Unul era că Hegemonia hotărâse să televizeze ceremonia. Iar altul, şi mai mare, că Arkady Solkowni se alăturase Ligii din proprie iniţiativă.

Johnson îşi întinse gâtul deasupra mulţimii şi-i observă pe Gardienii de la periferia adunării. Indivizi foarte înalţi, toţi pe acelaşi calapod, toţi încruntaţi şi suspicioşi, cu lasearmele la vedere şi cu priviri ce străpungeau până în interiorul stomacului. Interesant era faptul că aceleaşi priviri neîncrezătoare şi le aruncau şi între ei! Această eternă suspiciune era dobândită printr-o paranoia întreţinută încă din tinereţe şi condiţionată continuu. Gardienii erau indivizi aleşi cu multă atenţie. Era necesar un substrat familial „sănătos", un profil

psihologic adecvat, dosarele pregătirii intelectuale erau minuţios studiate, iar codul genetic era la fel de riguros ales. După ce toate aceste cerinţe erau îndeplinite, urma o săptămână de interogatorii, în stare de semiconştientă, în urma injectării unei game variate de psihodroguri.

Era absolut imposibil pentru agenţii Ligii să se infiltreze în rândurile Gardienilor. Nici cel mai înfocat fanatism, nici cea mai perfectă îndemânare, nimic nu putea ajuta.

Norocul doar!

Şi dacă nici un agent al Ligii nu se putea infiltra în rândurile Gardienilor, nu era totuşi imposibil ca un Gardian să devină membru al Ligii. Era exact ce făcuse Arkady Solkowni. Iar acest Solkowni nu era un Gardian oarecare, era membru al gărzii personale a lui Khustov!

Da, norocul era singurul factor ce nu putea fi controlat de Hegemonie. Exista astfel o compensaţie. Gardienii păreau să reprezinte veriga slabă a tiraniei de fier hegemonice, iar Consiliul era de multă vreme conştient de acest lucru. Nepăsarea şi apatia erau stările de spirit necesare pentru a controla o populaţie, iar Supuşii deveneau pe zi ce trece fiinţe perfect vegetative. Admiterea lor în organizaţia paramilitară de supraveghere era inadmisibilă. Gardienii trebuiau să fie energici, oameni fără scrupule, cu simţ de iniţiativă personală şi să gândească. Cu alte cuvinte trebuiau să fie *periculoşi.*

Dar singurul lucru care nu putea fi tolerat de Hegemonie era o elită excelent înarmată de indivizi care gândesc şi au spirit de iniţiativă, o Gardă Pretoriană.

Parcă unul din vechii filozofi, Platon sau Toynbee sau Markowitz gândea Johnson, a emis vechiul paradox: „Cine va păzi paznicii”?

Involuntar, Johnson zâmbi strâmb. Oricare filozof ar fi fost, cu siguranţă nu trăise în vremurile Hegemoniei. Hegemonia avea răspunsul...

Răspunsul era frica. *Gardienii* se păzeau între ei. Demenţa admirabil iniţiată şi menţinută instituţionalizat. Ei erau condiţionaţi *să ucidă* orice fiinţă omenească cu excepţia Consilierilor. Între ei se priveau cu o suspiciune mult mai înverşunată, decât îi priveau pe inofensivii Supuşi. Erau deliberat antrenaţi să apese pe trăgaci lipsiţi de orice sentiment – după cum suna un preambul al Constituţiei Hegemonice Revizuite:

„Este preferabilă moartea unui milion de Supuşi, rămânerii nepedepsite a unui singur Act Nepermis." Gardienii aduceau mai puţin cu o armată şi mai mult cu o haită de câini inteligenţi şi bine dresaţi în scopuri malefic direcţionate. Ucideau orice fiinţă li s-ar fi părut suspectă, inclusiv pe camarazii lor, fără milă.

Paradoxal, această teroare colectivă l-a făcut pe unul dintre ei, Solkowni, să se îndoiască de sănătatea mintală a întregului Consiliu Hegemonic şi să-şi transfere loialitatea Ligii Democratice. Nu a trebuit mult timp ca Solkowni „câinele fără stăpân" să-şi ofere serviciile unor „stăpâni fără câini".

„Fără nici o îndoială", gândi Johnson, „nici un Gardian nu putea să-l ucidă pe Khustov. Ceilalţi Gardieni l-ar fi sfâşiat într-o secundă la primul gest necugetat."

Numai dacă...

Johnson studie feţele lipsite de personalitate ale Supuşilor prezenţi acolo, înghesuiţi împrejurul lui. Teama, prosperitatea şi controlul minuţios erau factorii prin care Hegemonia îi transformase pe Supuşi, într-o turmă bine hrănită, bine adăpostită şi bine distrată. În afară de libertate, nu se puteau plânge de absolut nimic, iar înţelesul acestui cuvânt devenise deja obscur.

Patru mii de Supuşi ai Hegemoniei – o turmă umană, total inofensivă. Dar în această cireadă apatică erau ascunşi zece agenţi înarmaţi ai Ligii – zece ucigaşi.

Fără ajutor, cei zece agenţi nu puteau să-l ucidă pe Khustov. Printre multe alte cerinţe, Gardienii trebuiau să aibă o statură impresionantă, toţi peste 1,90 m. Khustov urma să fie înconjurat de Gardieni, care la cel mai mic pericol, l–ar fi protejat cu propriile trupuri.

Agenţii Ligii nu-l puteau ucide pe Khustov. Solkowni nu-l putea ucide pe Khustov. Supuşii nici nu gândeau la asemenea faptă.

Dar toţi factorii împreună...

A fost o mişcare în faţa intrării. Opt Gardieni masivi, în uniforme strălucitoare, au ieşit din clădire – garda de corp a lui Khustov. Cel blond, ultimul din dreapta, trebuia să fie Arkady Solkowni.

Boris Johnson îşi consultă ceasul. Transmisia televizată urma să înceapă o dată cu apariţia lui Khustov.

Deodată trompetele au răsunat asurzitor, evident o înregistrare, iar Vladimir Khustov, Coordonatorul Hegemoniei a apărut în capul scărilor, vizibil cu greutate, mascat de piepturile gigantice ale Gardienilor.

Khustov cobora încet, treaptă de treaptă, în continuare mascat de gardieni, în timp ce acordurile din „Nouă Planete pentru Eternitate" – imnul oficial al Hegemoniei, umplea aerul.

Johnson nu-l văzuse niciodată în carne şi oase pe Khustov, cu toate că imaginea sa televizată era îndeajuns de bine-cunoscută. Deşi Johnson n-ar fi recunoscut, exista o curioasă asemănare între el şi Coordonator, o asemănare umbrită de diferenţa de cincizeci de ani dintre ei. Amândoi aveau părul lung şi negru şi dacă părul natural al lui Khustov era mai puţin prezent acum, la cei 80 de ani pe care-i număra, asupra acestui amănunt se lucrase cu deosebită atenţie şi fineţe. Johnson avea corpul unui atlet; Khustov semăna cu un boxer pensionat – grăsimea luase locul muşchilor inactivi. Ambii bărbaţi aveau ochi cenuşii şi dacă ai lui Boris Johnson semănau cu mercurul şi ai lui Khustov cu oţelul – amândoi aveau în privire o flacără vie, lucru nu tocmai întâlnit la Supuşi Hegemoniei.

Khustov şi Gardienii ajunseră la capătul inferior al treptelor. Coordonatorul se aşeză în spatele tribunei. În timp ce răsunau ultimele acorduri ale imnului Hegemoniei patru Gardieni se urcară pe o mică platformă ce ieşi de la baza tribunei, în ideea de a-l proteja pe Coordonator de mulţime, prin însăşi prezenţa lor acolo. Ceilalţi patru Gardieni se împărţiră în două perechi, fiecare în stânga şi la dreapta Coordonatorului, un pas înapoi lateral.

Solkowni era primul din spatele lui, în dreapta. Alt mare noroc.

Muzica se oprise.

„Supuşi ai Hegemoniei"... Începu Khustov în engleză. Deşi purta nume slav (strămoşii lui erau pe jumătate americani) Khustov stăpânea la fel de bine ambele limbi oficiale, rusa şi engleza. De vreme ce Marte era locuit în majoritate de americani, a ales să vorbească în engleză, după cum fericit anticipase şi Johnson.

Era foarte important ca toţi agenţii să tragă în acelaşi timp, sau într-un interval cât mai scurt posibil. Deoarece erau

împrăştiaţi în mulţime, nu exista nici o modalitate ca Johnson să lanseze un semnal sigur. Astfel stabiliră că vor trage exact în clipa în care Khustov va rosti, întâia dată, cuvântul „Tutelării” – deoarece cuvântarea sa era tocmai în cinstea inaugurării noului Minister al Tutelării, iar Khustov vorbind în engleză, era inevitabil, mai devreme sau mai târziu, să nu rostească această parolă.

Johnson apăsă cotul pe lasearma din buzunarul interior. Acest atentat era primul pas real pe calea distrugerii Hegemoniei şi restaurării Democraţiei. Moartea fizică a lui Khustov aproape nu conta – Jack Torrence, Vice-Coordonatorul va înşfăca puterea – dar faptul că Liga Democratică se dovedea capabilă *să ucidă* un Coordonator, tocmai acesta era efectul scontat, de a fi recunoscută drept o forţă de temut, la capătul a zece ani de eforturi sterile, întâlniri conspirative riscante, propagandă orală şi sabotaje minore.

—...şi astfel o nouă cărămidă este pusă astăzi la construirea noului edificiu al Ordinii, Khustov tuşi scurt, un nou obstacol în calea haosului, dezordinii, în faţa foametei, nemulţumirii şi nefericirii, pe care asemenea conflicte sociale le pot iniţia. Da, Supuşi ai Hegemoniei, această nouă clădire va reuşi să asigure Ministerului Tutelării Marţian o excepţională...

Tutelării!

Johnson îşi scoase lasearma. O armă compactă cu mânerul de ebonită de 12 centimetri ce se continua cu încărcătorul translucid ce înmagazina încărcătura standard de cincizeci de electrocristale, fiecare deţinând energia, ce se transforma la activarea trăgaciului într-un teribil fulger de lumină coerentă. Arma era greu de confundat. În dreapta lui Johnson o femeie grasă trase un ţipat. Bărbatul care o însoţea, încercă disperat să o tragă cât mai departe de Johnson. Într-o secundă, toţi din jurul său, încercau înfricoşaţi să fugă din calea „nebunului”.

Dar nu reuşeau să fugă nicăieri, mai ales acum, când alţi zece „nebuni” înarmaţi erau epicentrele unor noi valuri de panică, iar Supuşii se îmbrânceau unii pe alţi nereuşind decât să producă o agitaţie şi mai mare.

Johnson îşi îndreptă arma spre Gardienii din spate, cei de pe semicerc, şi trase. Un fascicol orbitor fulgeră pe ţeavă în

timp ce electrocristalul din încărcător își eliberă energia şi se prefăcu în nimic.

Raza nimeri umărul unui Gardian care urlă şi trase instantaneu în direcţia generală a lui Johnson. Un Supus fu lovit şi începu să ţipe. Ca la un semnal, zeci, sute de oameni începură să ţipe înnebuniţi.

Imediat după ce trase, Boris Johnson începu să împingă mulţimea şi să-şi croiască drum spre trepte. Trase din nou, de data asta spre podium. Garda lui Khustov deja se strânse în jurul lui. În spatele lor Coordonatorul devenise imposibil de localizat. Tirul lui Johnson lovi acum treptele de plastomarmură de lângă tribună transformând zona impactului cu materialul sintetic, într-o vâscozitate urât mirositoare, care începu să se scurgă lent. În timp ce-şi trăgea respiraţia încercând să localizeze noi ţinte, Johnson observă că oamenii lui își făceau datoria. Unul ţintise drapelul şi rămăşiţele carbonizate coborau fâlfâind sumbru deasupra tribunei. În timp ce privea, un nou fulger reteză catargul la bază. Acesta vibră o clipă, apoi se prăbuși peste podium, ratându-l de puţin pe Coordonator.

Disperarea mulţimii atinsese apogeul. Nişte indivizi se învârteau în cerc împingând nebuneşte, lovind cu pumnii şi urlând. Alţii încercau să formeze grupuri compacte şi să forţeze drumul spre margine, dar Gardienii de acolo trăgeau în plin şi îi azvârleau înapoi, ajutaţi şi de acei indivizi complet debusolaţi. Mulţimea semăna cu o hoardă de animale dezlănţuite ce se învârte pe loc în faţa unui foc din prerie. Johnson ţinti cu multă atenţie pe unul din Gardienii de lângă Khustov. Era desigur esenţial ca unul dintre terorişti să-l rănească pe Solkowni din „greşeală”.

Atmosfera era înţesată de fum, sfâşiată de răcnete, mirosea a carne arsă, metal încins, plastic topit. Gardienii de pe margine nu reuşeau să facă nimic concret. Agenţii Ligii erau bine disimulaţi în mulţimea dezlănţuită. Dar asta nu-i oprea pe Gardieni să procedeze cum fuseseră învăţaţi. Trăgeau în direcţia unde li se părea că se află inamicul, total indiferenţi la măcelul unor oameni nevinovaţi. Erau ca nişte câini într-o poiată; ei urmăreau vulpoiul și nu conta câţi pui pe care ar fi trebuit să-i protejeze piereau în această vânătoare.

Trei raze, într-o succesiune rapidă, lansate spre aceeaşi zonă periferică a Gardienilor, au avut ca efect doborârea a doi dintre ei. Ceilalţi au răspuns cu un foc concentrat asupra unei zone restrânse de unde li se păruse că veniseră loviturile. Un mârâit de furie izbucni din piepturile Supuşilor în clipa în care realizară că Gardienii profitau de această ocazie să ucidă din sadism.

Totul conform planului, gândi Johnson... În curând chiar şi garda personală a lui Khustov se va îmbăta cu mirosul sângelui şi vor trage, alegându-şi ţinte din mulţime, devenind neatenţi la Solkowni.

Acum!

— Să fugim! Să fugim! Să ieşim! urlă Johnson. Spre stradă! Spre stradă!

Exact cum fusese plănuit, ceilalţi agenţi reluară îndemnul făcându-i cu uşurinţă pe Supuşii debusolaţi să preia refrenul şi să se execute întocmai.

— Pe acolo, tună Johnson îmbrâncind un om din faţa lui. Uite acolo o breşă! Pe acolo! Să fugim!

Întocmai unui val, întreaga masă de oameni îngroziţi s-a grăbit să se îndrepte într-acolo, direct spre armele Gardienilor, care le blocau trecerea spre stradă. Apaticii Supuşi se transformaseră într-o hoardă cu o energie neobişnuită, pe care numai frica o putea naşte.

Dar nu frica, ci setea de sânge, scăpăra în ochii arcului de Gardieni ce se regrupa împotriva şarjei nebuneşti a Supuşilor. Erau sălbatici împotriva altor sălbatici, însă armele erau în mâinile sălbaticilor în uniforme. Trăgeau circular, fără milă. Laserele izbiră ca un zid de foc pe inconştienţii temerari, care au fost măcelăriţi într-o clipă. Brusc înaintarea se opri. Panica crescu şi toată mulţimea, se răsuci să fugă orbeşte direct spre Minister, acolo unde garda personală a Coordonatorului îi aştepta cu ochii injectaţi de furie şi surescitare.

„Acum e timpul”, gândi Johnson.

Garda lui Khustov începu să tragă în mulţime cu privirile aţintite necruţător asupra victimelor. Khustov stătea ghemuit pe vine în spatele lor, încrezător la gândul ca Supuşii neînarmaţi nu vor reuşi niciodată să străpungă zidul uman ce-l proteja.

Şapte Gardieni trăgeau fără milă în oamenii din faţă dar şi presiunea asaltului începu să scadă după ce primii atacatori se transformară în torţe şi apoi în scrum...

Dar al optulea Gardian se roti brusc şi îndreptă laserarma spre capul Coordonatorului. Ceilalţi Gardieni erau mult prea absorbiţi de măcel ca să observe ce se întâmplă în spatele lor.

Planul izbutise perfect, încă o clipă şi...

Dar în timp ce Johnson privea cu sufletul la gură, aşteptând finalul, corpul lui Solkowni fu lovit de cel puţin cinci lasere aproape simultan, înainte ca el să tragă. Privi în sus şi se prefăcu în aşchii fumegânde, prăvălindu-se la picioarele lui Khustov.

Ce naiba se întâmplă?! se înfurie Johnson, prea uimit încă să realizeze dezastrul. Şi totuşi era crudul adevăr... Privi în sus spre strada de la nivelul doi, unde şase indivizi îi îmbrânceau pe cameramanii sideraţi, trecând în fugă spre trotuarul rulant...

Khustov urlă şi cei şapte Gardieni se întoarseră, privind stupefiaţi la bucăţile de carne fumegândă de la picioarele lor.

— Urcaţi treptele, cretinilor! mugi Khustov livid de furie şi teamă. La adăpostul Gardienilor, Coordonatorul Hegemoniei urca treptele cu spatele.

Cei şase fugari de la nivelul doi ajunseră la trotuarul mobil în momentul în care Khustov tocmai intră în clădirea Ministerului. Chiar înainte să sară pe trotuarul care l-ar fi transportat spre o zonă relativ mai sigură, ultimul dintre ei aruncă în jos un obiect discoidal, argintiu.

O bombă, gândi Johnson instantaneu.

Apoi văzu micuţele rotoare ce menţineau discul în aer, deasupra mulţimii. Era într-adevăr o bombă-mesager. Dar bombele-mesager erau folosite doar de Liga Democratică. De Ligă şi de...

— Viaţa Coordonatorului Khustov, izbucni mesajul înregistrat, a fost salvată, graţie Frăţiei Asasinilor!

„Într-un loc unde nu există trecut, prezentului nu îi poți ascunde viitorul."

GREGOR MARCOWITZ,
Haosul şi Cultura

2

BORIS JOHNSON îşi aruncă lasearma în mulţime, – jumătate dezgustat, – jumătate din precauţie – Khustov scăpase neatins, iar acum arma l-ar fi deconspirat drept unul dintre atentatori. Se părea că şi ceilalţi agenţi procedaseră la fel, deoarece Gardienii erau singurii care mai trăgeau. Peste câteva clipe însă şi ei încetară focul, realizând că lucrurile erau deja terminate.

Gardienii îşi regrupau rândurile, forţând mulţimea să se apropie de treptele Ministerului. Păreau că aşteaptă ceva sau pe cineva...

Frăţia asasinilor! gândea Johnson cu un amarnic sentiment de furie şi ciudă, în timp ce îşi căuta actele de identitate falsificate. De ce? Ce i-a determinat să-l salveze pe Khustov?!

Şi totuşi ştia cineva ceva adevărat despre Frăţie? Despre Frăţia Asasinilor se presupunea că a fost înfiinţată încă de acum trei sute de ani, pe vremea când Uniunea Atlantică, dominată de americani, se unise cu Marea Uniune Slavă, formând Hegemonia Sol.

La început, Frăţia se constitui într-un fel de mişcare de rezistenţă. Au asasinat trei din primii şapte Coordonatori ai Hegemoniei şi cinci din vreo douăzeci de Consilieri. Au plasat bomba nucleară care a distrus Port Gagarin.

Dar după zece ani, acţiunile Frăţiei au devenit de neînţeles. Au salvat colonia de pe Umbriel când un meteorit vagabond a găurit domul, pentru ca apoi să-şi revizuiască părerile şi să distrugă domul de pe Ceres, ucigând întreaga populaţie a singurului asteroid locuit. Ucideau fără discernământ şi Supuşi şi oficialităţi Hegemonice şi Gardieni. Nu exista un model logic, parcă ar fi fost continuatorii unui cult arhaic din

Mileniul Religiei, o anume dogmă superstiţioasă, fără de înţeles pentru neiniţiaţi.

Şi acum fără o motivaţie logică, l-au salvat pe Khustov.

Un aerocar ateriză în spatele cercului de Gardieni şi dinăuntru ieşi un individ îmbrăcat în ţinuta verde pe care Gardienii o purtau în mod normal. Însă nu era tipul Gardianului gigant cu privirea veşnic încruntată. Era scund, subţirel şi ochii lui albaştri aveau o căutătură pierdută, greu de definit.

Johnson păli, pentru că de acest fapt se temuse cel mai mult. Au chemat un Edetic.

Johnson avea asupra lui două seturi de cărţi de identitate falsificate. Unul era pe numele Samuel Sklar, un negustor care avea permis de trecere Pământ-Phobos, tur retur. Oficial, Sklar nu avea ce căuta pe Marte. Johnson era „Vassily Thomas" lucrător la întreţinere de pe lângă Ministerul Tutelării. Dacă prezenţa lui pe Marte era descoperită, Gardienii ar fi căutat un anume „Thomas", iar dacă reuşea să ajungă înapoi pe Phobos, Johnson ar fi devenit „Sklar" – individ care nu călcase niciodată pe Marte.

Dar acum toate aceste precauţii erau spulberate.

Pentru că fragilul Gardian care tocmai sosise era un Edetic, un om cu o extraordinară proprietate: nu uita nimic. Avea în memorie descrierea completă a tuturor inamicilor Hegemoniei şi nici un agent, indiferent de perfecţiunea falselor cărţi de identitate – nu putea păcăli memoria fotografică a Edeticului.

Iar Boris Johnson, şeful Ligii Democratice era Inamicul Hegemonic numărul unu.

Acum Johnson observă manevra Gardienilor. Încet şi metodic îl puneau pe fiecare Supus în parte să treacă prin faţa privirii fixe a Edeticului. În ritmul acesta ar fi fost nevoie de o zi întreagă până să treacă şi ultimul om, dar Gardienii nu se grăbeau, nici nu ar fi avut vreun motiv anume şi pentru că nimeni nu se putea sustrage, Gardienii erau siguri că vor descoperi toţi atentatorii din mulţime.

Johnson ştia că nu are cum să treacă de Edetic.

Dar poate... Lui Johnson îi veni să zâmbească în ciuda gândurilor sale negre. Unde era locul cel mai sigur, în care Gardienii nu ar fi răscolit după un agent? Exact în comandamentul lor. Şi acesta era Ministerul Tutelării. Noul Gardian

Total de pe Marte – computerul central pentru întreaga planetă era ascuns undeva în subsolurile Ministerului, însă restul clădirii servea drept comandament Gardienilor de pe Marte. Dacă reuşea să urce treptele şi apoi să pătrundă în clădire... Ei, nici înăuntru nu era scăpat de probleme, dar cel puţin scapă de Edetic.

Ajutându-se de coate şi de genunchi, Johnson îşi forţă înaintarea până la podiumul de la baza treptelor. Luându-şi un aer acru, ca un vechi lucrător al întreţinerii, care din timpuri imemoriale se ocupă de astfel de lucruri, se aplecă să examineze expert metalul ars şi plastomarmura topită de la baza tribunei.

Un Gardian curios îşi făcu aparţia şi Johnson începu să înjure şi să murmure ca pentru sine. „Rahatul ăsta se întăreşte! Ce porcărie nenorocită. Îţi ia cinci ore ca să..."

— Ce naiba *faci* acolo? lătră Gardianul împungându-l cu ţeava lasearmei.

— Ce fac? Ce întrebare tâmpită! Sau poate crezi că pot curăţa porcăria asta cu mâinile goale?! Priveşte. A început să se întărească, omule. Trebuie o torţă să tai şi o termică să reformez plastomarmura. Îmi ia cel puţin o jumătate de zi!

— Mda da, voi ăştia smuciţii de la întreţinere, mormăi Gardianul. Şi acum, ce stai aici ca un prost? Apucă-te de treabă!

— *Ţi-am mai spus,* scheună Johnson. Îmi trebuie o torţă şi o termică. Altfel ce vrei să fac?

— Şi atunci ce mai aştepţi să le aduci? se înfurie Gardianul.

— Se pare că prietenarii tăi nu lasă pe nimeni să se apropie de clădire, se hlizi triumfător Johnson.

Gardianul dădea din cap înţelegător.

— Sărmanii de voi vă spetiţi cu munca şi nu scăpaţi nici un prilej ca să trageţi niţel chiulul, spuse el. Şi acum marş până la Minister şi adu-ţi sculele şi asta *imediat,* ai auzit?!

— Nu te enerva, tresări Johnson. Gata, am plecat, am plecat...

Urcă rapid treptele sub privirea glacială a Gardianului şi pătrunse în clădire pe intrarea de serviciu, o mică uşă din stânga intrării principale.

Imediat cum pătrunse în clădire, Johnson oftă de uşurare, avea acum ocazia să arunce un ochi şi prin această clădire interzisă. Coridoarele de aici, ca de altfel şi a celor din oricare

altă clădire publică, erau pline de Tuburi şi Ochi. Lumea vorbea că era destul să priveşti puţin încruntat ca să fii condamnat la o moarte instantanee.

Uşa de serviciu se deschidea direct în culoarul central. Clădirea era de puţin timp inaugurată oficial, iar culoarul era aproape pustiu cu excepţia câtorva Gardieni nepăsători care erau obişnuiţi să ignore personalul de la întreţinere.

Drumul spre salvare era simplu: aproximativ patruzeci de metri de-a lungul culoarului până la peretele lifturilor, apoi va lua un lift până la etajul trei şi în final va părăsi clădirea prin ieşirea de la strada nivelului doi. Odată păşit pe trotuarul rulant de acolo, Johnson ştia că în câteva minute, va interpune o distanţă convenabilă între el şi posibilii urmăritori. Cu siguranţă puţinii Gardieni din zonă nu vor lua la întrebări un neînsemnat lucrător la întreţinere...

Şi totuşi palmele lui Johnson erau transpirate de frică când se hotărî să străbată culoarul – nu erau decât zece paşi până urma să treacă prin faţa primului Ochi. Ochiul era o aparatură dezolant de simplă – nimic altceva decât obiectivul unei camere de luat vederi şi un minuscul microfon, ambele aşezate pe o consolă montată în perete. Camera şi microfonul erau în legătură directă cu Gardianul Total, marele computer care aplica Justiţia pe Marte. Prima Directivă programată în Gardianul Total era: „Orice lucru Nepermis este interzis”. Ce însemna asta practic era materializat printr-o lungă listă a Codului Hegemonic care arăta ce anume are voie să facă un supus, într-o anumită zonă – aşa-numitele Acţiuni Permise. Orice altceva ce nu se potrivea cu respectiva listă programată în Gardianul Total era sancţionat drept o Acţiune Nepermisă – era o *crimă.* Toate crimele erau pedepsite cu moartea. Sentinţa şi execuţia erau simultane şi instantanee.

Dedesubtul Ochiului era ancorat un mic cilindru de plumb – „Tubul” – care era sigilat cu un capac. În el exista un izotop radioactiv mortal. Tubul era de asemenea conectat la cel mai apropiat terminal al Gardianului Total.

Astfel, actul justiţiei fu redus de Hegemonie la un simplu act reflex. Ochiul transmitea continuu informaţia audiovizuală spre Gardianul Total, iar acesta compara tot timpul informaţia cu lista Acţiunilor Permise. Se zvonea că orice, acţiune, indiferent cât ar fi părut de inocentă, dacă se dovedea a fi

Nepermisă, făcea să sară capacul Tubului şi zona era umplută de radiaţii mortale. Timpul de răspuns al sistemului era sub două secunde. Dacă era adevărat că el, Gardianul Total, ar fi ucis un om ce încălca fără să vrea Codul Hegemonic şi dacă un asemenea program putea fi inserat unui computer, Johnson nu ştia şi nici nu dorea să afle. Dar ştia cu siguranţă că mulţi Supuşi au pierit în circumstanţe ce păreau absolut nevinovate...

Johnson depăşi primul Ochi şi notă în treacăt că era încă în viaţă. Dacă ceea ce se spunea despre Tuburi şi Ochi era adevărat, devenea foarte uşor să faci o greşeală fatală – o privire speriată, poate un echipament necorespunzător sau pătrunderea într-o zonă nepermisă. Porcăria cea mare consta în faptul că acţiunile care ar fi făcut capacul Tubului să rămână la locul lui, erau finite, în timp ce acţiunile care l-ar fi făcut să sară erau practic nelimitate. Iar dacă Hegemonia minţea despre Gardianul Total, era chiar mai rău, pentru că erai condamnat la moarte fără nici un motiv.

Tuburile şi Ochii erau montaţi la intervale de zece paşi, lucru ce însemna că mai avea încă cinci de trecut înainte să ajungă la lifturi. De unul trecuse, acum de altul, cu un aer de totală indiferenţă pe care îl spera cât mai puţin exagerat – pentru că însăşi încercarea de a păcăli un Ochi se constituia într-un Act Nepermis!

Tuburile şi Ochii existau practic în toate clădirile publice din Hegemonie, în magazine, în teatre şi bineînţeles în clădirile guvernamentale. Exista zvonul că Consiliul era pe cale să instaleze aceste sisteme şi în locuinţele personale, căci cele amplasate în spaţiile largi dădeau totuşi posibilitatea „criminalilor” să scape fugind – dacă aveau cum şi unde. Dacă zvonul se adeverea însemna sfârşitul şi ultimului dram de intimitate la care un Supus ar fi putut aspira...

Johnson trecu şi de al treilea Ochi... al patrulea.. Acum exista un singur Ochi între el şi lifturi. Era amplasat exact deasupra celor trei uşi ale lifturilor, aparent pentru a supraveghea folosirea lor numai de personalul autorizat. Acum urma partea cea mai grea...

În timp ce se apropia de uşa deschisă a liftului din mijloc, Johnson scoase o cârpă din buzunarul combinezonului. Fluierând degajat, începu să şteargă placa nichelată a comenzilor.

Apoi cu cârpa încă în mână, păşi degajat înăuntru şi începu rapid să şteargă mânerul uşii interioare.

„Încă trăiesc”, gândi el triumfător. Merge!

Şi apoi când aproape era gata să apese butonul pentru etajul trei privi întâmplător în sus şi inima îi îngheţă.

Exista un Tub şi un Ochi pe tavanul liftului!

Trebuie să existe o modalitate să... E riscant, gândi el, dar nu am încotro.

Termină de lustruit mânerul şi începu să şteargă placa interioară a comenzilor pentru etaje. În timp ce trecea cârpa peste butoane, apăsă pe „3”cu degetul, prin cârpă.

În timp ce uşile se închideau şi liftul începu să urce. Johnson sări înapoi surprins, derută pe care o spera cât mai naturală. Apoi mormăi ceva de circumstanţă şi continua cu lustruitul. Avea impresia că liftul acesta nu se va mai opri niciodată...

Ochiul fusese păcălit. Capacul Tubului nu sări!

În sfârşit, liftul se opri şi uşile se deschiseră. Johnson dădu un retuş final butoanelor şi păşi afară cât mai natural.

În timp ce mergea pe coridorul ce ducea la ieşirea spre strada nivelului doi, îşi permise un oftat de uşurare. A reuşit! Partea cea mai grea s-a terminat. Se părea că nici Gardianul Total nu acordă nici o atenţie neînsemnaţilor lucrători ai întreţinerii.

După traversarea unui coridor ce părea să nu mai aibă un sfârşit şi după ce trecu prin faţa a, ceea ce i se păreau lui a fi, milioane de Ochi, Johnson ieşi în final în afara Ministerului pe mica pasarelă care unea strada cu clădirea. Dacă ajungea pe stradă fără să fie remarcat, avea de gând s-o şteargă rapid, sărind peste benzile de acceleraţie ale trotuarului până la banda centrală express, care l-ar fi îndepărtat în viteză, protejat în mulţimea de Supuşi...

Johnson păşea ţeapăn, dar fără grabă pe pasarelă, încă puţin şi...

— Hei, tu! tună o voce de undeva de jos, de la nivelul inferior.

Johnson privi în jos. Era un Gardian.

— Tu de colo, strigă Gardianul. Înapoi în clădire. Nimeni nu părăseşte încă zona!

Johnson făcu câţiva paşi înapoi spre Minister, încercând să meargă pe mijlocul pasarelei, lucru ce l-ar fi protejat dacă cei de jos ar fi tras. Brusc se întoarse şi o rupse nebuneşte la fugă spre trotuarul mobil.

Erau doar câţiva metri, preţ de două trei secunde. Gardienii de jos au tras de câteva ori, însă imprecis şi Johnson sări de prima bandă de 2 km/h, doborând un individ care îl ameninţă nervos cu pumnul – şi ateriză pe banda de 7 km/h.

Deja se îndepărtase de zona fierbinte. Acum era important să nu stârnească prea multă zarvă, trotuarul era destul de aglomerat, iar cineva care ar fi alergat, bruscând oamenii ar fi devenit suspect în scurt timp. Forţându-se să aibă un comportament cât mai firesc, Johnson ajunse în cele din urmă la banda express de 30 km/h, strecurându-se abil şi amabil prin mulţimea care prefera benzile de 12, 13 şi 25 km/h.

În sfârşit, se găsea pe banda express. I-a luat ceva timp, dar ce mai conta! În mai puţin de o oră tot comandamentul Gardienilor va fi pe urmele sale, un oarecare Vassily Thomas, lucrător la întreţinere.

Trebuia să părăsească domul cât mai urgent şi să revină pe Phobos. Pe Marte nu mai putea rămâne în siguranţă.

Dar „Samuel Sklar" va fi în siguranţă pe Phobos.

Asta numai dacă reuşea să scape.

Controlul de fier al Hegemoniei se baza pe trei sisteme independente de control: sistemul „Tub şi Ochi" al Gardianului Total, Gardienii şi permisele de trecere.

Fiecare Supus era obligat să poarte în permanenţă cartea de identitate asupra lui. Dacă dorea să călătorească între planete şi sateliţi, unui Supus i se cerea să posede un permis special de călătorie, pentru o destinaţie clar specificată, permis ataşat cărţii de identitate. Aceste permise de trecere erau eliberate doar dacă motivul era găsit satisfăcător şi avea o valabilitate limitată. Un permis permanent era de neconceput, ca să nu mai vorbim de unul cu destinaţie generală. Fiecare permis era valabil doar tur-retur între două puncte clar menţionate – cu excepţia unui permis de imigraţie. Dacă cineva era prins în tranzit fără permis adecvat, era considerat infractor şi pedepsit în consecinţă.

Johnson călătorise de pe Pământ pe Phobos, „marea staţie spaţială naturală” a lui Marte, folosindu-se de actele lui Samuel Sklar, care avea permis de trecere Pământ-Phobos, cu permisiunea unei deplasări pe Deimos{1}. Actele lui „Vassily Thomas” aparţineau unui rezident marţian fără nici un permis de deplasare. În acest fel, Johnson era „Thomas” pe Marte şi „Sklar” în tranzit şi nu se putea face nici o legătură între cele două identităţi.

Problema era să ajungă de pe Phobos pe Marte şi înapoi, ilegal desigur.

Johnson schimbă de mai multe ori direcţia, de-a lungul trotuarelor mobile, asigurându-se că nu a fost urmărit şi acum era pe banda express de la nivelul zero. Voia să ajungă la periferia domului, la ecluza 8.

Clădirile se răreau şi acoperişul domului venea tot mai jos, iar Boris Johnson avu din nou acel sentiment de claustrare care-l urmărea pretutindeni în domurile Hegemoniei, cu excepţia Pământului.

Necazul cu habitatele extraterestre consta în faptul că erau insule ale Hegemoniei, construite în condiţii de mediu ostile. Doar pe Pământ omul putea trăi fără ajutorul costumelor de protecţie sau a domurilor ecoautonome.

Şi toate domurile fuseseră construite de Hegemonie. Le aparţineau şi erau controlate până la ultima moleculă de aer. Era un paradox ironic – spaţiul, lumile de frontieră, acolo de unde toţi gânditorii erei pre-spaţiale presupuneau că începe libertatea infinită, erau de fapt bastioane ale celui mai desăvârşit control Hegemonic. Pe Pământ, cu istoria sa milenară, cu zonele sale încă sălbatice cu locurile sale secrete şi uitate, cu ruinele adunate de-a lungul mileniilor, acolo şi numai acolo există încă o şansă să scapi de Ochii Hegemoniei.

Însă coloniile erau creaţii ale Hegemoniei. Domurile se asemănau cu acvariile pentru peşti tropicali. În afara lor – Moartea.

Şi astfel, indiferent cât de precar ar fi fost, singurul refugiu al Ligii Democratice era pe Pământ.

---

1 Deimos şi Phobos (Groaza şi Frica) sunt cei doi sateliţi naturali ai planetei Marte.

Acum Johnson își croia drum pe benzile decelerative spre banda de 2 km/h adiacentă trotuarului fix. Coborî în dreptul ecluzei 8.

Ecluza 8 era puţin folosită. A fost gândită ca o ieşire pentru excursiile rezidenţilor marţieni, însă de vreme ce curiozitatea era ceva ce trebuia descurajat şi oricum nu era mare lucru de văzut, ecluza era rareori folosită şi păzită formal, fără a fi considerată un punct strategic esenţial.

Iar singurul Gardian de acolo se sprijinea de vitrina costumelor spaţiale, din faţa primelor porţi de admisie în ecluză. Individul părea foarte, foarte plictisit.

Johnson se îndreptă drept spre el.

— Aş vrea să ies afară, spuse Johnson.

— De ce? trânti uriaşul, înveselit imediat la gândul că deja găsise un fraier cu care să fie răutăcios.

— Am chef să dau o raită. Poate descopăr Oraşul Pierdut al marţienilor, spuse Johnson râzând.

Oraşul Pierdut era gluma locală obişnuită, de vreme ce singurii „marţieni” veritabili de afară erau nişte broaşte de nisip târâtoare.

— Într-adevăr foarte nostim! spuse Gardianul. Dar întâmplător momentan nu este permisă părăsirea domului.

— Oh...? făcu Johnson. S-a întâmplat ceva?

— *„S-a întâmplat ceva”* maimuţări Gardianul. Pe ce lume trăieşti? Frăţia Asasinilor tocmai a încercat să-l ucidă pe Coordonator.

— *Frăţia...?!* Johnson rămase trăsnit. Dar...

S-a oprit la timp. Blestematul de Khustov era deştept, nimic de zis. Nu puteau contrazice că atentatul nu a avut loc – toată lumea ştia asta – dar probabil opriseră transmisia televizată înainte ca Frăţia să lanseze bomba mesager.

Era mult mai convenabil pentru Khustov să anunţe că a scăpat dintr-un complot al Frăţiei, decât ca Supuşii să afle că tocmai Frăţia l-a salvat dintr-un complot al Ligii. Doar câteva mii de Supuşi, cei care fuseseră acolo, ştiau adevărul, însă vocile lor ar fi fost înăbuşite de mass media. Pentru marea majoritate a Supuşilor, atentatul Ligii va rămâne necunoscut. La dracu!

— Pari surprins, vorbi uriaşul încruntându-se şi pipăindu-şi lasearma.

Johnson gândea febril. Dacă nu ajungea rapid pe Phobos era pierdut. A fost reperat când părăsise Ministerul şi în orice clipă acest Gardian putea recepţiona ordinul să reţină pe un anume lucrător de la întreţinere care ar fi corespuns descrierii generale a lui „Thomas” – Johnson. Dacă asta s-ar fi întâmplat, ar fi urmat o verificare generală a cărţii de identitate. Falsul era perfect, dar dacă era verificat în relaţie cu datele din Gardianul Total, se va descoperi că „Vassily Thomas” nu există – nu exista înregistrarea naşterii, şcolarizarea, nu exista nimic. Ori ajungea pe Phobos ori murea, Johnson o ştia foarte bine. Şi ca să scape trebuia să treacă de acest Gardian. *Acum!*

— Încep să cred că există o legătură, murmură John

— Ce?

— Am spus că încep să cred că există totuşi o legătură, repetă Johnson. Între încercarea de asasinat şi sabotarea costumelor spaţiale.

— Nu înţeleg nimic. Ce tot spui acolo, mormăi Gardianul.

— Ei bine, din moment ce eşti de serviciu aici, se pare că pot să-ţi spun, vorbi Johnson cu un aer de superioritate. Sunt de la întreţinerea costumelor. Acum două zile am descoperit trei costume sabotate la ecluza 2. O treabă simplă – le-au făcut nişte găurele mici, mici, uite atâta, destul ca să nu se observe la prima vedere, dar destul de mari ca să nu mai ai timp să te întorci viu, dacă te-ai îndepărtat prea mult de dom. Asta e motivul pentru care doream să ies afară. Verificăm toate costumele din dom. Dar este o treabă lentă şi avem ordin să o facem cât mai discret, pricepi? Îţi dai seama ce-ar ieşi dacă Supuşii ar afla că cineva a fost capabil să saboteze costumele. Dar dacă nu am voie să ies în atmosferă, trebuie să le verific aici. Bineînţeles, chestia asta rămâne între noi.

— În general sunt un tip discret, trânti Gardianul. Hai, treci la treabă.

Johnson se apropie de locaşurile costumelor şi începu să le studieze concentrat, pipăind centimetru cu centimetru. Dislocă casca unui costum şi îşi băgă capul înainte.

— Extraordinar! exclamă el şi începu să înjure tare şi fără întrerupere.

— Ce s-a întâmplat?

Johnson fluieră a pagubă și își scoase capul din deschizătura largă a gulerului costumului.

— Omule, n-o să-ţi vină să crezi, spuse el stupefiat. Pur şi simplu n-o să-ţi vină să crezi!

— Dar ce naiba ai descoperit?

Johnson arătă cu degetul spre interiorul costumului.

— Priveşte numai, se înfioră el dezgustat. Nu credeam aşa ceva.

Gardianul se apropie curios şi îşi băgă capul în interiorul gulerului.

Johnson îl lovi fulgerător, cu dreapta, în ceafă. Gardianul se lăsă moale să cadă la picioarele lui.

Rapid Johnson se îmbrăcă cu un costum spaţial, apoi luă lasearma Gardianului şi din lateral găuri toate costumele.

Johnson se opri apoi şi pentru o clipă lungă îl privi pe Gardianul inconştient. Ştia că cel mai inteligent lucru care urma să-l facă, ar fi fost să-l ucidă şi totuşi ezita să tragă într-un om fără apărare chiar şi în acest porc, pe care în alte condiţii l-ar fi ucis fără să clipească. Ridică din umeri, la adresa slăbiciunii sale şi apoi se grăbi să pătrundă în ecluză.

Spera că atunci când vor descoperi costumele sfâșiate și pe Gardianul inconştient, să se creadă că era vorba într-adevăr de un sabotaj – cel puţin până în clipa în care Gardianul va putea vorbi. Şi oricum, această ecluză conduce numai spre suprafaţa aridă a lui Marte. Toate navele interplanetare erau sub controlul Hegemoniei – cu siguranţă nu se vor gândi la ceea ce era de fapt: o evadare de pe Marte. Cel puţin nu la început.

Dacă cineva ar fi descoperit minuscula navă spaţială, acoperită cu bolovani sângerii de feroxid, i-ar fi venit foarte greu să-şi explice prezenţă ei pe suprafaţa marţiană – pentru că era un simplu scuter de Deimos ca avea atâta energie cât era necesară unui zbor între Phobos şi Deimos.

Boris Johnson se strecură anevoie printre roci incomodat de costumul greoi și gâfâia puternic atunci când deschise trapa micuţei cabine a scuterului. Se grăbise din răsputeri să traverseze distanţa până la scuter, blestemându-și greșeala, de a nu-l fi ucis pe Gardian. Ar fi câştigat poate puţin mai mult timp dacă o făcea...

Hegemonia era foarte încântată să menţină iluzia libertăţii ori de câte ori avea ocazia. Împreună cu prosperitatea într-o spirală ascendentă, ajuta să-i ţină pe Supuşi într-o stare de somnolenţă a spiritului. Deimos era menţinut ca un fel de parc natural, unde un om putea rămâne singur, înconjurat de bolovani, privind la stele şi simţindu-se în libertate.

Dar la fel ca oricare alte libertăţi ale Hegemoniei, era doar o iluzie. Vizitatorilor de pe Phobos le era îngăduit să închirieze de la câteva agenţii particulare, mici scutere pentru Deimos. Acesta avea energie doar pentru un drum dus-întors. Pasagerul acestui scuter putea trăi senzaţia că întreg spaţiul cosmic îi stă la dispoziţie, doar până în clipa în care arunca o privire la indicatoarele consumului de energie.

Astfel Hegemonia nu risca nimic dacă lăsa câţiva romantici să exploreze pe cont propriu – Deimos nu era decât un pietroi lipsit de atmosferă, nelocuit, iar scuterele aveau rezervă de aer numai pentru două zile.

„Samuel Sklar" închiriase un asemenea scuter pe Phobos de la „Phobos Phil", o mică agenţie particulară. Oficial Sklar era momentan pe Deimos – o acoperire perfectă. Iar Phobos Phil era un membru al Ligii...

Johnson se strecură prin trapă şi pătrunse în cabină. Scuterul era dezamăgitor de simplu: o cabină pentru o singură persoană care putea fi închisă ermetic, dar care nu avea ecluză, de vreme ce depresurizarea la deschiderea direct în vid ar fi fost minimă, mai avea un snop de micuţe propulsoare direct sub cabină şi cam atât.

Dar Phobos Phil făcuse câteva modificări acestui scuter. Pe dinafară părea un scuter obişnuit, dar acesta avea o energie cu mult mai mare decât era autorizat pentru asemenea jucării. Astfel acest scuter putea ajunge până pe Marte şi înapoi pe Phobos fără nici o problemă...

Johnson se aşeză în fotoliul pilotului şi apoi îşi aminti să deconecteze kilometrajul. Scuterele erau închiriate ţinându-se cont de distanţa parcursă ce apărea înscrisă pe kilometrajul de la bord – de fapt o altă modalitate prin care Hegemonia se asigura că scuterele nu sunt folosite pentru excursii neautorizate.

Johnson atinse un buton marcat cu „trei" de pe minicomputerul de bord. „Trei" era cursul de urgenţă anteprogramat spre Deimos – acceleraţie maximă continuă.

Johnson îşi legă centurile de siguranţă pregătindu-se pentru decolare şi dificilul zbor care va urma. Ideea era să ajungă cât mai rapid în orbita lui Deimos, acolo unde scuterul trebuia de fapt să fie, minimalizând în acest fel șansele de a fi depistat.

Motoarele porniră într-un zgomot asurzitor şi impactul decolării îl ţintui pe Johnson în scaunul pilotului. Va trebui să suporte presiunea a 6 g tot drumul până la Deimos, fără antigravi, fără „coconi-G", dar ce îl enerva cel mai mult pe Johnson era imposibilitatea de a şti dacă urma să moară sau să trăiască în timpul călătoriei – dacă era depistat în aceste clipe de un crucişător Hegemonic sau o staţie de observaţie ar fi fost pulverizat fără somaţie şi nici nu ar fi ştiut măcar ce anume l-a lovit.

În timp ce acceleraţia gravitaţională îl ţintuia tot mai nemilos, Johnson remarcă că aceste momente erau de fapt primele în care stătea relaxat, nemişcat, de când avusese loc încercarea de asasinat. Însă nu simţea nici o relaxare pentru că acum întreaga greutate a eșecului i se părea infinit mai greu de suportat decât presiunea celor 6 g. Întregul complot fusese un eşec total, o catastrofă. Nu numai că Khustov scăpa, dar Liga Democratică nici nu fusese implicată în atentat. Dând vina pe Frăţia Asasinilor a fost o mişcare ideală pentru Hegemonie pentru a-şi masca neputinţa, pentru că atitudinea majorităţii Supuşilor faţa de Frăţia Asasinilor era egală cu propria lui atitudine faţă de termeni ca „soartă" sau „boală psihică". Auzise că acţiunile lor păreau a fi ale unor fanatici religioşi, conform unor dogme pline de misticism ale unei cărţi numite *Biblie,* alteori *Koran,* alteori *Teoria Entropiei Sociale*.

Se părea că nimeni nu ştia exact ce conţine această carte, însă orice ar fi conţinut, cu siguranţă ea provenea din Mileniul Religiei şi astfel cei care se conduceau după ea, puteau fi catalogaţi drept fanatici – o boală a psihicului încă neeradicată.

Astfel era foarte convenabil pentru Hegemonie să arunce vina pe nişte nebuni...

Johnson se forţă să deschidă ochii şi să privească cronometrul. Mai avea câteva minute numai până la Deimos...

„Poate voi reuşi în cele din urmă” gândi el. „Dacă asta *va folosi* la ceva”.

Crudul adevăr era că Liga se învârtea în cerc. Numărul membrilor era în declin, iar controlul Hegemoniei devenea mai strâns pe zi ce trece. Tot mai multe sisteme „Tub şi Ochi” erau instalate. Supuşii deveneau tot mai laşi şi mai nepăsători, căci bunăstarea lor materială era în creştere, iar sentinţele pentru Acte Nepermise deveniseră o tristă realitate.

Iar acum însăşi Frăţia părea să dea ajutor Hegemoniei...

„Sau poate Frăţia era o creaţie a Hegemoniei?”

Poate nu mai avea nici un sens să continue... Poate cel mai bine pentru toată lumea ar fi fost ca scuterul să fie interceptat şi...

Brusc, motoarele se opriră. Johnson se simţi dintr-o dată fără greutate. Şi dacă oprirea acceleraţiei îi uşura trupul, vederea satelitului, piatra aceea neînsufleţită îi alină spiritul.

Indiferent ce va urma, pe moment era viu. Reuşi să ajungă în zona lui Deimos şi astfel era din nou cu acte în regulă. Acum era „Samuel Sklar” care revenea pe Phobos dintr-o scurtă croazieră până la Deimos. În câteva clipe va ajunge pe Phobos şi în câteva zile se va îmbarca pe o navă ce îl va readuce pe Pământ, singurul loc din Univers unde Liga avea şanse să supravieţuiască. Două din cei trei mii de agenţi al Ligii se aflau pe Pământ.

Pământul era încă mult prea complex, mult prea complicat, înţesat de locuri părăsite, pentru a putea fi în întregime controlat de Hegemonie. El a supravieţuit şi prin aceasta, şi Liga. A pierdut o bătălie însă războiul continua, războiul împotriva Hegemoniei, pentru distrugerea ei şi instaurarea Democraţiei. Poate data viitoare norocul ne va ajuta mai mult.

Boris Johnson jură în faţa conştiinţei sale că va încerca cel puţin să facă să existe acea „dată viitoare”.

„Ordinea este inamicul Haosului. Dar inamicul Ordinei este de asemenea şi inamicul Haosului."

GREGOR MARKOWITZ,
Teoria Entropiei Sociale

3

CAMERA CONSILIULUI era ostentativă prin însăşi simplitatea sa. Pereţii şi tavanul erau din duroplast de culoare crem, iar podeaua era acoperită de un covor maron de lână. În centrul Camerei trona o masă enormă din lemn de nuc, cu un vădit caracter funcţional.

Existau patru fotolii pe fiecare latură lungă a mesei, iar pe laturile scurte câte un fotoliu. Pe mijlocul mesei erau aşezate două tăvi din argint, foarte simple, pe una existând pahare de diferite mărimi, iar pe cealaltă sticle cu cele trei băuturi tradiţionale: vin, whisky şi votcă.

Din această cameră modestă de pe Pământ, cei zece oameni care ocupau locurile de la masă, conduceau destinele a douăzeci de miliarde de oameni. Nu exista nici legislatură şi nici un sistem judiciar independent. Consiliul Hegemoniei deţinea întreaga putere de decizie în întreg Sistemul Solar. Cinci dintre membrii Consiliului erau aleşi prin alegeri libere de către Supuşi şi fiind vorba de alegeri, erau rareori contestaţii. Ceilalţi cinci membri erau aleşi în mod ştiinţific de către Gardianul Central – imensul superordinator ce avea acces la toate băncile de date ale Gardienilor Totali răspândiţi în Galaxie.

Coordonatorul şi Vice-Coordonatorul erau aleşi prin cea mai obişnuită metodă politică – lupta pentru putere din interiorul Consiliului.

Vladimir Khustov, cel mai puternic om din întreaga Hegemonie, vorbea precipitat cu accente de furie, prost mascate:

— Ţi se pare amuzant, nu-i aşa Jack? Dar dacă atentatul ar fi avut loc asupra ta?

Jack Torrence Vice-Coordonatorul, sorbea din când în când din paharul de votcă. Jack zâmbi sardonic, arătându-şi caninii ascuţiţi:

— Se poate Vladimir... vorbi el abia șoptit... De fapt în tine au tras şi nicidecum în mine. Din punctul meu de vedere personal, apreciez că Liga a dovedit un gust excelent...

— Ştiam cu toţii cât de nerăbdător eşti să devii Coordonator! punctă Khustov. Bănuiesc şi cât de mult te-ar fi întristat şi moartea mea. Dar chiar şi unul ca tine ar trebui să înţeleagă că ceea ce contează este atentatul în sine asupra unui *Coordonator Hegemonic!* Poate vei ajunge şi tu Coordonator, Jack, ţi-ar place să fii luat drept ţintă pentru lasere?!

Torrence se hotărî să vorbească mult mai atent. Privi rapid înspre Obrina, Kuryakin, Lao, Cordona şi Ulanuzov, oamenii lui Khustov şi când vorbi o făcu practic doar pentru aceştia:

— Poate nici nu ar fi atât de rău, spuse, dacă aş avea relaţii printre cei de la Frăţia Asasinilor care să mă apere.

— Remarca ta este deosebit de deplasată, se înroşi Khustov, iar oamenii lui priviră scandalizaţi către Torrence.

Însă el notă *satisfăcut* că iritarea lor era formală.

— Poate vrei să instalezi un „Tub și Ochi" chiar în Camera Consiliului? sugeră necruţător Torrence. Așa ceva ar rezolva imediat problema tuturor cuvintelor „deplasate".

Steiner şi Jones, oamenii lui Torrence, l-au aprobat prin înclinări semnificative ale capului.

— Umorul tău mă dezgustă, vorbi Khustov. Problema este foarte serioasă. Poate că Liga Democratică este ineficientă. dar din păcate este singurul duşman adevărat care-l avem, singurul obstacol în desăvârşirea Ordinei. De îndată ce Liga va fi distrusă, vom reuşi să continuăm procesul stabilirii unui control absolut asupra speciei umane. Ştii bine cât de departe am ajuns! Numai acum trei sute de ani specia umană era pe punctul să se autodistrugă. Marea Uniune Slavă şi Uniunea Atlantică era gata să se sfâşie reciproc... Ei bine, din fericire ambele părţi au realizat că singurul lucru care le poate salva este *Ordinea!* Şi acum, după trei sute de ani, priveşte ce a realizat Ordinea! Bolile dispărute. Războiul a fost eliminat. Standardul vieţii quadruplat. Şi spun acestui Consiliu că Liga Democratică este în esenţă singurul obstacol în obţinerea unui

control total. Odată eliminaţi, ne vom putea permite să instalăm sistemul „Tub şi Ochi" absolut oriunde dorim.. Sau, de ce să ne oprim aici? Putem merge mai departe, să controlăm genetica la fel cum controlăm astăzi mediul. Vă spun, suntem încă la început!

Torrence oftă. De câte ori Khustov vorbeşte despre viitorul Hegemoniei, mă întreb dacă nu este cu adevărat un imbecil sau doar un ipocrit mai mare decât sunt eu – gândi Torrence. Cine îl aude, s-ar putea să şi creadă, că găselniţa cu sistemul „Tub şi Ochi" chiar funcţionează, când de fapt noi declanşăm acele execuţii pentru Acţiuni Nepermise!

— Şi în următorul mileniu va trebui să cheltuim milioane de credite şi să punem la treabă zeci de mii de Gardieni ca să alerge după nişte descreieraţi romantici? Fii rezonabil, Vladimir. Tu însuţi spuneai adineaori că este total controlul nostru. Trebuie într-adevăr să luăm această adunătură de bezmetici în serios, de parcă ar constitui o ameninţare serioasă?

— Când a fost ultima oară când ai reuşit să scapi dintr-un atentat, Torrence? izbucni Khustov.

E timpul să dăm lovitura de graţie! gândi Torrence.

— Aha! Acum am ajuns şi aici. Asupra ta s-a tras şi asta reprezintă de fapt ameninţarea serioasă. Asta este ceea ce transformă o şleahtă de tâmpiţi într-o conspiraţie periculoasă. Spune-mi Vladimir, de ce nu eşti la fel de interesat să distrugem Frăţia? De fapt ei sunt cei care ne-au provocat cele mai mari necazuri până acum. Sau poate cunoşti câteva detalii despre Frăţie pe care noi nu le cunoaştem? Să existe oare, între tine personal şi Frăţie *...un aranjament?...* Nu poţi nega, că de fapt *ei* ţi-au *salvat* viaţa...

Torrence observă satisfăcut că până şi oamenii lui Khustov păreau încurcaţi şi gânditori după această intervenţie.

— Mergi prea departe Torrence! urlă Khustov. Frăţia este doar o adunătură de fanatici religioşi, la fel cum erau iudeo-creştinii. De unde să ştiu pentru ce mi-au salvat viaţa? Se spune că vechii preoţi tăiau burţile animalelor şi luau decizii în funcţie de cum curgeau maţele afară. Frăţia Asasinilor se ghidează după aceleaşi concepte. Iudeo-creştinii aveau *Biblia* lor, comuniştii aveau marxism-leninismul, iar Frăţia îl are pe Markowitz cu *Teoria Entropiei Sociale!* Este aceeaşi bolboroseală fără sens peste tot! Fanatismul religios poate fi considerat o

ciumă, dar nu poate fi luat drept o ameninţare serioasă, de vreme ce aceşti fanatici trăiesc cu capul în nori!

— Şi Liga, desigur, vorbi Torrence, este o ameninţare reală.

— Da. Este. Pentru că ei oferă o alternativă superficială! Ce s-ar fi întâmplat dacă reuşeau să mă ucidă?

Torrence izbucni în râs:

— Nu-mi da prilejul să fiu atât de crud încât să-ţi răspund la întrebarea asta. Pentru a mia oară Torrence se întreba cum de reuşeşte Khustov să-şi menţină influenţa – răspunsul era acelaşi: ceilalţi cinci Consilieri credeau în aceleaşi tâmpenii pe care le debita Coordonatorul. Şi nici nu era de mirare de vreme ce Obrina, Cordona şi Kuryakin fuseseră aleşi de un computer.

— Vreau să spun în afară de faptul că tu ai deveni Coordonator, Liga s-ar fi lăudat atunci că a reunit să omoare un Coordonator şi încă în transmisie directă. Căci mai mult ca sigur aveau pregătită o bombă-mesager pe care ar fi lansat-o de îndată ce eram mort. Acum observi adevărata ameninţare?

— Iar Frăţia Asasinilor le-a smuls această plăcere, reluă Torrence. Foarte... *curios.*

— Să te înghită Haosul, blestemă Khustov. Eu...

— *Vă rog,* Consilieri! vorbi Constantine Gorov şi Torrence mormăi supărat. Această creatură complet lipsită de păr, dar şi complet lipsită de orice emoţie umană era pentru Torrence întruchiparea perfectă a unui computer. O alegere într-adevăr perfectă a Gardianului Central pentru acest post de Consilier. Gorov era strălucitor în orice domeniu, trebui Torrence să recunoască, dar când era vorba de probleme umane, individul era de-a dreptul un plictisitor.

— Nu vă daţi seama că vă comportaţi exact cum ar fi dorit Frăţia? vorbi Gorov împăciuitor. Pentru oricine studiază *Teoria Entropiei Sociale* şi restul lucrărilor lui Markowitz, devine clar că tocmai factorul aleator este un model în sine. Suntem siguri, cum bine a remarcat şi Vladimir, că Frăţia se conduce după opera lui Markowitz, la fel cum iudeo-creştinii obişnuiau să...

— Destul, Gorov, destul! lătră Khustov. Nu ajungem nicăieri aşa. Trebuie să acţionăm! Cred că este bine să spun că nimeni din acest Consiliu, nici chiar bunul nostru Vice-Coordonator, nu vede nimic rău în a elimina Liga Democratică.

— Nu sunt de acord, vorbi Torrence plictisit. Şi asta din cauza costului operaţiunii, preţul pe care trebuie să-l plătim pentru a depista două, poate trei mii de indivizi dintr-un total de douăzeci de miliarde!

— Şi dacă există soluţia să le rupem gâtul mult mai ieftin? spuse Khustov.

— Ar fi bine să poţi propune ceva concret, înţepă Torrence. Te rog spune-ne şi nouă. Deja în această fază totul devenea inutil, gândi Terrence. Vladimir are destule voturi în Consiliu pentru a impune ceea ce doreşte.

— Foarte bine. Pentru început trebuie să mărim securitatea. Gardienii trebuie mult mai atent selectaţi, iar narco-interogatoriile repetate la minimum şase luni. Această măsură va elimina orice infiltrare a unui agent în rândurile Gardienilor. Sunteţi cu toţii de acord?

Toată lumea a fost de acord.

— Doi. Profesioniştii din Ministerul Tutelării trebuie să conceapă o metodă simplă de a distruge Liga.

Încă o dată votul a fost unanim.

— Trei. Propun ca planul nostru de instalare a sistemelor de securitate „Tub şi Ochi" în toate locuinţele private, să fie grăbit şi imediat pus în funcţiune.

Torrence rânji. Pentru el, această problemă era de-a dreptul ridicolă. Era adevărat, Gardianul Total putea declanşa deschiderea Tubului în cazuri de violare grosolană a perceptelor Hegemonice, dar zvonul că sistemul era capabil să ucidă pe cineva care gândea malefic la adresa Hegemoniei, era doar propagandă. O propagandă susţinută şi de declanşarea la întâmplare a radiaţiilor asupra unor oameni nevinovaţi. Adevăratul pericol venea din altă parte. Dacă într-o bună zi Khustov, Gorov şi cei de teapa lui, vor transforma propaganda în lucru real – şi dacă controlul devine *atât* de perfect, atunci nimeni şi nimic nu-l va putea clinti pe Khustov din locul său.

Acum votarea propunerii era doar o formalitate. Torrence, Jones şi Steiner au votat împotrivă. După cum se aştepta Torrence, Gorov se supuse majorităţii.

Asteroidul gravita mult mai aproape decât celelalte formaţiuni din Centura Jupiteriană. Nu avea mai mult de un kilometru

lungime şi existau mii de astfel de asteroizi asemănători lui. Era fără nici o valoare, nu folosea la nimic şi departe, foarte departe de traseele navelor ce uneau planeta Marte de sateliţii lui Jupiter. Din punct de vedere astronomic, economic sau logistic asteroidul nu va prezenta niciodată vreun interes.

Cu toate acestea, era locuit.

Dar acest fapt era indetectabil din spaţiu, pentru că toate instalaţiile erau subterane – de fapt era mai simplu să considerăm asteroidul ca pe o clădire de vreme ce întregul lui interior era brăzdat de camere, tunele şi depozite. În miezul asteroidului exista un reactor nuclear, protejat mult mai mult decât necesar, care producea energia întregului complex – era esenţial ca nici o radiaţie detectabilă să nu poată fi descoperită.

Şi asta pentru că aici era comandamentul Frăţiei Asasinilor.

Arkady Duntov stătea nemişcat într-o cameră din adâncurile asteroidului, o cameră a cărei pereţi şi tavan erau chiar roca asteroidului. Stătea în faţa unei mese rotunde cu blatul şi piciorul masiv de susţinere, de asemenea tăiate direct din piatra asteroidului. Opt oameni erau aşezaţi pe scaune împrejurul mesei şi erau îmbrăcaţi sumar, doar cu tricouri şi pantaloni scurţi – echipamentul obişnuit pentru un sistem ecoautonom închis. Fiecare om purta la gat un lănţişor de aur cu un medalion pe care era gravată iniţiala „G", pe un fond negru.

Deşi masa era rotundă, un singur om i se părea lui Duntov, marca locul unde ar fi trebuit să fie „capul mesei”, prin însăşi prezenţa lui acolo. Era bătrân, Duntov nu ştia cât de bătrân, căci părul său rar, era încă negru, deşi faţa îi era brăzdată de mii de riduri adanci. Ochii lui negri păreau cumva orientali, însă fălcile solide îi trădau o apartenenţă rasială.

— În numele Haosului, spuse cu o voce surprinzător de puternică. Eu, Robert Ching Primordiagent, chem la ordine pe Prim Agenţii prezenţi pentru începerea adunării.

Duntov găsi formula de deschidere, pur formală, pentru că nu şi-ar fi imaginat niciodată pe aceşti oameni într-o stare de dezordine. Mai pătrunsese în această încăpere încă de cinci ori până acum şi cu toate acestea, oamenii din faţa lui nu reprezentau decât o înşiruire de nume: China, N’uana, Smith, Felipe, Stiner, Nagy, Mustafa, Hoover – cu toţii Prim Agenţi ai Frăţiei, indivizi calmi, distanţi şi care îi inspirau într-atât de

multă încredere lui Duntov, încât ar fi fost gata să-i urmeze fără nici o întrebare, fără măcar să le cunoască prenumele – şi fără să îndrăznească vreodată a-i întreba.

— Vom audia pentru început raportul Agentului Arkady Duntov, care s-a ocupat de recenta noastră operaţiune de pe Marte, vorbi Robert Ching. Poţi începe Frate Duntov.

Arkady Duntov inspiră adânc. Câţiva dintre Prim Agenţii la masă – Hoover, Felipe, Nagy – erau cu siguranţă mult mai tineri decât el. Cu toate acestea se simţea de parcă ar fi vorbit strămoşilor săi.

— Da Primordiagent, vorbi el. Solemnitatea momentului îl marca vizibil pe slavul Duntov. Așa cum mi s-a ordonat, am părăsit însărcinarea mea primordială şi m-am îndreptat spre Marte unde m-am întâlnit cu alţi cinci Fraţi. Conform planului, în momentul începerii discursului oficial al Coordonatorului Hegemonic, ne găseam pe strada de nivelul al doilea, pe lângă Ministerul Tutelării. După ce panica începu şi când agentul Ligii din garda personală a lui Khustov îndreptă lasearma spre el, am tras şi l-am eliminat. Apoi ne-am împrăştiat, iar când încetă urmărirea agenţilor Ligii, ne-am regrupat la nava noastră din atmosferă şi am venit aici la raport.

Deşi era convins că îşi îndeplinise ordinele cu multă precizie, Duntov avea un sentiment ciudat. Poate neglijase un amănunt, iar aceşti oameni urmau să-l judece după nişte reguli pe care el nu era capabil să le înţeleagă.

— Bine, spuse Ching. Şi ce s-a întâmplat cu agenţii Ligii? Cu Boris Johnson în special?

— Nouă agenţi au fost capturaţi, Primordiagent. Johnson nu era printre ei. Dacă Hegemonia nu a făcut publică capturarea lui, avansez ipoteza evadării lui de pe Marte.

— Ah! exclamă Ching. O victorie totală pentru Haos! Este bine că domnul Johnson a reuşit să scape. Într-adevăr, dacă ar fi fost prins, atunci ne-ar fi obligat să acţionăm noi în numele său. Nu ştiu care este părerea voastră, dar mie mi se pare interesant cum reuşeşte Liga Democratică să supravieţuiască, în ciuda resurselor ei limitate...

— Acest lucru poate fi datorat unei înlănţuiri norocoase de Factori Aleatori, care le favorizează traseele, sugeră N'gana, un african înalt şi subţirel.

— Probabil, replică Robert Ching. Dar nu uita că şi noi supravieţuim tot datorită unei fericite înlănţuiri de Factori Aleatori, nu-i aşa? Ceea ce se cere este planificarea. De exemplu, cum au reuşit Agenţii noştri conduşi de Fratele Duntov, să treacă neremarcaţi prin filtrele Gardienilor, în timp ce agenţii Ligii trebuiau să facă faţă unor pericole inimaginabile? Ambele grupări au acte în perfectă ordine. Şi totuşi, există o mică diferenţă, în timp ce Liga falsifică *acte,* noi falsificăm *oameni.* Şase Supuşi dispar şi sunt înlocuiţi de şase Fraţi. Folosim chirurgia plastică, îi îmbătrânim sau îi întinerim după caz, pentru a deveni exact duplicatele lor. Folosind acte reale şi oameni falşi, nu avem de ce să ne temem dacă Fraţii sunt verificaţi în raport cu Gardianul Total. Planificarea, în asta constă succesul nostru, Frate N'gana! Este o erezie să punem semnul egal între Haos şi norocul întâmplător.

— Bine spus Primordiagent, vorbi N'gana. Ceea ce doream să evidenţiez era faptul că Liga Democratică nu se preocupă în mod special de problema planificării. Şi acest lucru îmi inspiră un singur lucru, zâmbi el cu subînţeles.

— Nu confunda ignoranţa cu prostia, spuse Ching. De altfel toţi Supuşii Hegemoniei sunt ţinuţi departe de Căile Haosului şi de Legea Entropiei Sociale. Iar Liga Democratică provine tot din rândurile Supuşilor, nu-i aşa, şi nu este vina lor că trebuie să scormonească în întuneric, nesiguri de ziua de mâine. Decât să râdem de numeroasele lor eşecuri, ar fi mai bine să-i admirăm pentru rarele lor succese. Şi chiar dacă bâjbâie în întuneric, nu o fac decât pentru o cauză dreaptă.

— Scopul lor poate fi nobil, spuse sec N'gana, însă Liga devine pe zi ce trece un Factor Previzibil.

Ching se încruntă, dădu uşor din cap şi spuse:

— Probabil ai dreptate. Dar încă nu a sosit timpul să luăm asemenea decizii. Mai avem încă un raport de audiat şi acesta sunt sigur, vă va produce multă bucurie.

Duntov care urmărea discuţia fără să priceapă mare lucru, crezu că este timpul să părăsească adunarea şi făcu doi paşi în direcţia uşii, dar Ching îl chemă înapoi:

— Frate Duntov, ai servit bine Haosul. Ţi se permite să asişti în continuare la adunarea noastră.

— Mulţumesc Primordiagent, se emoţionă Duntov, însă nu era încă sigur dacă dorea întradevăr să cunoască mai profund

cauza pe care o servea ca un bun executant. Nu era destul că servea cauza, oameni în care avea încredere, pentru ce îl silea să priceapă ceva ce nu putea niciodată să înţeleagă?

Ching apăsă pe un buton de pe mica consolă intercom de pe masă. Uşa se deschise şi în câteva clipe îşi făcu vijelios apariţia un bătrânel, mergând cu paşi mici şi energici.

Apariţia lui stârni exclamaţii de uimire întregii adunări.

— Schneeweiss? Ai noutăţi despre Proiect?

Ching zâmbi.

— Bănuiesc că toţi Prim Agenţii îl cunosc pe doctor Schneeweiss şi viceversa. Dr. Schneeweiss dă-mi voie să ţi-l prezint pe Fratele Duntov, un excelent Agent operaţional.

— Dumneavoastră... Dumneavoastră sunteţi dr. Richard Schneeweiss? Duntov era încurcat. *Acel* Schneeweiss? Hegemonia vă crede mort!

Schneeweiss izbucni în râs bine dispus.

— O grosolană exagerare, după cum vezi, spuse el. Sunt foarte viu şi nu mă supără nimic, glumi el.

— Aţi fost în Frăţie încă de la început?

— Nicidecum băiete. Nu de la început. Dar ca fizician, munca mea mă silea să mă îndrept spre anumite zone, care în viitor ar fi condus la o creştere a Entropiei Sociale. Iar când Consilierul Gorov, un om extrem de inteligent, sesiză direcţia în care mă îndreptam, a raportat Consiliului, iar Consiliul, spre dezamăgirea lui Gorov, mi-a tăiat subsidiile. Următorul pas ar fi fost, fără îndoială să... ah... să mă „taie” pe mine. Atunci a fost momentul când am fost contactat de unul dintre asistenţii mei, care făcea parte din Frăţie de mai mulţi ani. „Accidentul” meu a fost aranjat şi acum iată-mă aici.

— Vă rog, domnule Schneeweiss, întrerupse Smith un individ corpolent cu ochii albaştri, veţi avea timp şi altă dată să staţi la taclale cu Fratele Duntov. Suntem nerăbdători să auzim ultimele noutăţi despre Proiectul Prometeus.

— Da, da, să auzim noutăţile!

— Foarte bine, domnilor, spuse Schneeweiss. Vă pot anunţa că partea teoretică a fost încheiată, iar detaliile tehnice sunt într-un stadiu final de testare. Un model miniatural este cu succes utilizat chiar acum. Mai mult de atât, detaliile funcţionale ale lui Prometeus sunt în stare de finisaj şi ne putem

aştepta ca Proiectul Prometeus să fie operativ în mai puţin de şase luni.

— Doar jumătate de an!

— În sfârşit, clipele Ordinei sunt numărate!

Robert Ching râdea fără zgomot şi lui Duntov i se părea că ochii negri ai Primordiagentului privesc spre o viziune măreaţă pe care doar el, dintre toţi cei de acolo, o putea desluşi.

— Da, Fraţii mei întru Haos, vorbi Ching. Proiectul Prometeus nu mai este doar un vis. El s-a transformat într-o realitate palpabilă. De trei sute de ani luptăm împotriva sângeroasei Ordini a Hegemoniei Sol şi am reuşit acest lucru doar ghidându-ne după măreaţa operă a lui Markowitz. De trei sute de ani ne menţinem încrederea în inevitabilul triumf al Haosului. Acesta este începutul sfârşitului. În şase luni vom culege roadele luptei noastre de trei sute de ani, iar legea nefirească a ordinii impuse se va nărui, deşi vor mai trece câteva decade până va dispare complet.

„Şi supremaţia haosului va reîncepe"

Arkady Duntov era convins că la rugămintea sa, Ching sau Schneeweiss îl pot învăţa lucruri pe care un Supus nici nu le bănuie măcar. Şi cu toate astea, ceru permisiunea să plece fără să întrebe nimic. Poate era mai bine.

Se mulţumea să-i asculte orbeşte pe cei care-i ofereau încrederea lor. Ştia că este un lucru bun şi drept să urmeze regulile Haosului, că era bine să aibă încredere în ceva ce depăşea Omul. Dar se simţea neputincios atunci când încerca să înţeleagă acea forţă misterioasă numită Haos.

„Greşeşte acela care echivalează Haosul cu ceea ce este vag definit drept «starea naturală a lucrurilor». Cu siguranță Haosul este generatorul entropiei Universului primar, însă, de asemenea El umple toate interstițiile celei mai anti-entropice realizări – societatea umană Ordonată."

GREGOR MARKOWITZ,
Teoria Entropiei Sociale

4

VÂRFURILE celor mai înalte construcţii din Marele New York se înălţau semeţe spre cer şi existau sute de asemenea giganţi creaţi de mâna omului. Existau mii de clădiri – vechii zgârie-nori și noile clădiri – cu peste 70 de etaje şi toate acestea erau unite între ele de nenumărate trotuare şi străzi suspendate, pasarele, lifturi și escalatoare – un păienjeniş pe mai multe niveluri, ce se întindea de la Albany, în nord, până în Trenton, în sud; de la Montauk în est până în Paterson în vest, de la nori până la nivelul zero, nivel care acum nu se deosebea de celelalte niveluri, decât prin numerotaţie.

Însă înălţându-se la sute de metri, înaintând nivel după nivel, întregul oraş devenise practic o imensă clădire, dar spre deosebire de străvechea sa vatră, Marele New York se oprea la nivelul zero.

În subteran exista o vastă reţea, un adevărat oraş uitat şi abandonat, format din tunelurile de metrou, canalele trans-hudsoniene, tuneluri secrete, excavaţii care existau încă de pe vremea uitatului Război Civil. Ignorate de Supuşi, uitate de Hegemonie, şterse din cărţile de istorie, nepatrulate de Gardieni, ferite de Ochi şi Tuburi, neclasificate şi probabil de necartografiat, acest imens labirint subteran era ascunzătoarea secretă a Ligii Democratice.

Boris Johnson savura acum unul din rarele momente de securitate deplină. Mergea prin tunelul de metrou ce unea staţiile de pe strada 135 cu cea de pe strada 125, iar minusculul

fascicol al lanternei sale era singura sursă luminoasă ce penetra întunericul atotcuprinzător.

Aici era teritoriul Ligii.

Între viaţă şi moarte Liga Democratică supravieţuise mulţumită acestei reţele subterane – dar nu numai aici dedesubtul Marelui New York, ci şi în reţelele abandonate ale tuturor marilor metropole pământene. Deasupra erau Gardienii, Ochii Hegemoniei şi controlul absolut. Când lucrurile deveneau delicate şi uneori dramatice la suprafaţă, un om se putea ascunde în subterane atâta vreme cât noile cărţi de identitate erau fabricate. Aici se ţinea ascuns armamentul, se ţineau întrunirile membrilor, se falsificau actele, totul într-o deplină siguranţă. Fără nici o îndoială. Hegemonia era conştientă de scopul în care erau folosite subteranele, dar era practic imposibil să depisteze, şi să astupe toate intrările secrete, să instaleze sistemele Tub şi Ochi în tunelurile de sub toate oraşele Terrei, ca aceste coridoare întunecate să fie constant patrulate. Iar dinamitarea acestei reţele ar fi însemnat fără îndoială distrugerea oraşelor de deasupra.

Pentru Hegemonie aceste reţele subterane, cât şi Liga însăşi erau totuşi mult prea neînsemnate pentru a justifica enorma cheltuială a eliminării lor şi culmea ironiei, tocmai de acest calcul economic depindea precara existenţă a Ligii.

Acum Johnson tocmai ajunsese în staţia de pe strada 125. În depărtare sesiză un semnal luminos circular ce provenea de pe peronul central al staţiei de metrou – ceilalţi ajunseseră acolo înaintea lui. Johnson urcă treptele din metal ruginit ale unei scări şi ajunse pe peronul staţiei, apoi îşi continuă drumul păşind peste rămăşiţele băncilor de lemn, sărind peste agregatele de ventilaţie prăbuşite în paragină, peste mozaicul spart şi împrăştiat al peronului. Un ultim obstacol – Johnson sări peste o grindă enormă prăbuşită şi ajunse la grupul de agenţi ce stătea pe treptele care cândva, demult, conduceau spre suprafaţă. Intrarea era acum astupată, iar deasupra exista o minunată zonă de spaţiu verde...

Doisprezece oameni şedeau în cerc, cu feţele luminate doar de lanternele lor individuale – zece lideri din Sectorul New-Yorkului şi încă alţi doi.

Lyman Rhee era unul dintre ei, o fiinţă palidă şi fantomatică ce-şi petrecuse ultimii cinci ani din viaţă trăind în subterane.

Comisese o crimă de neînchipuit – ucisese un Gardian în fața a zeci de Supuși. Acest om ce își pierduse pigmentația pielii și cu ochii roz de albinos, putea supraviețui doar aici, ascuns privirilor, ca o cârtiță condamnată la întunericul veșnic. Existau și alți oameni care se ascundeau în subterane, dar nimeni nu rezistase cinci ani acolo și nimeni nu cunoștea mai bine ca Rhee, încâlcita rețea subterană.

Lyman Rhee era liderul unei mici armate de fantome ce bântuia prin catacombele uitate din străfundurile Marelui New York. Johnson, zâmbi încântat de prezența celui de-al doisprezecelea om – Arkady Duntov, mâna sa dreaptă, singurul om pe care-l considera un prieten adevărat. Duntov era un individ șters, foarte obișnuit, nici măcar nu figura pe Lista Inamicilor hegemoniei și cu toate acestea, Duntov venea întotdeauna cu cele mai bune soluții, aducea cele mai valoroase și surprinzătoare informații, de parcă ar fi avut acces la cine știe ce bancă de date, în pofida resurselor sale intelectuale modeste.

Johnson nu îl înțelegea pe acest surprinzător Duntov, însă îl prețuia la adevărata lui valoare – un excepțional agent al Ligii.

Johnson păși în cercul format de cei doisprezece camarazi, care îl salutară cordial.

— Ei bine, bănuiesc că deja ați aflat cu toții de cele întâmplate pe Marte, începu Johnson.

— Televiziunea și faxurile au transmis că Frăția a încercat să-l ucidă pe Khustov. De noi nu se suflă nimic, vorbi jenat Luke Forman. Ce s-a întâmplat Boris?

Johnson mormăi.

— Tu ce crezi Luke? spuse. De fapt Frăția *l-a salvat* pe Khustov și apoi, mai mult ca sigur, Consiliul a decis că este în avantajul lor să arunce vina pe Frăție. Cunoașteți și voi. Supușii se gândesc la Frăție ca la o calamitate naturală, deci este mult mai convenabil pentru Hegemonie să-i acuze pe ei, decât să recunoască public că *noi* putem deveni periculoși. Știm cu toții varianta oficială în ceea ce ne privește – suntem o glumă, un amuzament bun de transmis după rezultatele sportive sau poate nici măcar atât. Dacă l-am fi omorât pe Khustov trebuiau să-și schimbe atitudinea, dar așa...

— Ne-am întors de unde am plecat, zâmbi amar Mike Feinberg.

— Adică exact nicăieri, adăugă Manuel Gomez. Rândurile noastre se răresc. Supuşii se îmbuibă cu tot felul de delicatese şi, pe zi ce trece, sunt tot mai mulţumiţi de bunăstarea lor. Sunt tot mai mulţi Ochi peste tot! Şi noi nu suntem în stare nici să-i facem să îi pronunţe numele corect! Îmi pare rău că vorbesc aşa Boris, dar în aceste condiţii, încep să mă îndoiesc că avem dreptate... Nu mai există războaie, standardul vieţii este în creştere, toată lumea e fericită, asta e. Poate ar fi momentul să ne autodesfiinţăm şi să încercăm să trăim ca ceilalţi. Până la urmă Democraţia asta pentru care luptăm, ce este? Nu cumva e doar un cuvânt? Poate ne luptăm în zadar?!

— Ei, Manny, cum poţi vorbi... Johnson folosi un ton pe care şi-l dorea cât mai autoritar. Cu toţii ştim ce înseamnă Democraţia. Este... este atunci când faci ce vrei, cum vrei şi când vrei. În Democraţie fiecare face ceea ce este mai bun pentru sine şi nu este spionat de nimeni. Şi nici nu este hăituit de Gardieni....

— Dacă fiecare face ce vrea, vorbi Gomez, atunci ce se întâmplă când apar conflicte. Când dorinţele unuia nu se potrivesc cu ale altuia?

— Eh... minoritatea se supune majorităţii, desigur, vorbi Johnson puţin nesigur. Pentru binele comun, minoritatea trebuie să fie îngăduitoare.

— Ha, asta-mi sună foarte cunoscut. Cam aşa se întâmplă şi la câţiva metri deasupra noastră, în Hegemonie, nu?

Johnson se încruntă. Această discuţie nu ducea nicăieri. Nu era timpul şi nici locul să explice acum ce înseamnă Democraţia atâta vreme cât Hegemonia era încă atotstăpânitoare. După distrugerea sistemului va exista destul timp pentru acest gen de discuţii filozofice. Şi va dura încă mult timp până vor ajunge acolo. Acum era importantă *Acţiunea.* Prea multe vorbe şi prea puţine fapte nu duceau decât la confuzie...

Lyman Rhee exprimă gândurile nerostite ale lui John

— Nu este momentul să discutăm prostii, începu Rhee cu vocea uscată. Ştii Gomez, de cinci ani putrezesc în tunelurile astea şi mai sunt încă mulţi asemenea mie. Democraţia este pentru mine libertatea de a ieşi din nou la lumina soarelui. Dacă pentru mine asta este destul, trebuie să vă mulţumiţi şi voi cu acelaşi lucru!

— Este exact ce voiam să spun, interveni Johnson. Cu toţii putrezim într-un soi de întuneric sau altul. Democraţia este lumina şi nu trebuie să criticăm ceea ce vom vedea în acea lumină, atâta cât încă nici nu o avem – şi nici nu o vom avea atâta vreme cât Hegemonia încă persistă. Acum trebuie să ne concentrăm asupra următoarei noastre mişcări.

— Nu-mi dau seama unde am putea lovi, vorbi Gomez. Nu suntem destui pentru a începe o revoluţie adevărată şi chiar dacă am fi nu ştiu dacă i-am putea atrage pe Supuşi de partea noastră. Hegemonia controlează mass media, iar Supuşii sunt mulţumiţi cu ce au. Din punctul meu de vedere, singura acţiune rentabilă ar fi să mai omorâm nişte Consilieri. Dacă reuşim, Hegemonia va trebui să ne ia în serios. Poate, numai atunci, aceşti Supuşi nepăsători vor începe să gândească cu capetele, şi nu cu burţile...

Majoritatea agenţilor murmurară aprobator.

— Desigur, ai dreptate, încuviinţă Johnson. Întrebarea e, pe cine anume, implicit unde? când? şi mai ales, cum... Pe Gorov? Steiner? Cordona?

— N-are nici o importanţă, interveni Lyman Rhee. Un Consilier rămâne un Consilier.

— Poate că nu, spuse Arkady Duntov.

Johnson privi atent trăsăturile aspre ale slavului Duntov, întrebându-se dacă va veni iarăşi cu o idee interesantă.

— Omul pe care trebuie să-l eliminăm este Vice-Coordonatorul Torrence, spuse Duntov. Toată lumea cunoaşte ambiţia lui de a deveni Coordonator, lucru care-l transformă într-un duşman al lui Khustov. Dacă-l ucidem pe Torrence absolut *toată lumea* va raţiona astfel: Este frăţia Asasinilor inamicul Ligii Democratice? Torrence are cumva legături cu Frăţia Asasinilor? Dacă Frăţia a încercat să-l omoare pe Khustov şi apoi Torrence, duşmanul lui Khustov, este asasinat, atunci Consiliul nu va putea arunca vina pe Frăţie! Vor fi forţaţi să recunoască adevărata noastră putere!

De unde a mai scos-o şi pe asta, se gândea Johnson, însă evident Duntov avea dreptate.

Dacă reuşeau să-l elimine acum pe Torrence, manevra lui Khustov de a arunca vina pe Frăţie, ar fi rămas fără efect. Dacă nu va acuza Liga Democratică de asasinarea lui Torrence, atunci risca să fie el însuşi acuzat.

— Din câte ştiu eu, Torrence va ţine un discurs săptămâna viitoare, aici pe Pământ, la Muzeul Culturii, interveni Johnson. Dintre toţi Consilierii, el este cel mai vulnerabil – ţine mai tot timpul cuvântări în public, încercând să câştige popularitate şi să-l submineze pe Khustov. Problema ar fi cum să...

— Muzeul este la nivelul zero! întrerupse Rhee. Da, da! Şi există o staţie de metrou chiar dedesubtul amfiteatrului! Torrence va fi păzit cu străşnicie însă nu-şi vor închipui că...

— O clipă! Cât de aproape este staţia de sală? întrebă Johnson.

— Există o intrare chiar sub sală! Asta ştiu sigur, răspunse Rhee. Muzeul a fost construit pe locul unde înainte exista un teren viran, deasupra staţiei de la Strada 59. Mda, erau mai multe căi de acces... Au fost astupate cu plastoţel şi muzeul a fost ridicat chiar deasupra vechii staţii subterane. În plus, sala de conferinţe este deasupra unei intrări. Trebuie să perforăm un metru, poate unul şi jumătate de plastoţel şi putem pătrunde în sală.

— Am o idee mai bună, spuse Johnson. Nici nu e nevoie să forţăm planşeul, nu trebuie decât să amplasăm acolo o bombă drăgălaşă. Torrence nu va afla niciodată ce anume l-a omorât! Ne întâlnim acolo, tu Rhee, eu şi... Feinberg – eşti cel mai bun artificier al nostru, tu pregăteşti un exploziv perforant. Ne întâlnim acolo şi...

— Ce-i asta?! Aţi auzit? vorbi precipitat Forman. Ecoul cuvintelor sale reverberă de-a lungul tunelului, însă nu dispăru definitiv.

Johnson auzi cum acel ecou se transformă în zgomotul sacadat făcut de apropierea unor vizitatori nedoriţi.

Tropăitul devenea tot mai distinct şi din ce în ce mai apropiat.

— Luminile! şuieră Johnson în timp ce îşi scotea lasearma. Paşii răsunau acum foarte aproape şi cadenţat.

— Pe puţin douăzeci de indivizi, şopti Rhee la urechea lui Johnson. Acum au pătruns în staţie... Ascultă! Auzi cum se modifică ecoul pe măsură ce pătrund în volumul mai mare al staţiei. 10... 13... 17... 22. Asta e, sunt 22.

— Crezi că ne-au auzit? întrebă Johnson.

Rhee râse îngăduitor:

— Se aude aici de la kilometri depărtare, şopti el. Dacă noi i-am auzit, poţi fi sigur că şi ei ne-au auzit.

— Să nu aprindeţi lanternele pentru nimic în lume, ordonă Johnson. Dacă ei le aprind primii, vor fi raţe la frigare, dar acelaşi lucru e valabil şi pentru noi.

Johnson se străduia să-şi aducă aminte cât mai multe elemente din configuraţia staţiei, cufundată acum în cel mai desăvârşit întuneric.

— Terasamentul nu este mai jos de doi metri, în ambele părţi. Dacă coborâm pe partea cealaltă şi interpunem peronul între noi şi Gardieni, poate nu va fi vărsare de sânge.

Johnson se lăsă uşor pe burtă şi coborî agil ca o pisică, atent să nu facă nici cel mai mic zgomot, căci exista riscul să calce peste sfărâmăturile de ciment, lemn putred sau şinele corodate.

— Nimeni nu scoate un sunet, suflă el. Dacă stăm aproape unii de alţii avem şanse să treacă de noi...

Rapid şi ceilalţi agenţi alunecară fără zgomot peste bordura peronului, în timp ce paşii se auzeau foarte aproape.

Johnson îşi ţinea respiraţia şi ar fi vrut ca inima să nu mai facă atâta zgomot. Gardienii treceau acum chiar pe deasupra lor. Ochii li se obişnuiseră deja cu întunericul şi reuşeau să se orienteze fără să aprindă lanternele care i-ar fi trădat.

După câteva secunde Johnson şi oamenii lui începură să se caţere din nou pe peron. Johnson ştia că era o treabă riscantă, însă mai mult ca sigur, Gardienii ar fi controlat şi terasamentele.

Mâna lui Johnson se încleştă pe armă. Brusc, platforma din faţa lui fu scăldată în lumină. Orbit, Johnson clipi de câteva ori, apoi desluşi înaintea sa cinci Gardieni cu lanternele într-o mână şi cu lasearmele în cealaltă, stand în picioare în faţa lui, la mai puţin de cinci metri. Înainte să schiţeze vreun gest, Forman, Gomez şi alţi câţiva, deschiseră focul. Jeturile roşiatice purtătoare de moarte izbiră rândurile Gardienilor imprudenţi. Urlară, căzură în genunchi şi se prăbuşiră sub forma unor cadavre carbonizate. Lanternele căzură şi ele, trasând dâre luminoase şi punctând spoturi galbene strălucitoare pe pereţii tunelului.

Gardienii din celălalt grup deschiseră şi ei focul, un tir furibund şi necruţător. Johnson se aruncă din nou pe terasament

în clipa în care o rază ucigaşă îl rată cu numai câţiva centimetri. În lumina sângerie trasată de laserele mortale care zburau deasupra lor Johnson îşi întrezărea camarazii ghemuiţi de-a lungul peretelui. Erau blocaţi acolo, însă în aceeaşi situaţie se găseau şi adversarii lor. Johnson ridică lasearma deasupra capului şi trase câteva jeturi la întâmplare.

— Trebuie să scăpăm de aici. Gardienii vor primi întăriri, murmură Johnson.

— Ascultă... spuse Rhee care stătea lângă Johnson. Mai vin trupe de întărire dinspre sud. Sunt mulţi. Foarte mulţi...

Într-adevăr, Boris Johnson ciuli urechile și în scurtele momente de linişte ale tirului, distinse răpăitul înfundat, un zgomot pe care mai mult îl simţea decât îl auzea, care se apropia asemenea unui val gigantic de staţia unde ei se găseau prinși în capcană.

— Trebuie să ne despărţim, ordonă Johnson. Jumătate o vor lua către sud, restul vin cu mine către nord. De fiecare dată când ajungem la o bifurcaţie, ne separăm din nou. Nu ne pot urmări pe toţi deodată. Şi nu încercaţi să ieșiţi la suprafaţă până când nu sunteţi siguri că nu mai sunteţi urmăriţi!

Johnson porni în fruntea grupului format din Duntov, Rhee Forman și încă alţi doi pe care Johnson de-abia îi recunoştea în lumina roșiatică a laserelor.

Alergau aplecaţi, împiedicîndu-se la tot pasul de traversele părăginite. La un moment dat auziră strigătele Gardienilor care urcară pe platformă, alergară rapid la lumina lanternelor și săriră din nou pe terasament, urmărindu-i la câţiva zeci de metri distanţă.

— Mai repede, mai repede! gâfâia Johnson. Trebuie să ajungem la staţia următoarele înainte să ne prindă urma.

Depășiră staţia și alergară acum prin tunelul cufundat în întunericul de nepătruns. Era înfiorătoare această alergare oarbă. În urma lor răsunau pașii necruţătorilor urmăritori. ...După ce pătrunseră aproape două sute de metri în acel tunel, Lyman Rhee spuse:

— Aici este o joncţiune. În stânga tunelul duce în staţia de sub strada 145, iar cel din dreapta trece pe sub strada 135. Să ne despărţim aici! Cu puţin noroc, vor urmări doar pe unii dintre noi.

Rhee îl prinse pe Johnson de încheietură, conducându-l în întunericul tunelului din dreapta. Mâna fantomaticului Rhee era moale şi transpirată şi Johnson, apucând mâna celuilalt de lângă el, îl trase între el şi Rhee. Celălalt grup o luă spre stânga.

După câteva clipe de înaintare auziră în urma lor zgomotul unei lupte – urlete, înjurături şi apoi iarăşi linişte. Gardienii se înfruntau cu celălalt grup. Să fi însemnat oare că... Dar nu, auziră paşi care alergau acum în urma lor. Gardienii aprinseră curajoşi lanternele şi alergau acum mult mai rapid. Şi ei se separaseră acum în două grupuri, era evident.

Plămânii lui Johnson pompau aerul din ce în ce mai dureros în timp ce el se chinuia să tină pasul alături de Rhee care îl trăgea de cot. Brusc Rhee se opri.

— Ce s-a...?

— Ascultă, şuieră albinosul. În faţa noastră... Vin alţii! Suntem prinşi!

— Poate îi putem ucide pe cei din faţă, sugeră din întuneric vocea celui de-al treilea om şi Johnson recunoscu vocea lui Duntov.

— Sunt pe puţin o duzină! spuse Rhee. Nu-i auzi? Rhee chicoti nervos. Mda, desigur că nu-i auzi... Suntem terminaţi... Ba nu! Trebuie să fie una şi pe aici!

Porni şi îl smulse pe Johnson după el. La rândul lui, Johnson îl conducea pe Duntov. În timp ce alerga, mâna liberă a lui Rhee pipăia peretele. La un moment dat au ajuns în faţa unei pete gri de pe perete care difuza o lumină atât de slabă, încât doar unul ca Rhee o putea sesiza în acel întuneric compact.

— Conductele de ventilaţie pasivă, anunţă Rhee. Capătul lor duce la suprafaţă. Dacă avem noroc şi nu este nimeni pe acolo pe sus avem şanse să scăpăm. Priviţi!

Diametrul conductei era de aproape cincizeci de centimetri şi urca la suprafaţă într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade. Johnson începu să se caţere prin conductă, ajutându-se de coate şi genunchi, sprijinindu-se de marginea ramelor de îmbinare ale metalului ce căptuşea conducta. După ce urcă câţiva metri, conducta se termină, astupată de un grilaj de fier ruginit. Johnson îşi trase genunchii la piept şi astfel fixat în interiorul conductei, degajă cu mâna gunoiul amorf ce acoperea grilajul. Cu precauţie scoase capul prin el şi privi în

jur. Aveau noroc. Conducta dădea sub o stradelă suspendată de lângă o clădire ce părea părăsită.

— Grăbeşte-te, îl zori de undeva din spate Rhee. Se apropie.

Johnson scoase rapid lasearma şi pulveriză balamalele grilajului, apoi fără să ţină seama de arsura metalului atins de laser împinse cu mâinile. Sprijinit de coate, se săltă cu agilitate la suprafaţă şi se ridică în picioare în lumina palidă, filtrată de zeci de clădiri, poduri şi străzi suspendate de deasupra.

Duntov îl urmă, clipind anevoios şi apoi capul lui Rhee apăru din deschizătură – o apariţie de coşmar, aici în lumina zilei, cu pielea de nuanţă cadaverică şi ochii roz ca ai unui şobolan. Rhee clipi nervos în penumbra de afară. Johnson remarcă că pleoapele lui Rhee deveniseră aproape transparente.

— Nu văd nimic aici, icni albinosul. E prea multă lumină! Prea multă!

Scoase braţele scheletice şi rămase sprijinit pe coate în deschizătura conductei, acoperindu-şi ochii cu palma.

— Haide odată! Haide! îl grăbi Johnson.

— Nu, nu pot, spuse Rhee. Plecaţi voi. Eu rămân în conductă până trece pericolul. Râse cu amărăciune. Trăiesc de atâta amar de vreme în întuneric şi lumina asta mă înnebuneşte. Nu vă faceţi griji pentru mine. Nu mă vor prinde niciodată în tunelurile *mele.* Ne întâlnim la Muzeu conform planului.

— Eşti sigur?

— Nici o grijă. Voi fi acolo.

Johnson ridică din umeri. Încuviinţă către Duntov şi se îndepărtară, ieşind pe o stradă aproape pustie. Johnson rămase un pas în urmă şi privi peste umăr, în timp ce Duntov se îndrepta calm spre un grup de trecători. Rhee încă stătea agăţat de marginea deschizăturii, cu ochii strânşi, aidoma unei fantome apărute din greşeală în puterea zilei.

„Paradoxul şi Haosul sunt una şi aceeaşi problemă.”

GREGOR MARKOWITZ,
Haosul şi Cultura

5

...APOI m-am despărţit de Johnson şi realizând importanţa majoră a situaţiei intervenite am chemat imediat o astronavă, folosind frecvenţa conform codului în vigoare şi am venit direct la raport, Prim Agenţi, încheie Arkady Duntov.

Duntov privi încordat chipurile celor opt Prim Agenţi aşezaţi împrejurul mesei din rocă masivă. Asemenea unui câine ce-şi aşteaptă laudele stăpânului, Duntov trăgea nădejdea ca faptele sale să fie apreciate de acei oameni. În definitiv, cine putea contesta că dispariţia lui Torrence nu va genera confuzie şi va spori Haosul? Sau era mai puţin adevărat că asasinarea lui Torrence de Ligă va introduce – cum spuneau ei – un nou Factor Aleator?

Însă şapte din cei opt oameni în faţa cărora îşi spusese raportul, rămăseseră gânditori cu privirile încruntate. Doar Robert Ching, Primordiagentul în persoană, păstra un zâmbet fin şi enigmatic, pe care Duntov nu reuşea niciodată să-l descifreze.

— Planul acesta, de a-l ucide pe Torrence, frate Duntov, vorbi într-un târziu N'gana, a fost ideea ta sau a lui Johnson?

— A mea, domnule, rosti sec Duntov.

— Atunci, te pot întreba: Pentru ce te-ai mai oferit voluntar în această misiune? întrebă fără menajamente N'gana.

— Nu-l mai necăji pe băiat, interveni măsliniul Felipe. Toţi cunoaştem la fel de bine genul misiunii încredinţate. Să raporteze despre mişcările Ligii şi să se menţină într-o poziţie de unde poate influenţa acţiunile lui Johnson, atunci când noi o dorim. Deci a acţionat perfect conform scopului şi ordinului primit.

— Vreau să spun, reluă N'gana, că din punctul nostru de vedere, este un plan greşit. Nu avem nevoie de un Torrence mort! Torrence conduce opoziţia din sânul Consiliului şi este

originea unei surse permanente de Factori Aleatori. Aşadar, eliminarea lui va spori Ordinea şi va diminua Entropia Socială. Şi asta cu siguranţă nu face parte din ordinele fratelui Duntov!

— Of, oftă Felipe. Gândeşti schematic, Frate N'gana. Nu uita că Consiliul ştie că noi l-am salvat pe Khustov. Dacă permitem Ligii să-l ucidă pe Torrence – inamicul lui Khustov – toată lumea va crede că *noi* suntem de partea lui Khustov. Şi *asta* va spori Haosul cu adevărat. Khustov va fi permanent bănuit de fiecare individ din Consiliu.

— Poate, rosti N'gana. Oricum, moartea lui Torrence va închide o sursă de Factori Aleatori din Consiliu, chiar dacă va introduce un Factor nou. Problema care se pune este dacă avem mai mult de câştigat decât de pierdut prin această eliminare fizică. Oare cuantumul final de Entropie Socială va fi în creştere, asta întreb?

Duntov asculta mut de uimire, fascinat de subtilele implicaţii pe care Prim Agenţii le descoperiseră, la ceea ce lui personal, i se păruse o idee atât de simplă. Dimensiunea în care operau minţile acelor oameni i se părea cu totul străină şi îndepărtată de cea în care opera creierul său. Pentru el, conceptul de Haos pe care îl servea după puterile sale, era o problemă simplă – să semene confuzie, teamă şi suspiciune în tabăra inamicului. Dar pe măsură ce îi asculta pe Prim Agenţi, avea impresia că pentru ei Haosul este o fiinţă vie. O fiinţă care îi comanda pe ei, la fel cum ei îl comandau pe el. Şi în timp ce el, Duntov nu era decât un biet instrument în mâinile Prim Agenţilor, la fel avea senzaţia că şi Frăţia era instrumentul altcuiva – gigantic, superman, invincibil. Iar misterul ce gravita împrejurul acestui Haos nu făcea decât să-i sporească devotamentul şi supunerea oarbă. Îl făcea să se simtă că luptă de partea unei forţe infinit mai puternice decât Omul.

— Poate mişcarea cea mai haotică, notă blondul Steiner, ar fi să-l ucidem chiar noi pe Torrence. Un adevărat Factor Aleator, nu? Îl va plasa pe Khustov într-o situaţie extrem de delicată. Asupra lui va plana bănuiala că este vândut Frăţiei. Consiliul se va ridica împotriva lui şi nu este exclus să fie chiar executat. Fără un Torrence în Consiliu va domni un adevărat Haos din moment ce nu va mai exista un nou punct în jurul căruia să graviteze întreaga putere decizională a opozanţilor.

— Dar asta ne transformă pe noi în Factor Previzibil, se revoltă N'gana. Credeam că este evident.

— Dimpotrivă! Va crea...

Duntov îl observă pe Robert Ching, care până atunci ascultase calm cu acel zâmbet enigmatic pe buze, fără măcar să-i privească pe Prim Agenţi. Părea să aibă ochii aţintiţi undeva departe, atât de departe, acolo unde nici ceilalţi iniţiaţi nu puteau străpunge. Brusc începu să vorbească, încet, calm, iar ceilalţi amuţiră.

— Planul Fratelui Duntov, spuse Ching, are implicaţii paradoxale interesante. Zâmbi către Duntov. Însăşi faptul că ideea lui a condus la dispute atât de aprinse în mijlocul nostru, îmi arată că Fratele Duntov nu a făcut nici o greşeală! Paradoxul şi Haosul, nu-i aşa, sunt foarte apropiate. Haosul este paradoxal, iar Paradoxul este haotic. Simpla enunţare a Legii Entropiei Sociale markowitziene se constituie intrinsec într-un paradox. Atât în orânduirile sociale cât şi în planul fizic concret, entropia sau dezordinea are o tendinţă naturală de creştere. Astfel cu cât se organizează o societate cu atât mai multă Energie Socială este consumată pentru a menţine această Ordine şi iarăşi este nevoie de mai multă Ordine pentru a genera Energia Socială. Aceste două necesităţi paradoxale se iniţiază şi se consumă reciproc într-o spirală cu progresie exponenţială. Astfel, o societate ce tinde spre perfecţiune – indiferent care ar fi forma acelei perfecţiuni – are continuu nevoie de Ordine şi în consecinţă va tolera tot mai puţini Factori Aleatori pe măsură ce ciclul este în progres. Astfel, continuă pe nerăsuflate Robert Ching, inevitabilitatea Haosului, Maximizarea Ordinei conduce inevitabil spre Haos, la fel cum o face şi diminuarea ei. Totul este un Paradox.

Aici capacitatea de înţelegere a lui Duntov se bloca. Nu citise niciodată operele lui Markowitz, deşi Legea Entropiei Sociale în forma sa prescurtată îi era familiară. Nu pricepea ce avea atât de paradoxal în ea. Prin îndoctrinarea la care fusese supus înţelesese că orice acţiune distructivă îndreptată spre Ordine serveşte lui. Nu-i trecuse niciodată prin minte că însăşi Ordinea putea deservi la fel de bine Haosul... Nu putea înţelege acest concept, i se părea bizar şi tocmai această neputinţă îi umplea fiinţa de un extaz straniu.

Probabil şi vechii iudeo-creştini simţeau la fel atunci când meditau la ceea ce ei numeau „Dumnezeu”. Exista ceva liniştitor,

ceva ce oferea încredere şi siguranţă la gândul că exista o forţă supremă ce controla absolut totul. O forţă care putea fi folosită la rândul ei, însă niciodată înţeleasă. Şi cum putea Hegemonia să combată această forţă supremă de vreme ce tocmai această acţiune servea, în final, tocmai vitalizării acestei forţe?

— Nu-mi dau seama pentru ce ne repeţi nişte lucruri pe care le cunoaştem foarte bine cu toţii, Primordiagent? spuse Felipe, atent să nu gafeze, bănuind totuşi că Ching avea un motiv temeinic să-i dăscălească, chiar şi numai pentru că Ching era... Ching.

— Pentru că, răspunse Primordiagentul, este bine să nu uităm că lucrăm cu Paradoxuri care sunt iniţiate pe bazele altor Paradoxuri. Evident, un Torrence viu este o sursă de Factori Aleatori în însăşi structura Consiliului. La fel de evident cum asasinarea lui Torrence de către Frăţie va produce *de asemenea* Factori Aleatori considerabili, aruncând în acelaşi timp o umbră de suspiciune asupra Coordonatorului. Şi iată un Paradox sublim: moartea lui Torrence va spori Entropia Socială într-o direcţie, în timp ce un Torrence viu este o sursă de Factori ce alimentează Entropia Socială în altă direcţie. Şi acesta este un Paradox în interiorul căruia suntem nevoiţi să acţionăm.

— Am impresia, vorbi N'gana că opţiunea noastră trebuie să se rezume doar la alegerea unei singure direcţii ce va maximiza Haosul. În spiritul strategiei noastre, de a injecta Factori Aleatori în sistemul închis al Hegemoniei – cel puţin până la ora la care Proiectul Prometeus va deveni operaţional, trebuie acum să ne decidem la una din cele două variante. Nu le putem alege pe amândouă.

— Ah, dar de ce să nu le alegem pe amândouă?! reluă zâmbitor Ching. Îl menţinem pe Torrence în viaţă şi conflictul permanent dintre el şi Khustov va genera în continuare Factori Aleatori. Şi dacă îl vom ucide? Chiar mai bine, ce se întîmplă dacă şi Frăţia şi Liga încearcă să-l asasineze? Întîi am frustrat Liga, salvându-l pe Khustov. Dacă încercăm să-l asasinăm pe Torrence vom părea de partea Ligii dar şi de partea lui Khustov. Un adevărat haos!

— Nu am înţeles încă, Primordiagent, spuse N'gana. Cum putem ucide pe Torrence şi în acelaşi timp să îl menţinem ca sursă de Factori Aleatori?!

— Dar nu este neapărat nevoie să reuşim, nu-i aşa? Zâmbi Ching. Nu este necesar decît să lăsăm impresia că am încercat să-l asasinăm pe Torrence. Şi cu un Torrence viu, convins că *noi* am încercat să-l eliminăm, în timp ce tot *noi* i-am salvat viaţa lui Khustov, vă daţi seama unde se poate ajunge?! Mai mult încă, dacă aranjăm lucrurile în aşa mod încât atentatul nostru „eşuat" să-l salveze pe Torrence din atentatul Ligii, vă daţi seama ce stare conflictuală se va produce în Consiliu...

Pe chipurile încruntate ale Prim Agenţilor înfloriră mici zâmbete edificatoare.

„Se pare că au înţeles despre ce-i vorba", gândi Duntov. *Mi-ar* fi plăcut şi mie să înţeleg dar... mai bine nu. Există mai multe lucruri pe care este mai bine să nu le înţelegi...

Boris Johnson păşi pe peronul staţiei de metrou de sub strada 59. În raza lanternei sale îl descoperi ceva mai încolo pe Mike Feinberg. Fără grabă îşi continuă drumul până la jumătatea peronului lângă Feinberg care stătea cu un picior aşezat pe două canistre de metal. Alături, o bidinea şi o cutie mică eloxată.

— Rhee nu a apărut? întrebă neliniştit Johnson.

— Nu l-am văzut încă. Am adus toată marfa, calitate la prima mână, dar fără Rhee nu putem face nimic. Eu unul nu prea mă descurc pe aici. Sunt o grămadă de ieşiri blocate spre suprafaţă şi tot tavanul este îngropat în plastoţel. Cine ştie deasupra cărei ieşiri este Muzeul?! Mi-e teamă să nu-l fi prins Gardienii...

— Aici jos, niciodată! replică Johnson. Rhee nu mai aparţine speciei umane. Vede în întuneric, însă lumina zilei îl orbeşte. Şi dacă totuşi i s-a întâmplat ceva...

— Nu vă faceţi griji pentru mine, susură o voce în spatele lui Johnson.

Johnson se întoarse brusc şi văzu figura palidă a lui Rhee ieşind din spatele unui stâlp. „Se mişcă ca o fantomă" gândi Johnson.

— Era mai bine dacă nu făceai ce-ai făcut, îi spuse. Dacă te mai furişezi prin spatele oamenilor, s-ar putea să te alegi cu burta găurită.

Un râs uscat izbucni din pieptul lui Rhee.

— E un obicei de care nu mă pot dezbăra. Ei şi acum să trecem la treabă.

Rhee îl conduse pe nişte trepte spre nivelul superior al staţiei. Aici tavanul era foarte coborât, mult mai jos acum decât în zilele când staţia era funcţională, pentru că un strat masiv de plastoţel ce distona prin finisaj şi culoare cu tot ce se putea vedea prin acele subterane, înlocuia ceea ce fusese odinioară tavanul obişnuit al staţiei. Acesta forma acum fundaţia Muzeului ce era construit deasupra.

Albinosul îi conduse spre zona unde se găseau vechile porţi de acces rotative. La câţiva paşi după ele începeau treptele ce urcau spre suprafaţă. Acestea se terminau brusc, undeva la jumătate, înglobate în plastoţelul fundaţiei Muzeului.

Rhee îşi înclină capul şi îşi fixă urechea de tavanul de plastoţel. Ascultă tăcut vreme de câteva momente.

— Da, spuse în final. Aici este locul. Suntem exact sub sala de conferinţe şi mai exact, chir sub podiumul oratorului. Ascultaţi! Sala începe să se umple. Aud vibraţiile multor paşi, dar aici, deasupra noastră, nu percep nimic. Asta înseamnă că zona tribunei este cu certitudine chiar deasupra noastră. Avem şi noroc şi timp suficient!

Încă o dată Johnson admiră auzul şi deosebitul simţ de orientare al acestui om. Hegemonia îşi crease singură un inamic redutabil, atunci când l-a obligat pe Rhee să trăiască ascuns în subterane.

— Foarte bine, spuse Johnson. Să nu mai pierdem timpul.

Feinberg scoase capacul unei canistre, înmuie bidineaua în lichidul vâscos şi începu să-l întindă pe tavanul de plastoţel.

— Substanţa asta e nitroplastic, anunţă el în timp ce acoperea tavanul. Se usucă aproape instantaneu...

După câteva minute de muncă asiduă întreaga zonă de tavan care acoperea fosta ieşire spre suprafaţă, o arie de aproape douăzeci de metri pătraţi, a fost acoperită cu nitroplastic. Feinberg lăsă jos canistra şi bidineaua şi îşi plimbă degetele pe suprafaţa întunecată.

— Uscat, spuse el. Boris, te rog dă-mi detonatorul.

Johnson îi întinse mica cutie de aluminiu. De partea cealaltă a cronometrului existau nişte gheare metalice de fixare şi Feinberg montă detonatorul în nitroplastic.

— Pot fixa timpul de acum până într-o oră. La cât vrei să-l pun?

Johnson se gândi o clipă. Torrence va începe discursul în câteva momente şi probabil va bate câmpii aproape o oră

întreagă. Deci explozia trebuia să aibă loc numai după ce ei se puteau îndepărta la o distanţă suficientă.

— Să spunem o jumătate de oră, îi propuse lui Feinberg.

— Bine, acceptă Mike şi ajustă cronometrul la 30. Şi acum pasta reflectoare.

Feinberg se apucă acum să acopere din nou tavanul cu conţinutul celeilalte canistre, o pastă albă şi lipicioasă.

— O chestie foarte interesantă, vorbi el în timp ce lucra atent să nu scape nici un centimetru neacoperit de nitroplastic; Reflectoarea asta, nu prea ştiu nici eu cum acţionează exact, dar ce ştiu sigur este că orientează într-o singură direcţie toată energia explozivă în momentul deflagraţiei. Totul va zbura în sus direct spre Torrence. Hm, poţi să stai chiar aici când explodează şi să nu păţeşti nimic – asta dacă nu se desprinde tot tavanul, desigur – dar deasupra va ieşi urât de tot... Vor trebui să-l adune pe domnul Torrence cu linguriţa de pe tavanul muzeului!

În sfârşit, Feinberg îşi termină treaba şi examina scrupulos cu lanterna. Totul era acoperit de albul substanţei reflectoare, chiar şi detonatorul.

— E perfect. Mai avem 23 de minute să ne îndepărtăm. Şi pe urmă adio Jack Torrence!

Johnson rânji în timp ce cobora spre nivelul peronului. Nici măcar Frăţia nu-l mai putea salva acum pe Torrence. Nimic nu mai putea opri deflagraţia chiar dacă cineva ar fi descoperit arealul exploziv. Şi oricum, nimeni în afară de ei trei nu mai cunoştea acel loc.

Jack Torrence îşi făcu apariţia în amfiteatrul Muzeului Culturii prin intrarea din spatele sălii, protejat din ambele părţi de un culoar de Gardieni. În ciuda faptului că sala era doar pe jumătate plină, Torrence notă cu satisfacţie că întreg auditoriul fusese îndrumat să ocupe locurile din primele rânduri, conform instrucţiunilor. Camerele TV din spatele sălii puteau lua imagini cu transfocatorul deasupra Supuşilor şi de aici iluzia unui amfiteatru plin la refuz.

„Bineînţeles, gândi Torrence, televiziunea arată întotdeauna numai esenţialul. Supuşii sunt o turmă de cretini. Dacă le arăţi cu fiecare ocazie cât eşti de popular, vor crede că într-adevăr *eşti* popular; şi dacă îi convingi că eşti popular, vor ţopăi cu braţele ridicate şi te vor face cu adevărat popular...”

Acest lucru în sine, nu conta foarte mult pentru Torrence. Problema era că mandatul de Consilier era valabil zece ani şi termenul limită se apropia curând. Dacă reuşea să-şi construiască o imagine solidă, mai puternică decât a lui Khustov, poate va reuşi să introducă în viitorul Consiliu, unul, poate doi dintre oamenii lui. Dacă devenea destul de popular, putea să influenţeze chiar şi alegerea computerului, pentru că armonia din interiorul Consiliului era unul din criteriile de mandatare algoritmică a jumătate dintre posturile de Consilieri Hegemonici.

„Nu este niciodată prea devreme pentru o campanie electorală – gândi Torrence. Mai ales dacă Vladimir Khustov are un as în mânecă – Frăţia Asasinilor. Şi chiar dacă nu este adevărat şi Frăţia este doar o adunătură de fanatici religioşi, câte o înţepătură ici-colo în epiderma groasă a lui Khustov, nu poate decât să fie benefic. Hm, Gorov este un individ straniu, îl întrece şi pe Gardianul Central şi dacă reuşesc să-l conving că Vladimir are legături cu Frăţia, există şanse să-l atrag de partea mea.

Torrence urcă câteva trepte şi se opri în faţa tribunei, frunzărind hârtiile cu discursul. Urma să vorbească despre Ordine în Artă, ce lui personal i se părea o enormitate. De fapt, cuvântările, nu erau punctul forte a lui Torrence, mai ales că nu-i făcea nici o plăcere sa propovăduiască de fiecare dată pacea şi prosperitatea Hegemonică. Supuşii nu vor sări în sus de bucurie când vor auzi că urmau să se instaleze Tuburi şi Ochi în locuinţele particulare şi era nepoliticos ca un Consilier să aducă acuzaţii în public unui alt Consilier. De asemenea era interzisă atingerea unui subiect delicat: Frăţia sau Liga – li se făcea astfel o publicitate gratuită. Deci ce subiect puteai alege ca să nu superi pe nimeni – despre tot felul de prostii – de exemplu despre Artă. Oricum, pe Supuşi nu-i interesa ce le spui. Tot ce conta era să te faci văzut, auzit, dacă nu şi ascultat...

Torrence trase cu coada ochiului către carul TV. Şeful echipei îi făcu semn cu mâna – era în emisie şi putea să înceapă.

— Supuşi ai Hegemoniei, începu el, este bine că ne-am reunit astăzi în Muzeul Culturii, pentru că Arta şi Cultura, au fost şi vor fi întotdeauna cele mai de seamă realizări ale unei civilizaţii, iar Hegemonia Sol, este cea mai desăvârşită

civilizaţie construită de om pentru om. Din păcate, uităm câteodată că în vitregitul Mileniu al Religiilor, Arta deopotrivă şi Omul, au fost la mila sutelor de conflicte de esenţă religioasă. Şi astăzi ne este dificil să înţelegem că Arta în acea neagră perioadă, a fost sfârtecată de principiile estetice ale cine ştie cărui cult sau de...

În acea clipă un murmur de groază se ridică din fundul sălii. Torrence ridică ochii şi observă înspăimântat cum uşa de acces din spate ajunsă la incandescenţă, se prăbuşi cu zgomot în interior. Doi oameni cu lasearme în mâini trecură ca nişte umbre prin cadrul uşii. Torrence îşi trecu palma întinsă prin dreptul gâtului, semnalizând cameramanilor să întrerupă emisia, apoi se aplecă, refugiindu-se în spatele zidului viu format instantaneu de piepturile Gardienilor.

— Gaze! urlă cineva şi vocea lui se pierdu în vacarmul general.

Torrence privi precaut printre umerii Gardienilor şi văzu norul gros, verzui, care acoperea acum întreaga zonă din spate a sălii. Şi-a dat seama că era vorba de Nervolină – o toxină de contact cu efect letal instantaneu.

Supuşii se refugiau spre tribună, urlând terorizaţi, într-o degringoladă totală, sărind peste scaune şi îmbrâncindu-se unii pe alţii. Nervolina acoperise deja carul de emisie şi cameramanii se prăbuşiră moale, pentru a nu se mai ridica niciodată. Inima lui Torrence bătea nebuneşte, încercând să scape din gheara nemiloasă ce o sfârteca fără milă. „Totul s-a sfârşit" – acesta era singurul gând ce se repeta încontinuu în mintea lui Torrence, căci gazul verzui se apropia lent de podium, iar singura uşă era blocată tocmai de acel mesager al morţii. Însă momentul de deznădejde al Consilierului trecu atunci când mintea îi începu să analizeze detaliile. Acel cineva, oricine ar fi fost el, care aruncă grenada cu gaz, ţinti prost, foarte prost. O singură grenadă nu era suficientă să umple întregul volum al sălii, iar acum gazul începea să se disperseze. Nervolina era un gaz „antidemonstranţi" pe care Gardienii îl foloseau ca un paravan, în spatele căruia puteau avansa Şi astfel efectul său nu trebuia şi nu fusese conceput pentru un timp foarte îndelungat. Nervolina avea efect mortal doar într-o anumită concentraţie. Pentru a avea rezultate efective, grenada trebuia aruncată chiar lângă tribună, dar nu se întâmplase aşa. Cineva făcuse o greşeală, sau poate a aruncat-o

la repezeală, grăbiţi de sosirea trupelor din interiorul muzeului.

Torrence se ridică în picioare. Gazul se dispersase. Cameramanii erau morţi, însă el scăpase nevătămat. Supuşii începeau să se liniştească. Torrence izbucni într-un râs forţat, menit să-i reabiliteze imaginea de neînfricat Consilier. „A fost o acţiune idioată, tipică Ligii Democratice" – gândi el. Nu au fost capabili să arunce ca lumea o biată grenadă.

Ceva străfulgeră prin aer şi Torrence se aplecă instinctiv, însă se redresă imediat când observă că era un ovoid metalic care se menţinea în aer – binecunoscuta bombă-mesager a teroriştilor lăudăroşi.

„Moarte Consiliului Hegemoniei", izbucni mesajul. „Eternitate Haosului! Să nu uitaţi că Vice-Coordonatorul Jack Torrence a fost strivit de Frăţia Asasinilor!"

— *Frăţia?!* exclamă Torrence. N-a fost Liga?

Gesticula agitat către Gardieni.

— Asiguraţi holul! ordonă el. Plecăm imediat de aici. Criminalii ăştia nu ratează de două ori.

Torrence cobori de la tribună şi Gardienii făcură cerc în jurul lui. Astfel grupaţi s-au precipitat către ieşire şi de acolo în holul din faţa intrării. Torrence, încă înconjurat de Gardieni se opri o clipă să-i privească pe Supuşii care dădeau năvală pe uşă. A rămas acolo, măcinat de un gând până când holul se goli de lume.

„Aici e ceva putred", gândea el. La început Frăţia îl salvează pe Khustov şi acum încearcă să mă omoare pe mine. Ar fi îngrozitor să fie adevărat, Khustov să aibă anumite legături cu Frăţia. Din fericire aceşti fanatici sunt la fel de incompetenţi ca bobocii lui Johnson. Oricum ceva trebuia făcut. Mda, sigur că da, cu siguranţă acest atentat mă poate ajuta împotriva lui Khustov. Sigur că da, circumstanţele sunt evidente, acum îl pot atrage pe Gorov de partea mea. Asta înseamnă 6 la 4 şi cu un singur vot cheie pot forţa alegeri anticipate în Consiliu. Şi poate...

— Sala este goală acum, domnule vice-coordonator, i-a întrerupt gândurile şeful gărzii sale de corp. Consideraţi necesar să...

...Baarrroom!!!

A fost o explozie teribilă în interiorul sălii şi imediat încă un zgomot aproape la fel de puternic atunci când se prăbuşi

tavanul sălii de conferinţe. Suflul exploziei făcu să ţâşnească prin uşa de la intrare un nor de praf înecăcios şi sute de sfărâmături ale deflagraţiei. Clădirea se cutremură din temelii.

Torrence ameţit şi speriat nu se putu abţine şi înlăturându-i pe Gardieni îşi croi loc spre intrare, curios să vadă ce anume se întâmplase înăuntru. Lăcrimând din cauza prafului, Torrence văzu că locul unde stătuse cu câteva clipe mai înainte nu mai exista acum, iar în locul acela se căsca o groapă enormă. Ridică ochii şi rămase încremenit când observă tavanul prăbuşit. Prin spărtură se vedea holul de la etajul superior. Lăcrimând puternic. Torrence reveni lângă garda de corp.

„Nu are nici un sens, gândi el. Un nou atentat după ce au încercat să mă gazeze? De ce? Numai dacă... Numai dacă explozia a fost provocată de Ligă! Hm, am scăpat nevătămat din două atentate consecutive... şi totuşi este singura explicaţie. Acum fusese Liga care acţionase. Cei din cadrul Frăţiei sunt nişte profesionişti şi se aşteptau ca în cazul eşuării atentatului cu Nervolină, sala să fie evacuată, deci atentatul cu explozia devenea inutil. Cu siguranţă nu au fost tot ei."

Torrence izbucni în râs, de data asta realmente amuzat. Frăţia prin atentatul ei eşuat nu a făcut decât să-i salveze viaţa! Dacă nu ar fi fost atacul cu Nervolină, el şi-ar fi continuat liniştit discursul până în clipa în care explozia l-ar fi pulverizat.

Acum zâmbetul i se transformă într-un rictus. „Dar asta nu face lucrurile mai puţin grave", gândi el. „Până la urmă Liga asta nu e chiar o adunătură de derbedei neputincioşi. Cu părere de rău trebuie să recunosc că aici Khustov are dreptate – Liga trebuie distrusă şi încă repede. Nu mai contează cheltuielile. Oricând este posibil să încerce un nou atentat. Şi după ce distrug Liga, putem concentra forţele asupra Frăţiei. Şi Vladimir va trebui să se supună. Dacă nu devine cooperant, relaţia lui cu Frăţia va fi evidentă, iar oamenii lui din Consiliu îi vor întoarce spatele. Iar după ce terminăm cu Liga şi cu Frăţia, va veni clipa să mă ocup şi de domnul Khustov personal."

„Când suntem în opoziție cu o anumită stare de ordine, este necesar câteodată să introducem elemente facultative în acțiunile noastre. Însă, această randomizare, prin definiție nu poate fi planificată. În orice caz, sentimentele sau emoțiile ființei umane sunt considerate drept Factori Aleatori şi astfel se poate spune că a servi interesele sistemului endocrin ale unei persoane, înseamnă în final a servi Haosul."

GREGOR MARKOWITZ,
Teoria Entropiei Sociale

6

PROSTIE, prostie, o prostie cumplită – gândea Constantin Gorov în timp ce Jack Torrence continua să peroreze cu ostentaţie împotriva lui Khustov, încercând în același timp să sensibilizeze conştiinţa întregului Consiliu.

— ...şi încep să mă întreb pentru ce eşti atât de grăbit să zdrobeşti Liga, Vladimir? spunea Torrence cu chipul marcat de o indignare pe care Gorov o bănuia teatrală. Cât despre Frăţie, se pare, ai impresia că este o inflamaţie care se va absorbi în urma unui tratament cu comprese! Nici măcar nu sunt sigur dacă consideri Frăţia Asasinilor drept un real pericol.

Khustov se încruntă. Altă repriză teatrală avea să urmeze, gândi Gorov.

— Ce vrei de fapt să spui? întrebă sec Khustov.

Torrence făcu o pauză.

Torrence făcu o pauză şi înainte să răspundă îşi roti privirea fixând chipul fiecărui Consilier în parte. În timp ce privirile lor se încrucişau, Gorov începu să înţeleagă manevra lui Torrence. Toate aceste lovituri sub centură ţineau de jocul politic – o înfruntare nemiloasă care nu avea nici un regulament. Privit din exterior se putea crede că acest Consiliu Hegemonie exista doar ca o arenă de confruntări între nebuni ca Torrence sau Khustov şi îşi eludase funcţia principală, aceea

de a fi adjunctul uman al Gardianului Central, cu scopul maximizării Ordinei şi menţinerii păcii şi prosperităţii speciei.

— Nici eu nu sunt prea sigur, vorbi Torrence într-un sfârşit. Însă faptele şi doar faptele sunt acelea care vorbesc pentru mine. Voi lăsa Consiliul să decidă. Unu: Liga Democratică a încercat să te asasineze Vladimir, iar Frăţia Asasinilor te-a salvat. Greşesc oare dacă spun că fiind „supărat” pe Ligă, vrei s-o distrugi imediat, iar în ceea ce priveşte Frăţia ai un oarecare sentiment de... recunoştinţă? Doi: Demult nu mai este un secret pentru nimeni că între noi doi există, să-i spunem rivalitate – în sensul diplomatic al cuvântului, desigur. Trei: Frăţia, care recent ţi-a salvat viaţa, tocmai a încercat să mă elimine. Mă rog, cine sunt eu – aici Torrence îşi puse umil palma pe piept – ca să trag anumite concluzii. Acest Consiliu este format din adulţi inteligenţi, oameni respectabili şi îi consider capabili de a-şi extrage din expunerea acestor fapte, propriile concluzii.

— M-am săturat de insinuările tale veninoase Torrence! mugi Khustov şi apoi liniştindu-se ca prin farmec continuă cu o voce îngheţată. Îţi reamintesc că Liga a încercat să ne omoare pe amândoi. Liga este ameninţarea principală. Nu uita că Frăţia este compusă din simpli fanatici religioşi. Nimeni nu ştie pentru ce fac ceea ce fac. Îl fixă cu privirea pe Torrence, o privire crudă însoţită de un zâmbet răutăcios.

— Şi continui să-ţi reamintesc, domnule Torrence, indiferent dacă-ţi convine sau nu, că eu Khustov, sunt încă Coordonator Hegemonic! Falsa acuzaţie de trădare pe care mi-o aduci într-un mod atât de evident se constituie ea însăşi într-o trădare! Este momentul să-ţi cântăreşti mai atent cuvintele.

— Trădare? se prefăcu mirat Torrence. Împotriva cui? Trădare împotriva Hegemoniei? Împotriva Gardianului? Împotriva Consiliului? Sau pur şi simplu împotriva omului Vladimir Khustov? Sau poate împotriva Frăţiei? Aşa...

— Mergi prea departe! l-a întrerupt Khustov ce devenise livid de furie.

Constantin Gorov nu s-a mai abţinut. Proştii căzuseră în cursa întinsă cu abilitate de Frăţie.

— Domnilor Consilieri, vă rog! interveni el. Nu vă daţi seama ce se întâmplă? Tocmai pentru asta, Consiliere Khustov,

Frăţia ţi-a salvat viaţa. Şi tocmai pentru asta, au încercat apoi să-l elimine pe Consilierul Torrence. Mai mult ca sigur a fost o înscenare.

— Iar vorbeşti prostii Gorov, o trânti nepoliticos Khustov. Ai de gând să ne predici iar din halucinanta *Teorie a Entropiei Sociale?* Laşi impresia că tu însuţi faci parte din Frăţie. Câteodată mă întreb dacă, sincer, nu eşti şi tu un adept al spanacului asta markowitzian despre „inevitabilitatea Haosului” maimuţări Khustov.

— În combaterea unor fanatici religioşi, răspunse Gorov cu fermitate, trebuie pentru început să aprofundezi dogma pe care ei o slujesc. În caz contrar, acţiunile lor devin total incomprehensibile.

— Aha, deci cu alte cuvinte, tu eşti singurul care poate prezice acţiunile Frăţiei, rânji Torrence.

— Până la un punct, da! răspunse Gorov demn, ignorând sarcasmul întrebării. Este postulat în *Teoria Entropiei Sociale* că o societate ordonată, asemenea Hegemoniei, poate tolera din ce în ce mai puţin Factori Aleatori, pe măsură ce controlul ei devine tot mai ferm. Deci strategia Frăţiei apare evidentă şi anume, de a introduce aceşti Factori Aleatori. Cu alte cuvinte, se poate prevedea că acţiunile lor sunt calculate încât să fie imprevizibile.

— Un hocus-pocus dialectic fără nici o noimă! strigă enervat Consilierul Ulanuzov.

„Ce şleahtă de ignoranţi” gândi Gorov.

— Ba dimpotrivă, continuă el. Ce se întâmplă acum în Consiliu este un exemplu perfect. În asta constă logica Frăţiei sau mai corect, aparenta ei lipsă de logică. Lăsând impresia că sunt de partea Coordonatorului şi împotriva Consilierului Torrence, au ascuţit conflictul din interiorul acestui Consiliu. Şi cu toţii am căzut în această cursă. Chiar nu observaţi domnilor că...

— Destul cu tâmpeniile astea, strigă Khustov.

— Destul, destul, reluară şi ceilalţi Consilieri.

— Trebuie să admit că acum sunt de partea înţeleptului nostru Coordonator, spuse Torrence. Aceste teorii mult prea subtile, nu ne sunt de nici un folos. Vladimir, adevărata problemă este următoarea: Eşti de acord să acordăm prioritate specială desfiinţării Frăţiei?

— Frăţia nu trebuie distrusă până când Liga nu este distrusă, bătu ca palma în masă Khustov.

— Bănuiesc că poţi motiva, zâmbi întrebător Torrence.

— Dacă ai fi capabil să vezi mai departe de lungul nasului, nu mai puneai această întrebare. Este limpede! Atâta vreme cât Liga există, Frăţia ne este folositoare. Tot ce face Liga putem arunca în spinarea Frăţiei. Supuşii au înţeles care este scopul Ligii: pur şi simplu vor să submineze Hegemonia. Însă ţelurile Frăţiei – dacă există aşa ceva – sunt nişte aiureli. Pentru Supuşi, Frăţia nu reprezintă decât o grupare de fanatici. Este mult mai convenabil să învinovăţeşti de atentatele acestea pe nişte nebuni iresponsabili, decât să admitem existenţa unei conspiraţii revoluţionare coerente şi periculoase. Atâta vreme cât Liga există, putem face din Frăţie un ţap ispăşitor şi orice atentat îl putem pune pe seama unor iresponsabili. Liga odată eliminată, vă promit că voi acorda o prioritate specială în eliminarea Frăţiei Asasinilor. Dar nu până atunci!

— Şi peste câte sute de ani se va întâmpla acest lucru? rică Torrence. Noi nu suntem în stare să depistăm găurile de şobolani unde se ascund cei de la Ligă, pentru ce să ne amăgim cu suprimarea lor definitivă?! Sunt doar câteva mii de membri şi doar câteva sute de agenţi activi, însă avantajul lor constă în dispersia lor în întreaga Hegemonie. Practic nu faci decât să ne promiţi că nu ne vom concentra niciodată asupra Frăţiei!

Khustov îl ascultă liniştit.

— Absolut greşit, zâmbi el. Liga va fi eliminată foarte curând. Vom obliga Liga să-şi trimită întregul ei comandament într-o singură misiune, un gen de misiune de care sunt sigur că îi va atrage atenţia şi lui Boris Johnson personal. Dacă ne cad în mână, Liga se va autodizolva!

Gorov era amuzat de siguranţa aparentă a Coordonatorului.

— Şi care ar fi acest fabulos plan?

— Ministerul Tutelării şi însuşi Gardianul Central studiază implicaţiile acestei probleme. Am descoperit un agent al Ligii infiltrat într-o poziţie cheie, la Ministerul Tutelării de pe Mercur.

— A fost capturat viu? chestionă Consilierul Cordona.

— Nu a fost capturat deloc, replică Khustov. Ne este mult mai folositor exact acolo unde este. Nu ne interesează plevuşca. Consiliul Hegemoniei se va reuni pe Mercur peste două luni.

— Cum? se alertă Torrence. Mercur? Dar nu ne-am întâlnit niciodată pe Mercur. Nu există decât un dom pipernicit, cel mai mic şi cel mai puţin populat din toată Hegemonia. De abia reuşim să menţinem colonia viabilă. Supuşilor nu le convine să trăiască atât de aproape de Sol – nici mie de altfel...

— Exact acesta va fi şi motivul aparent pentru care vom merge şi noi acolo, vorbi Khustov. Reuniunea noastră de pe Mercur va demonstra populaţiei încrederea noastră în siguranţa şi fiabilitatea acestei construcţii Hegemonice.

— Nu-mi place. Este prea periculos. Prea riscant. Dacă Liga îşi concentrează forţele acolo, ne poate ucide pe toţi dintr-o lovitură.

— Corect! Este exact ce va gândi şi Boris Johnson. Va gândi instantaneu la asta cu atât mai mult cu cât ştie că are un agent într-o poziţie cheie în clădirea Ministerului Tutelării. Îl vom aştepta acolo şi... acesta va fi sfârşitul.

— Vrei să spui că ne foloseşti drept *momeală!* a strigat Torrence.

Toţi Consilierii începură să vocifereze nemulţumiţi, singurul Gorov părea interesat de această acţiune. Ce altă momeală mai bună decât întreg Consiliul? Cu siguranţă Liga se va mobiliza să nu piardă această neaşteptată ocazie. Era într-adevăr o tactică bună, gândea Gorov, însă numai dacă vieţile Consilierilor nu ar fi fost expuse.

— Domnilor, începu Khustov şi toţi ceilalţi tăcură. Vă asigur că nu ne asumăm nici cel mai mic risc. Capcana este extraordinar de sigură şi total inofensivă pentru vânător! Aveţi răbdare să mă ascultaţi până la capăt şi sunt convins că şi bunul nostru vice-coordonator nu va găsi nici cea mai mică obiecţie.

Consilierii mormăiră sceptici, glasul lui Torrence evidenţiindu-se din nou. Însă după ce Khustov îşi expuse detaliat planul său, votul „pro” a fost unanim. Chiar şi Torrence a fost de acord şi nu a mai ridicat nici un fel de obiecţii.

Boris Johnson păşea atent, sprijinindu-se cu mâna de peretele tunelului de metrou ce ducea spre staţia de sub strada 4.

Degetele sale descoperiră o crăpătură în perete cu foarte puţin mai adâncă decât celelalte sute de crăpături ale aceluiaşi perete. Johnson apăsă cu degetul arătător şi imediat o secţiune din zid pivotă spre interior dezvăluind un pasaj strâmt şi întunecos. Boris păşi înăuntru şi acţionă sistemul de închidere al porţii secrete. Aprinse lanterna şi începu să coboare prin acel pasaj.

Tunelul secret forat de Ligă acum doi ani conducea spre cel mai sigur loc de întrunire din subsolurile Marelui New York – o grotă mică, ce exista acolo de sute de ani, undeva dedesubtul străzii MacDougal din Greenwich Village.

Liga o descoperi cu totul întâmplător în urmă cu trei ani şi nici cele mai vechi hărţi nu o consemnau. Experţii istoriologi din Ligă, puţini câţi erau, presupuseră că grota a fost folosită ca loc de refugiu de sclavii fugari, cu mult înainte de Războiul de Secesiune. Locul prezenta o siguranţă dublă. Nimeni în afară de membrii Ligii de pe Pământ nu ştiau de existenţa acelui loc şi chiar dacă Gardienii ar fi cercetat staţia de metrou apropiată, nu ar fi descoperit niciodată intrarea secretă. „E foarte dificil să răzbaţi până acolo”, gândea Johnson, însă meritau toate sacrificiile şi era bine să fii foarte precaut. În sfârşit, aveau o şansă să ucidă întreg Consiliul dintr-o singură acţiune. Riscurile erau şi ele foarte mari, însă pe măsura cauzei pe care o servim.

Poate... poate, îndrăznea el să viseze, „dacă eliminăm întreg Consiliul, Hegemonia însăşi se va dezintegra...”

În sfârşit ajunsese la capătul pasajului. Tunelul se deschidea într-o excavaţie semicilindrică, de aproape şase metri înălţime în punctul ei cel mai înalt şi lungă de a aproape zece metri. Pereţii erau placaţi cu cărămidă roşie şi nu exista podea. Aerul era stătut şi temperatura era destul de acceptabilă. Douăzeci de oameni aşteptau acolo, toţi liderii secţiilor locale. Arkady Duntov se număra printre cei prezenţi precum şi Andy Mason şeful Biroului Documente.

— Sper că ne-ai chemat în văgăuna asta pentru un motiv bine întemeiat, Boris, începu Mason, un individ cu trăsături acviline. Se ajunge foarte greu până aici, ştii nu?

— Poţi fi sigur că un asemenea motiv există, răspunse Johnson. Am veşti colosale! Vom asasina întreg Consiliul dintr-o singură lovitură!

Un murmur de uimire şi neîncredere se ridica din piepturile oamenilor.

— Este o nebunie, interveni Manuel Gomez, ne-ai târât până aici ca să ne spui asta? Este imposibil şi tu o ştii mai bine ca oricine.

— Nu prea urmăreşti televiziunea... Şi nici cu faxurile nu te prea omori. Consiliul Hegemoniei se va întruni într-o sesiune extraordinară pe Mercur peste două luni. Vor să dovedească întregii Hegemonii că domul de acolo este la fel de bun şi la fel de sigur ca oricare altul de aiurea. Iar noi le vom face de petrecanie. Simplu!

— Ba am aflat cu toţii de această sesiune, se apără Gomez. Chiar despre asta discutam adineaori. Şi ce-i cu asta? Pe fiecare planetă există o Cameră a Consiliului, blindată, în fiecare Minister, şi bănuiesc că vor fi înconjuraţi de sute de Gardieni atunci când vor intra în Minister. Nu apuci nici să le vezi culoarea ochilor.

— Nici nu am de gând, tăie Johnson. Bun, se vor aştepta la un atac atunci când se vor mişca în afara Ministerului şi în acele clipe vor avea o protecţie fantastică. Boris Johnson făcu o pauză. Din acest motiv îi vom ucide când se vor afla *înăuntrul* Ministerului!

— Imposibil!

— O nebunie!

— Nici o șansă!

— Cred că te-ai lovit la cap prin tunel, Boris, interveni foarte „protocolar” Arkady Duntov. Orice coridor, orice cameră, orice colţişor din Minister este supravegheat de Ochi. Nu te-aş sfătui nici să te încrunţi, dacă cumva reuşeşti să te plimbi pe acolo! La prima greşeală Tubul emite radiaţii cât ai clipi din ochi. Nici dacă suntem hotărâţi să ne sacrificăm vieţile, nu se ştie dacă ar folosi la ceva. Ce vrei tu este practic imposibil.

— La fel gândeşte şi Consiliul, răspunse Johnson. Şi tocmai din această cauză planul meu trebuie să reuşească.

„Mă aşteptam la reacţia asta, gândea Johnson. Este un semn bun. Dacă şi oamenii mei cred că m-am scrântit, Consiliul va fi luat total prin surprindere.”

— Ce plan? întrebă Gomez. Ce fel de plan are sorţi de reuşită, dacă ţii cont de sutele de Tuburi şi Ochi din Ministere?

— Eroare! Există două încăperi în Minister în care nu există Tuburi şi Ochi.

— I-auzi?! făcu Arkady.

— Mda. În primul rând: Camera Consiliului. Consiliul Hegemoniei nu permite Gardianului Total să le monitorizeze discuţiile. Pun pariu că se întâmplă acolo tot felul de Acte Nepermise, nu-i aşa?

— Şi la ce ne ajută pe noi treaba asta? întrebă Mike Feinberg. Ar însemna să pătrundem în Camera Consiliului, dar posibilitatea este foarte mică. Ştii foarte bine ce sisteme de securitate sunt dispuse împrejurul acelei Camere. Pe toate părţile, pe deasupra şi pe dedesubt, este înconjurată de coridoare pe care nu se circulă. Dacă cineva pătrunde acolo, chiar şi un Gardian idiot, *toate* coridoarele sunt iradiate. Desigur dacă suntem atenţi şi avem noroc, am putea introduce agenţii noştri în clădire, dar în clipa în care vor încerca să forţeze sistemul de coridoare, toate căpăcelele vor sări.

— Şi ce se întâmplă cu Camera Consiliului dacă coridoarele sunt iradiate? întrebă teatral Johnson.

— Nu face pe prostul, Boris, vorbi Feinberg. Camera are pereţi de plumb de doi metri grosime. Pot sta liniştiţi înăuntru până la decontaminare. Nu li se poate întâmpla nimic.

— Şi ce vor respira când vor fi sigilaţi înăuntru, vă întreb? Vacuum?

Agenţii tăcură descumpăniţi pe măsură ce tensiunea nervoasă se amplifica.

— Este tipic Hegemoniei, relua Boris Johnson. Toată securitatea este la modul superlativ. Şi aici este punctul lor slab. O diversiune într-o anumită zonă a clădirii îi va bloca automat în Camera Consiliului, aşa este? Perfect. Deci, de îndată ce Camera este sigilată, de unde vor primi aerul necesar?

Nimeni nu încercă să ghicească.

— Avem un agent infiltrat la întreţinere chiar în Ministerul Tutelării de pe Mercur. Am deja o schiţă cu planul Ministerului de la el. În cazul etanşeizării Camerei, rezerva de aer este pompată printr-o conductă de plumb de la o mică staţie de pompare, două etaje mai jos. Nu este nevoie să intrăm noi în Camera Consiliului. De îndată ce Camera este sigilată nu trebuie decât să introducem în sistemul de aeraj o capsulă cu gaz ucigător.

— Pare simplu, dar cum ajungem până acolo, întrebă artificierul. Dacă Ochiul ne vede în staţia de pompare va declanşa radiaţiile.

— Gândeşte-te, omule, gândeşte-te! se înfierbântă Johnson. Chiar ai impresia că există Tuburi în staţia de pompare?! Adu-ţi aminte că în caz de forţă majoră, Consiliul este în totalitate dependent de rezerva de aer furnizată din staţie. Nici nu ar *îndrăzni* să monteze Tuburi acolo, în caz contrar, orice, un cuvânt aiurea, o mişcare greşită, ar ucide instantaneu oamenii de acolo. Dacă acest lucru se întâmplă în momentul în care Camera este sigilată, Consilierii pot muri sufocaţi. Nu, tot ce au în staţie sunt cinci-şase Gardieni care supraveghează personalul de la întreţinere. Şi fără nici un dubiu, pereţii şi uşa staţiei sunt placaţi cu plumb, în eventualitatea unei emanări radioactive pe coridoarele exterioare. Dacă reuşim să intrăm cu şase oameni de-ai noştri înăuntru, să-i anihilăm pe Gardieni şi să blocăm intrarea, atunci reuşim să-i gazăm pe Consilieri.

— Dar cum pătrundem în staţie? întrebă Gomez. Nu cred că există destul timp ca să o tăiem cu laserele, căci vom fi iradiaţi de pe culoar.

— Tu eşti expertul Feinberg, spuse Johnson. Cât timp există între momentul în care Ochiul depistează un *Act Nepermis* şi până sare căpăcelul Tubului?

— Două, trei secunde cel mult.

— Şi după cât timp radiaţia din zonă atinge nivelul mortal?

— Să spunem încă trei secunde.

— Bun, asta înseamnă că avem cel puţin cinci secunde să intrăm şi să închidem uşa după noi.

— Nu merge, l-a contrazis Feinberg. Nu ne putem mişca atât de repede, chiar dacă dinamităm uşa. Dar chiar aşa să fie, după ce te mai poţi ascunde de radiaţiile de pe culoar?

— Ai dreptate, spuse Johnson. Dar dacă cineva ne deschide uşa? Şase oameni pot intra şi este timp suficient să o şi închidem la loc. Am dreptate?

— Probabil. Dar nu văd cum, doar n-o să baţi frumos la uşă şi să ceri permisiunea Gardienilor să intri pe motiv că eşti în misiune! Nu cred că Gardianul Total este înzestrat cu simţul umorului...

— Asta este partea cea mai simplă, spuse Johnson. Ce mă îngrijorează este altceva. Avem timpul necesar ca să fabricăm permise pentru două sute de agenţi? Trebuie să ajungem treptat pe Mercur fără să dăm de bănuit. Ce părere ai Mason, se face?

— Nu-i uşor, dar se face. Un moment, nu ne-ai spus cum se intră în staţie?!

Johnson rise:

— Agentul acela despre care v-am vorbit – cel din Ministerul Tutelării. Se numeşte Jeremy Daid şi lucrează la staţia de pompare.

Johnson zâmbi larg în timp ce privea cu mândrie modificarea stării de spirit generale. În sfârşit, Johnson scosese asul din mânecă şi oamenii murmurau aprobator. Totul li se păruse foarte riscant şi nesigur până la această ultimă dezvăluire. Oricum era dificil să se obişnuiască cu gândul, că după zece ani de eşecuri Liga ajungea acum foarte aproape de obţinerea unei victorii incredibile: eliminarea întregului Consiliu Hegemonic. Iar planul părea perfect – nimeni nu se mai îndoia de reuşita lui.

Arkady Duntov tăcu, privind neliniştit pereţii de rocă ai încăperii. Apoi privirea i se opri pe chipurile calme, impenetrabile ale celor opt Prim Agenţi. Şapte dintre ei păreau duşi de gânduri, cântărind informaţia pe care tocmai o primiseră. Doar Robert Ching zâmbea înţelegător şi edificat. Dar ce putea şti Primordiagentul mai mult decât ceilalţi? Oare asimila mai rapid? Poate Ching cunoştea elemente în plus faţă de ceilalţi.

Sau poate mintea lui era deosebită de a celorlalţi muritori – o inteligenţă care deducea o relaţie acolo unde ceilalţi vedeau doar haos – sau o inteligenţă care vedea Haos acolo unde ceilalţi vedeau doar Ordine...

— Deci Johnson are de gând să asasineze Consiliul gazându-i prin conductele de aeraj, îşi continua Duntov raportul. Agentul Ligii care lucrează la staţie le va deschide uşa. Se poate ca preţul succesului să fie tocmai vieţile lor – planul nu aduce şi o rezolvare în acest sens, în cazul eventualilor supravieţuitori dar... Boris de obicei nu gândeşte atât de departe,

iar în cazul în care a făcut-o este probabil convins că merită să facă acest sacrificiu final.

— Ce părere ai Primordiagent, interveni Fratele Felipe.

— Da, Primordiagent, care-i părerea?

Prim Agenţii îl priveau pe Robert Ching aşteptându-l să vorbească. Însă Ching se întoarse zâmbind către Duntov care stătea în picioare în faţa lor. L-a fixat pe Duntov cu o privire pătrunzătoare, care îi crea agentului două sentimente amestecate, panică şi încredere oarbă în acelaşi timp.

— *Tu* ce părere ai Frate Duntov? întrebă Ching. Ai fost acolo. Îl cunoşti bine pe Johnson.

— Ce... ce cred eu despre ce, domnule? se fâstâci Duntov.

— Despre planul lui Johnson, pentru început, îi răspunse Ching.

Duntov era surprins. Nu crezuse niciodată că o persoană atât de importantă îi va cere vreodată părerea. Părere care nici nu avusese timp să şi-o definească. Începu să gândească cu voce tare:

— Păi... este destul de complicat, după mine. Atacând din exterior Ministerul, Consilierii vor fi forţaţi să se izoleze în Camera Consiliului. Asta va reuşi cu siguranţă... Cu multă dexteritate şi cu mult noroc, vor fi capabili să introducă cinci, şase oameni pe coridorul de lângă staţia de pompare, fără să creeze suspiciuni. Nu este un lucru tocmai uşor, dar Liga are deja o anumită experienţă în acest gen de acţiuni... Şi odată intraţi în staţie, vor avea elementul surpriză de partea lor şi cred că vor reuşi rapid să-i elimine pe Gardienii de acolo, apoi gazarea Consiliului este floare la ureche... Personal, consider riscul cel mai mare doar la intrarea în staţia de pompare... Timpul este critic... Sunt doar cinci secunde în care radiaţia devine mortală şi dacă în acest răstimp ei nu reuşesc să intre şi să închidă uşa în urma lor... Dacă trec şi de acest punct atunci planul trebuie să reuşească. În plus, în staţia de pompare lucrează un om de-al lor.

— Deci... a vorbit Robert Ching... o analiză perfectă Frate Duntov. Vă daţi seama ce implică această acţiune Prim Agenţi?

Duntov remarcă cum Prim Agenţii îl priveau cu ochi goi pe Ching, nesesizînd concluziile la care acesta ajunsese deja. Se părea că şi Ching remarcă confuzia din rândurile Prim Agenţilor pentru că izbucni în râs şi începu să explice:

— Gândiţi-vă! Vieţile Consilierilor sunt pe muche de cuţit. Liga Democratică îşi riscă propria existenţă. Sunt sute de oameni implicaţi. Există doar două posibilităţi. În caz de succes întreg Consiliul Hegemonie este eliminat, iar în caz de nereuşită Liga Democratică îşi va înceta existenţa. Şi toate acestea, întregul plan, sute de vieţi, depind de un singur om. *Un singur om!*

Atunci deveni limpede şi pentru Duntov. Totul apăsa pe umerii lui Jeremy Daid – omul din staţia de pompare.

— Agentul Ligii din staţie, murmură el.

— Exact! confirmă Robert Ching. Gândiţi-vă, dacă acest Daid reuşeşte să le deschidă uşa, întreg Consiliul este condamnat. Dacă *nu* reuşeşte, atunci Consiliul supravieţuieşte şi Liga moare decapitată. Un singur om.. Ce vă sugerează acest lucru, Prim Agenţi?

— Mâna Haosului! exclamă Smith. Adevăratul şi unicul Haos! Soarta Consiliului şi ordinea lui rigidă, marile lui resurse cât şi soarta Ligii Democratice cu planurile ei absurde vor fi în mâna unui singur om, un individ de altfel insignifiant până acum. Haos, Haos pur.

Robert Ching zâmbi enigmatic.

— Cred că nu, spuse. Mai gândiţi-vă la Hegemonie, atât de ferm Ordonată, cu acel atât de complex, aproape paranoic, sistem de securitate... Nu vi se pare ciudat că Consiliul Hegemonic se reuneşte pe Mercur, unde, întâmplător Liga Democratică are infiltrat un agent într-un punct cheie de acolo de unde se poate asasina întreg Consiliul. Nu vi se pare straniu că în pofida tuturor acestor Gardieni, fie ei simpli sau Totali, în ciuda tuturor acelor Ochi şi Tuburi, în pofida acelor psihoteste sau narcointerogatorii, în fine toată această obsedantă meticulozitate să nu fi ajutat oare Hegemonia să descopere un agent spion într-o poziţie atât de importantă?! Când atât de mulţi Factori Aleatori încep să se coreleze trebuie să devii circumspect. Aici operează mâna Ordinii în spatele unei faţade Haotice...

— Unde vrei să ajungi Primordiagent, întrebă neliniştit Fratele Felipe.

— Spuneţi-mi, există oare vreo momeală mai ispititoare pentru Ligă decât întreg Consiliul? O momeală atît de irezistibilă încât pare o capcană pentru naivul domn Johnson, o capcană gândită exact pentru dimensiunile lui. Şi al cui pion

otrăvit este acest Jeremy Daid? Al Ligii? *Dacă* Consiliul nu l-a descoperit încă. Dacă *da,* atunci el este folosit drept momeală...

— Desigur! explodă Duntov. Este sigur o capcană!

Ching dădu din cap îngăduitor:

— Fără nici o îndoială putem afirma că *acesta* este adevărul. Deşi trebuie să recunoaştem că nici noi nu cunoaştem detaliile întregului plan – de fapt nici nu ne interesează. Oricare ar fi el, capcana întinsă de Hegemonie va funcţiona perfect. În acest gen de probleme, din păcate, nu-l putem compara pe Khustov cu Boris Johnson. Întrebarea noastră în acest caz, este *ce* anume vom face noi?

— Poate este mai bine să nu intervenim deloc, sugeră N'gana. Deşi Liga este în mod superficial un inamic al Hegemoniei dacă se analizează acţiunile ei în lumina dinamicii sociale postulate de Teoria Entropiei, ne dăm seama că ei sunt încă departe de a se constitui într-un factor Aleator independent, unitate care ar induce o creştere a Entropiei. Sunt mai degrabă previzibili – Opoziţia Neloială – şi acest fapt nu duce decât la o diminuare a Entropiei Sociale. De ce nu am lăsa Hegemonia să distrugă Liga? Ne-ar face un serviciu – mai ales că proiectul Prometeus este atât de avansat.

— Este un punct de vedere, vorbi Ching. Da... Liga va trebui în curând să dispară şi acest prilej este la fel de bun ca oricare altul. Dar nu cred că este bine ca dispariţia Ligii să fie determinată de o acţiune reuşită a Hegemoniei. Asta duce inevitabil la întărirea Ordinii. În plus, deşi aş fi bucuros să văd Liga Democratică exclusă ca factor social, m-ar întrista să constat că acest personaj pitoresc, Johnson, a fost ucis.

— Ai devenit emotiv Primordiagent, chicoti N'gana. Încep să cred că Boris Johnson ţi-a devenit simpatic.

Ching zâmbi.

— De ce nu? Este adevărat. Omul este un împiedicat, bâjbâie prin întuneric, ignoră însăşi Democraţia pentru care luptă ca un erou. Conform *Teoriei Entropiei Sociale* dispariţia Hegemoniei este iminentă. El nu cunoaşte acest lucru. Însăşi istoria Ligii Democratice se constituie într-o enumerare a nesfârşitelor eşecuri. Cu toate astea el continuă să lupte. Curajul orb este în cele din urmă un Factor Aleator. La fel este eroismul. Şi încă, pentru acelaşi motiv, prostia este tot un Factor Aleator, iar Johnson, paradoxal nu-i aşa? – este originea tu-

turor trei. De altfel individul este de aceeaşi parte a baricadei cu noi şi este genul de om fără scrupule, hotărât până la sacrificiu. Scopul luptei noastre este comun – distrugerea Hegemoniei şi eliberarea Omului. În ciuda multelor sale neajunsuri, spuneţi-mi dacă acest om nu merită ceva mai bun decât să piară în ghearele Hegemoniei.

Fratele Felipe râse îngăduitor.

— Sunt convins acum că logica ta este mai degrabă sentimentală decât nepărtinitoare Primordiagent. Faci apel la Markowitz pur şi simplu pentru a-ţi justifica dorinţa de a-l salva pe Johnson.

Robert Ching ridică din umeri.

— Recunosc, sunt vinovat. Dar nu uitaţi, sentimentalismul este un Factor Aleator. Dacă îl salvăm pe Boris Johnson luând în consideraţie oricare alt factor raţional, atunci nu vom rămâne fideli Haosului. Sper că aţi remarcat, eu nu spun să salvăm Liga, ci doar pe Boris Johnson. Liga trebuie într-adevăr înlăturată, dar nu de către Hegemonie. Rolul nostru este să ne interpunem între Consiliu şi Ligă. Pentru început salvăm Liga din capcana Consiliului într-o manieră din care să rezulte clar că noi am fost implicaţi. Liga şi Consiliul trebuie să fie la mila noastră şi apoi vom decide. Dreptul la viaţă trebuie să fie unul din prerogativele noastre şi... da, există un mod prin care putem distruge, salvând!

— Sunt convins că deja ţi-ai schiţat un plan, Primordiagent, vorbi Felipe.

— Într-adevăr. Va fi cel mai haotic act pe care l-am indus vreodată! Markowitz însuşi ar rămâne plăcut surprins. De fapt, în afară de Actul Haotic Fundamental, nimic din ce am făcut până acum, nu se va compara cu acesta!

Arkady Duntov privi împrejurul mesei. Prim Agenţii aprobau solemn, deşi nu aflaseră încă detaliile noului plan. Erau de acord pentru că Ching era Ching. Iar Duntov, deşi conştient că nu se poate compara cu acei oameni, se trezi murmurând aprobativ. Era de acord cu ceea ce, oricum, nu ar fi fost capabil să înţeleagă vreodată...

Acum Ching se întoarse către Duntov:

— Cred că a venit clipa în care relaţia ta cu Liga Democratică trebuie să înceteze, Frate Duntov. De fapt îţi încredinţez sarcina de a conduce chiar tu mica noastră expediţie către

Mercur. Ai servit în secret Haosul, Arkady Duntov, şi l-ai servit bine. Este timpul să vezi mai îndeaproape ceea ce ai slujit până acum. Este timpul să serveşti direct Haosul. Am planuri mari pentru tine, Frate Duntov, mari cât... o galaxie!

Duntov rămase cu gura căscată. Nu fusese în stare decât să încline din bărbie fără glas. O exaltare fără margini îl cuprindea, deşi nu putea înţelege motivul acestei stări de spirit. Era convins că orbeasca lui credinţă urma să-i fie răsplătită. Se simţea ca pe ace. El întotdeauna avusese încredere, încredere în acel ceva măreţ şi nedefinit. Oare credinţa lui se va epuiza atunci când va acţiona alături de oamenii direct implicaţi în slujirea Haosului? Sau se va întări?

„Dacă te întreabă cineva cum poate fi detectat de simțurile umane, acest Haos despre care tot vorbești, ia-l de mână şi condu-l afară într-o noapte. Arată-i stelele. Pentru că în însăşi spațiul fără de sfârşit străluceşte consistența Haosului."

GREGOR MARKOWITZ,
Haos şi Cultură

7

AICI departe în sud-vest, la mulţi kilometri distanţă de ceea ce se numea demult Newark, periferia Marelui New York părea astăzi un imens covor de sticlă – sute de kilometri pătraţi de sere hidroponice acopereau în întregime câmpia Jersey. Erau construcţii lungi şi scunde cu acoperişul placat de celule fotovoltaice.

Imaginea statică a acestui peisaj era tulburată doar de banda expres a trotuarului rulant ce traversa această câmpie de sticlă, susţinută de piloni la mică înălţime de acoperişurile serelor. Trotuarul era rareori folosit pentru că singura destinaţie de la capătul traseului era astroportul local, iar călătoriile interplanetare fiind rigid controlate şi îngreunate de formalităţi vamale complicate, deveneau astfel sistematic descurajate.

Boris Johnson şedea pe banda expres şi clipea din ochi de fiecare dată când soarele ce bătea pe acoperişul serelor i se reflecta pe faţă. Bagajele sale fuseseră deja transportate prin mesageria pneumatică, însă cele mai importante „bagaje" erau ascunse cu profesionalism în veşmintele lui. O capsulă cu gaz paralizant era ascunsă în talpa pantofului stâng. O lasearmă dezmembrată era ascunsă pe toată suprafaţa hainelor sale; câteva părţi erau cusute în căptuşeală, alte piese în tocul pantofilor, altele în lenjeria de corp. Însă nici gazul şi nici arma nu trebuiau folosite dacă cel puţin două din cele trei seturi de acte false treceau cu succes de inspecţia Gardienilor.

Johnson activase în Marele New York sub numele de Michael Olinsky, un tehnician TV, o identitate obscură, anume aleasă să treacă neobservată, conform practicilor Ligii. Dar „Olinsky” nu avea nici un motiv pe care Gardianul Total să-l considere întemeiat pentru această deplasare pe Mercur. Astfel fabrica de falsuri a lui Mason a scos un nou set de acte pe numele „Daniel Lovarin”, reprezentantul firmei United Techtronics şi un permis pentru Mercur, cu scopul declarat: prospectarea pieţei locale în vederea comerţului cu echipamente de birotică. O idee bună deoarece Hegemonia încuraja atragerea investiţiilor spre acel dom mercurian de care toată lumea se ferea. Ajuns pe Mercur, Lovarin urma să dispară, iar Johnson devenea „Yury Smith”, angajat al întreţinerii, ataşat Ministerului Tutelării. Dacă atentatul reuşea şi dacă scăpa cu viaţă, revenirea pe Terra s-ar fi făcut pe numele de „Harrison Ortega”, rezident mercurian ce pleca spre planeta mamă să susţină o campanie publicitară menită să atragă tot mai mulţi Supuşi să trăiască pe Mercur – iarăşi un alt motiv satisfăcător pentru Hegemonie.

Johnson se încruntă atunci când îşi pipăi actele „Lovarin” din buzunarul de la piept. Câteodată era greu să ţii minte cum te numeşti atunci când schimbi des atâtea identităţi. Dar schimbările periodice de identitate erau esenţiale. „Lovarin” avea permis de trecere spre Mercur. „Smith” avea dreptul să pătrundă în incinta Ministerului Tutelării, „Ortega” avea permisul să plece pe Pământ. Dar dacă un singur om ar fi avut dreptul la toate trei ipostazele, devenea automat ţinta unor semne de întrebare.

În mod normal Gardienii nu făceau decât să verifice dacă descrierea generală din acte şi fotografie corespundeau cu purtătorul acelor acte. Rareori controlau dacă microfilmul cu configuraţia retinei ataşat actelor era identic cu cea reală. Actele Iui Johnson ar fi trecut cu uşurinţă o asemenea inspecţie. Dacă ceva părea suspect, atunci Gardienii ar fi confruntat actele cu datele din memoria Gardianului Total şi falsul ar fi ieşit la iveală – anume că acea persoană de fapt nu există. În concluzie, mai multe seturi de acte obişnuite, cu identităţi obscure, erau mult mai sigure decât un singur set cu prea multe banderole roşii de trecere ataşate.

În faţă, spre linia orizontului, strălucirea covorului de sticlă începea să se estompeze şi Johnson ştia că sfârşitul călătoriei sale era aproape. Peste câteva clipe începură să prindă contur terminalul astroportului. Johnson era conştient că viitorul îi oferă doar două alternative: în drum spre Mercur sau... moartea. Johnson era însă încrezător şi această a doua variantă i se părea foarte puţin probabilă. Până acum totul mersese ca pe roate, deşi Liga nu mai făcuse niciodată transferări atât de numeroase de agenţi. Şi iată că în aproape două luni trimisese pe Mercur aproape două sute de oameni. Mason şi echipa lui au lucrat din răsputeri pentru a reuşi să livreze în timp actele necesare. Johnson calculase un procent de 10% pierderi de vieţi omeneşti – adică agenţii care ar fi avut ghinionul să fie depistaţi. Practic – compararea actelor cu datele din superordinatorul Hegemoniei era la latitudinea oricărui Gardian. Într-un anume fel, acest lucru ar fi servit cauzei – depistarea câtorva agenţi nu ar fi stârnit suspiciuni, iar Johnson ştia prea bine acest lucru ca să rămână descoperit. Însă surprinzător până la acea dată toţi agenţii au ajuns cu bine pe Mercur fără ca unul măcar să fie prins. Erau într-adevăr şi cei mai buni dintre cei mai buni. Cu toţii îşi doreau să participe şi Johnson se simţea dator faţă de aceşti oameni să le ofere privilegiul acestei îndrăzneţe misiuni la care anii îndelungaţi de serviciu le dădea dreptul să aspire.

A fost un noroc nemaiîntâlnit că nici unul dintre aceşti cutezători, unii dintre ei pe Lista Inamicilor Hegemoniei, nu a fost prins. „Dacă până astăzi ne-a urmărit mereu ghinionul, gândea Boris Johnson – a venit clipa ca şi norocul să fie de partea noastră”.

Acum clădirea terminalului era chiar în faţa lui şi Johnson păşi lateral pe benzile decelerative până când ajunse la peronul fix din faţa intrării astroportului. Chiar din acel loc putea zări silueta albăstruie a giganticei nave de pasageri de pe cealaltă parte a clădirii din plastoţel alb. Chiar şi în zilele de trafic maxim, nu decolau foarte multe astronave de aici. Cea care se zărea momentan în spatele terminalului era singura de pe tot astroportul şi implicit cea cu destinaţia Mercur. Johnson urcă treptele din rocă sintetică care conduceau spre portalul de acces al construcţiei – o uriaşă arcadă lipsită de uşi, flancată la capete de două grupuri a câte doi Gardieni, la

fel de înalţi, la fel de ameninţători şi la fel de suspicioşi ca toţi ceilalţi pe care îi întâlneai în Hegemonie.

Interiorul clădirii era un hol imens cu o serie de zece porţi pe peretele opus intrării, numerotate în ordine cu panouri luminoase. Numai o poartă avea semnul aprins – nr. 7 – şi aceasta însemna după cum bănuia şi Johnson – că doar zborul nr. 7, spre Mercur, era programat în acea zi.

Johnson notă crispat că pe toţi pereţii, din zece în zece paşi, erau montate binecunoscutele sisteme Tub şi Ochi. Johnson îşi scosese actele „Lovarin" din buzunarul de la piept şi trecând rapid prin poarta nr. 7 păşi în interiorul unui cuplutub. Aceste cuplutuburi flexibile erau conectate la un capăt de porţile terminalului, iar în celălalt capăt direct cu intrarea în astronavă. Cuplutubul era de fapt încă o măsură de siguranţă. Câţiva pasageri aşteptau ordonaţi undeva la jumătatea distanţei spre navă. Patru Gardieni verificau minuţios actele şi permisele şi testau din când în când configuraţia reală a retinei cu microfilmul din acte folosindu-se de un aparat binocular pe care un Gardian îl mânuia cu dexteritate. Johnson se aşeză la rând şi îl recunoscu pe Igor Mallionov, unul din agenţii Ligii, la numai o persoană în faţa sa. Ambii evitară însă şi cel mai mic semn de recunoaştere. O brută blondă îi verifica scrupulos actele lui Mallionov şi apoi îi făcu un semn leneş cu mâna. Putea trece. Următorul pasager a fost şi el verificat şi a urmat Johnson. Deşi folosind acte false, trecuse de sute de ori de asemenea controale, Johnson abia se abţinu să nu tresară când uriaşul blond întinse mâna deschisă ca o gheară şi mormăi: „Actele!". Viaţa lui depindea de fiecare mişcare pe care avea să o facă de acum încolo...

Tăcut şi umil Johnson întinse actele „Daniel Lovarin" cu permisul ataşat. Gardianul cel blond le răsfoi interesat şi apoi îl privi drept în ochi pe Johnson să vadă dacă fotografia corespundea realităţii. Când era gata să-l lase să treacă, Gardianul de lângă el care ţinea aparatul retinotest interveni:

— Hai să-i vedem ochişorii ăstuia!

Blondul încuviinţă şi desprinse filmul cu amprenta retinei din actele lui Johnson. Celălalt Gardian o luă şi o introduse în aparatul binocular. Retinotesterul era o cutie metalică cu două semnalizatoare deasupra – roşu şi verde, iar pe lateral o fantă în care se fixa microfilmul. Această invenţie era încă un

sistem de securitate; Johnson o ştia prea bine. Odată introdus filmul, subiectul privea prin cele două oculare, iar microcamera din interior suprapunea informaţia peste modelul său. Dacă se potriveau, se aprindea lumina verde. În caz contrar, lumina roşie pâlpâia – subiectul nu avea actele în regulă – Act nepermis – Pedeapsa capitală.

Gardianul introduse filmul în aparat şi fără nici un cuvânt ridică aparatul în dreptul ochilor lui Johnson – toţi Supuşii erau familiarizaţi cu procedura şi Johnson privi întunericul care se afla în spatele ocularelor. A fost o străfulgerare luminoasă în momentul în care Gardianul a declanşat testul comparator...

Gardianul lăsă jos aparatul, îi înmână actele şi îi făcu semn că poate să treacă.

Johnson se frecă la ochi şi răsuflă uşurat atunci când pătrunse în ecluza navei. Deşi nu avea pentru ce să se teamă – filmul nu era trucat, frica era un sentiment de care nu reuşise să scape, deşi ştia să o mascheze perfect.

Alt Gardian îi arătă drumul spre un liftub antigravitaţional, care l-a aspirat ca pe un fulg până în vastul compartiment al pasagerilor. Acolo aproape jumătate din cei o sută şaizeci de „Coconi-G" erau ocupaţi. Johnson şi-a ales un Cocon, un ou de metal pe jumătate deschis – şi se culcă în interiorul căptuşit al acestuia. Marginea eliptică a Coconului îi venea până la gât. După zece minute şi după ce încă douăzeci de Supuşi privilegiaţi au pătruns în compartiment, se auzi un semnal sonor. Prin sutele de pori minusculi din structura Coconului au început să extrudă filamente fine de plastic. În câteva clipe materia umplu în întregime interiorul Coconului fixând corpul pasagerului până la gât.

Apoi antigravii astronavei au acţionat şi Johnson s-a simţit câteva clipe imponderabil timp în care nava învingea gravitaţia terestră. A durat foarte puţin pentru că imediat au pornit motoarele reactive şi Johnson a fost apăsat violent în interiorul Coconului, însă protejat de colosala forţă din interiorul absorbant al acestuia. Johnson iradia de bucurie. Nimic nu-l mai putea acum împiedica să ajungă pe Mercur. Prima fază a acţiunii se încheiase cu bine.

Robert Ching studia cu atenţie chipurile calme ale celor şapte Prim Agenţi ai Frăţiei Asasinilor, aşezaţi în jurul mesei din rocă şi se gândea la cât de diferit este calmul lor faţă de cel care-l afişa acest Arkady Duntov, agentul care stătea în picioare în faţa lor.

„Ce poţi face cu oameni ca Duntov”, se gândea Ching. „Ignorant, însă strălucitor în ignoranţa sa. Un om de acţiune şi nimic mai mult. Supus ordinelor oricăruia i se simţea inferior, *simţind* nevoia să se simtă inferior. Pentru ce un *astfel* de individ a ales să fie loial Frăţiei şi nu Hegemoniei?”

— Nava este pregătită, Frate Duntov?

— Da, Primordiagent!

— Ai înţeles ordinele primite?

— Da, Primordiagent!

— Ai întrebări?

— Nu, Primordiagent!

Robert Ching oftă. Într-adevăr ce era de făcut cu acest om? Un om care se răzvrătise împotriva Ordinii, alegându-şi de bunăvoie alţi stăpâni. Era tipul individului religios care persistă încă şi în aceste timpuri în care religiile au dispărut. Şi tocmai pentru aceşti „Duntovi” – fiinţe care aveau nevoia organică să creadă în ceva dar nu să şi înţeleagă – era normal ca Frăţia Asasinilor să apară ca o organizaţie religioasă, iar Haosul drept Dumnezeu...

Bineînţeles Frăţia Asasinilor îşi atrăsese o mulţime de astfel de indivizi, din păturile cele mai diferite ale societăţii. Da, fără îndoială pentru „Duntovi” Haosul era Dumnezeu, iar obedienţa faţă de Haos, un serviciu religios. Altfel spus, nevoia de religie persista în aceşti oameni şi se apropiaseră de Frăţie, pentru că Haosul era conceptul cel mai apropiat de ceea ce se credea că este Divinitatea. Markowitz scrisese despre aceasta: „Dumnezeu este omul din spatele măştii decis să înfrunte inacceptabila dominaţie a Haosului. Dumnezeu este emanaţia caracterelor labile, conducătorul omnipotent al unei Ordini superumane. Şi aceasta pentru a se apăra de înfricoşătorul adevăr că aparenta dezordine ce domină întreg Universul, nu este doar o iluzie provocată de inabililatea muritorilor de a percepe şi înţelege atotcuprinzătoarea Ordine Divină, ci Haosul însuşi este o realitate fundamentală, mai puternic şi mai concret decât Universul...”

„Ce ironie”, gândi Ching, că oamenii care își caută împlinirea sentimentelor religioase să se simtă atrași tocmai în slujirea Haosului – fața reală a adevărului în pofida unei iluzorii Ordini a unui Univers condus și ordonat de Divinitate!

Ce ironie şi totuşi ce situaţie haotică perfectă!

— Atunci foarte bine, a spus Ching. Preiei oamenii sub comandă şi plecaţi imediat spre Mercur.

— Am înţeles Primordiagent, spuse Duntov și întorcându-se pe călcâie, părăsi încăperea.

Privindu-l cum pleca, Ching se gândea dacă motivaţia acestor „Duntovi” nu avea un sâmbure de adevăr. Poate într-un fel Frăţia Asasinilor *era* un ordin religios. Oare o religie avea întotdeauna nevoie de o zeitate antropomorfă? Sau doar de un răspuns dat încrederii în existenţa a ceva infinit mai trainic decât Omul şi toate realizările lui, ceva care în final putea să frustreze însăşi ideea de absolut, o anume Ordine în care Omul va simţi întotdeauna nevoia să se înregimenteze. La urma urmei, era oare esenţial, ca acel *ceva* omnipotent, nu era o zeitate, nici fiinţă, ci era de fapt inerenta tendinţă fundamentală ce domina întreg universul, de la atom la galaxie – era nestăvilita tendinţă de creștere a entropiei – Haosul însuşi? Poate, în felul său, Haosul *era* un zeu nemuritor, omnipotent, incomprehensibil...

— Totul va merge perfect, ce spui Primordiagent? l-a întrerupt Fratele Felipe din reveria sa. Acest Duntov nu este foarte complex, dar își execută ordinele cu o deosebită...

— S-a întors! S-a întors!

Dr. Richard Schneeweiss se năpustea în cameră agitându-și braţele congestionat la chip din cauza teribilei agitaţii de care era stăpânit.

— S-a întors! S-a întors! strigă el.

— Ce s-a întors? au întrebat deodată mai mulţi Prim Agenţi pe Schneewciss care acum stătea cu mâinile în şolduri în faţa mesei.

— Interceptorul! Interceptorul! exclamă Schneeweiss. Interceptorul Prometeus! S-a întors din sistemul 61 Cygnus. Zborul hiperluminic a fost un succes. Tocmai acum se mixează filmul în laborator...

Un imens val de agitaţie cuprinse întreaga adunare. Chiar și Robert Ching ţâşni în picioare râzând ca un copil, „În sfârșit,

gândea el. Prima etapă a Proiectului Prometeus s-a încheiat. Zborul hiperluminic a reuşit. Şi acum Interceptorul a revenit cu imagini filmate ale primei plante extrasolariene pe care ochii omului au văzut-o vreodată...” Ching era conştient că acest moment era important pentru istoria omenirii însă pentru el reprezenta cu mult mai mult. Era începutul sfârşitului Hegemoniei Sol, preludiul marelui triumf al Haosului. „Oare ce va arăta filmul? – se întreba Primordiagentul. O planetă locuibilă în afara limitelor Sistemului Sol în afara cercului de fier hegemoniei? Poate chiar...”

— Haideţi! se agita Schneewciss. Să mergem în sală. Până ajungem acolo cred că băieţii au şi terminat montajul.

— Într-adevăr, vorbi Ching. Trebuie să vedem cu ochii noştri.

Ching i-a condus pe Prim Agenţi şi pe dr. Schneeweiss printr-un coridor tăiat în stânca asteroidului până la liftubul anti-g cu care au coborât spre labirintul de alte zeci de tuneluri din străfundurile asteroidului. În timp ce antigravii îl purtau spre adâncuri, în mintea lui Ching explodau zeci de întrebări. Exista o planetă locuibilă pe 61 Cygnus? Mai multe? Câte? Dar nu cumva exista o specie inteligentă care să...?

Au ajuns din nou într-un coridor la capătul căruia se găsea sala de proiecţie – o încăpere mică cu câteva rânduri de scaune şi un ecran semicircular. În spatele sălii un tehnician tocmai pregătea proiectorul. În timp ce Ching şi ceilalţi Prim Agenţi se aşezau, Schneeweiss întreţinea o conversaţie în şoaptă cu tehnicianul. Subit Schneeweiss scoase o exclamaţie puternică însă Ching îşi reprimă impulsul de a-i cere un raport imediat – cu siguranţă trebuia să vadă mai întâi filmul şi să trăiască această unică experienţă fără să cunoască nimic dinainte.

— Ceea ce veţi viziona este un montaj sumar din cele filmate de camerele sondei noastre, la o viteză mărită desigur, vorbi Schneeweiss. Oricum veţi vedea... Ah, dar mai bine nu spun nimic, trebuie să vedeţi voi înşivă. Dă-i drumul, se întoarse el către tehnician.

Ecranul se însufleţi şi Ching admiră un ocean de stele pe un fundal ca de smoală. Imaginea părea să zvâcnească şi una dintre stele începu să se mărească pulsînd într-o succesiune

rapidă, dominând celelalte stele, devenind un disc ce creştea mereu.

— Apropierea de 61 Cygnus, se auzi vocea lui Schneeweiss din spatele sălii. Un sistem de cinci planete...

Imaginea de pe ecran se schimbă brusc şi acum apăruse peisajul arid şi stâncos al unei lumi necunoscute.

— Planeta de la marginea sistemului, moartă, fără atmosferă aproximativ de diametrul Lunii, vorbi Schneeweiss.

Imaginile a două planete colorate în benzi multicolore apărură câteva secunde pe ecran şi apoi dispărură pentru ca să reapară alternativ, prima roşie, galbenă şi portocalie şi a doua în benzi de culori albastre şi verzui.

— Doi giganţi gazoşi, aproximativ de dimensiunile lui Uranus şi respectiv Saturn, explică Schneeweiss. Şi acum vedeţi prima planetă a sistemului. Două treimi din diametrul lui Titan...

Ecranul înfăţişa un disc negru miniatural aruncat cu cruzime pe cea mai apropiată elipsă de steaua incandescentă din centrul sistemului.

— *Şi acum...* Schneeweiss făcu o pauză dramatică. A doua planetă! 1,09 diametru terestru. Atmosferă oxigen nitrogen. 0,94 g standard. Vastă zonă lichidă. Priviţi!

O pată verde albăstruie colora ecranul. Imaginea se apropia tot mai mult în salturi succesive până în clipa în care planeta ajunse să ocupe întreg ecranul. Ching scăpă un geamăt în clipa în care observă marile oceane, patru mari continente, calote de gheaţă la ambii poli, râuri, insule, aglomeraţii noroase...

Perspectiva camerei se modifică din nou şi acum ecranul înfăţişa vederea aeriană a unui larg sector continental... Exista verdeaţă, cu siguranţă se desluşeau zone împădurite, erau lacuri albastre, într-un cuvânt *viaţa!* Unghiul camerei se îngustă, aria filmată deveni mai clară... Păduri, câmpii şi... şi câmpuri cultivate. Nu, nu era nici o greşeală. Culturile alăturate şi demarcate nu puteau fi confundate cu nimic altceva.

— Da, se auzi Schneeweiss. Fiinţe raţionale fără îndoială. Însă mai sunt şi alte surprize. Priviţi!

În secvenţa următoare se părea că Interceptorul revine în atmosferă din masa lichidă unde plonjase. Apoi la suprafaţă, camera insistă mai multe clipe asupra unui estuar format de

fluviul ce se vărsa în ocean. Şi apoi imaginea zvâcni din nou şi pe ecran apăru...

Un oraş.

Kilometri întregi de clădiri argintii pe ambele maluri ale estuarului sau întinse de-a lungul coastei. Lungi diguri care îşi întindeau degetele în ocean. Şosele care făceau legătura cu împrejurimile. Mici explozii fosforescente se aprindeau intermitent ici-colo aparent fără motiv deasupra acelui oraş...

Brusc unghiul camerei se modifică lăsând senzaţia că Interceptorul fusese violent lovit de ceva. Imaginea se rostogolea şi cerul albastru luă locul oceanului şi apoi norii albicioşi şi apoi iarăşi oraşul şi apoi...

Un ovoid metalic scînteietor de o culoare roşie intensă umplu ecranul. Partea din faţă a obiectului părea într-un fel translucidă, apoi existau un fel de lentile care înconjurau mijlocul ovoidului, iar în spate exista o spirală, o formă foarte stranie, de culoare albastră.

Apoi ecranul deveni alb.

— Vă daţi seama se înseamnă asta?! exclamă Schneweiss

— Desigur! răspunse Ching. O civilizaţie străină şi încă una foarte dezvoltată. Poate mai mult decât atât. Am descoperit fiinţe inteligente chiar în primul sistem solar pe care l-am investigat. Un vecin de lângă casă, asta spus în termeni galactici. Galaxia freamătă de rase inteligente, sunt mii, poate milioane... Haos, Fraţilor. Haosul fundamental! Un ocean de civilizaţii şi nu există două să semene. Nici nu poţi număra câţi Factori Aleatori sunt implicaţi. Este adevărata faţă a Haosului! Un Univers infinit cu o infinitate de civilizaţii, toate unice!

— Haos! Adevăratul Haos! Sfârşitul Hegemoniei! Lovitura de graţie pentru Ordine! reluară şi ceilalţi entuziasmaţi.

— Da, spuse Robert Ching. Şi nu este mai puţin adevărat...

Brusc o alarmă întrerupse cuvintele lui Ching.

— Alarmă! strigă N'gana. Nu se poate! Tocmai acum să fim descoperiţi de către Hegemonie!

— Repede, spuse Ching. În camera observator.

Nu ieşiră repede din sala de proiecţie şi aproape alergară pe coridoare în timp ce sirena urla necontenit. Coborâră şi mai adânc în interiorul asteroidului prin alt liftub antigravitaţional, aproape în inima acestuia, chiar lângă generatorul nuclear încastrat în pereţi groşi de plumb.

Capătul liftubului părea să se deschidă în vidul cosmic. Ching şi ceilalţi plutiră din interiorul liftubului într-un spaţiu fără gravitaţie ce era cufundat în noaptea cosmică. Erau înconjuraţi din toate părţile de fundalul întunecat al spaţiului pe care sclipeau puzderie de stele. Doar deschiderea liftubului – o mică „gaură neagră” de deasupra lor trăda faptul că se aflau încă în interiorul asteroidului şi că acel spaţiu interstelar în care pluteau, nu era decât o iluzie – iluzie creată electronic de imensul ecran globular în interiorul căruia se găseau – asemenea unor embrioni – într-un gigantic ou transparent.

Iluzie perfectă sau perfectibilă, Robert Ching simţea o ameţeală covârşitoare atunci când plutea în acest spaţiu. Acum încerca să descopere intrusul ce declanşase alarma.. Întotdeauna se simţea aici aproape de Adevăr, aproape de Haos. Multe erau orele petrecute aici, contemplând infinitatea universului, simţind şi presimţind atingerea Haosului la vederea oceanului stelar în faţa căruia el, un simplu muritor se simţea îngenunchiat...

Dar zgomotul necontenit al sirenei îi reaminti lui Ching că nu era momentul contemplaţiilor.

— Ce se întâmplă? se adresă el spaţiului gol. Ai determinat traiectoria?

De undeva din spatele ecranului globular îi răspunse o voce impersonală ce părea însăşi glasul stelelor.

— Structură neidentificată localizată, Primordiagent.

Un cerc roşu se materializă pe ecran încadrând un punct luminos de pe întinderea pseudo spaţiului. Ching remarcă că acest punct centrat de cercul roşu se mărea constant apropiindu-se de asteroid. Dar... dar nu venea din direcţia Pământului. Venea din cealaltă parte, dinspre Jupiter sau Saturn. Dacă Hegemonia i-ar fi căutat, acea navă ar fi trebuit să sosească din cealaltă direcţie...

— De unde vine?

— Nu suntem siguri Primordiagent, rosti vocea impersonală. În general dinspre Pluto. I-am determinat traiectoria pe dedesubtul orbitei plutoniene, dar nu se intersectează cu nici o altă planetă sau satelit. Pare... pare să vină de nicăieri... Numai dacă nu a folosit un traseu înşelător... sau dacă nu vine din exteriorul Sistemului nostru.

Ching îi privi pe ceilalţi Prim Agenţi şi îi fixă pe Schneeweiss care privea consternat obiectul neidentificat ce sa apropia de asteroid.

„Cât este de mare?” se întrebă Ching. Era imposibil de aflat, bineînţeles dacă nu cunoşteai şi distanţa la care era.

— Ce distanţă ne separă? întrebă el.

— 2.000 de metri Primordiagent.

— Imposibil! izbucni Schneeweiss. La distanţa asta acest intrus nu poate fi mai mare de zece metri! Verifică încă o dată!

A fost o perioadă de linişte în timpul căreia traiectoria se modifică. Părea să nu mai crească în diametru şi acum se înscrisese pe o orbită circulară în jurul asteroidului la mai puţin de un kilometru distanţă. Ovoidul roşu se rotea deasupra capetelor celor prezenţi, apoi cobora în spatele lor, pe sub tălpile lor şi apoi iarăşi înaintea lor...

O orbită neobişnuit de rapidă – remarca Ching – un om despre care nu se putea spune că este sclavul legilor rigide ale astrofizicii.

— Distanţa 0,97 km interveni vocea invizibilului ofiţer de la trafic. Am recalculat. Este plasat pe orbită circulară şi este propulsat de energie proprie. Este o navă spaţială, cu siguranţă.

— *Nu* poate fi o navă spaţială! insistă Schneeweiss. Este mult prea mică.

— Magnificaţie maximă la ecran! ordonă Ching.

Pentru o clipă „spaţiul” în care pluteau păru că se estompează, apoi definiţia imaginii reveni la normal. Aceleaşi stele, acelaşi spaţiu întunecat interstelar. Nimic nu părea să se fi schimbat, cu o singură excepţie – obiectul neindentificat care orbita în jurul asteroidului şi care acum se dovedea a fi un ovoid metalic de culoare roşie de aproape zece metri lungime. Un inel de lentile cu o formă ciudată înconjura jumătatea ovoidului şi o spirală scurtă dintr-un metal albastru completa partea anterioară a straniului obiect intergalactic.

— Vă daţi seama ce este această navă? strigă Schneeweiss. Este acelaşi tip de navă pe care a filmat-o şi Interceptorul nostru, însă mult mai mică decat cea surprinsă atunci. Înseamnă că sonda noastră a fost urmărită la întoarcere...

— Din Cygnus! exclamă Felipe.

— Din stele!

— Am recepţionat un semnal radio, interveni vocea ofiţerului. Pe lungimea de undă a hidrogenului.

— Extraordinar! Această frecvenţă este universal valabilă pentru contactele intergalactice, se entuziasma Schneweiss.

— Să-l auzim şi aici, ordonă Robert Ching.

Pocnete, şuierături şi apoi un straniu puls neregulat, o serie de bip-uri şi pauze se auzeau amplificate în camera observator în timp ce ovoidul roşu continua să se rotească.

Ching avea sentimentul nedefinit că acea navă pe care ei o priveau din interiorul camerei observator îi putea şi ea observa la rândul ei şi la fel cum ei îi puteau asculta radio pulsaţiile, nava străină era capabilă să asculte ce vorbesc ei.

Bip-bip-bip. Pauză. Bip. Pauză. Bip-bip-bip-bip. Pauză. Bip. Pauză. Bip-bip-bip-bip-bip-bip. Apoi o pauză mult mai lungă. Şi apoi modelul se repeta. Bip-bip-bip. Pauză. Bip. Pauză. Bip-bip-bip-bip. Pauză. Bip. Pauză. Bip-bip-bip-bip-bip-bip. Apoi o pauză mai lungă şi modelul începea să se repete.

— Ce-i asta? se miră Ching. Sună oarecum familiar...

— 3... 1... 4... 1... 6... murmura Schneeweiss pentru sine. 3. 1, 4, 1, 6. Desigur! strigă el. Este pi! Pi cu patru zecimale repetat mereu şi mereu. Nu face decât să ne spună că au înţeles matematica noastră. Şi inclusiv că folosim un sistem numeric cu bază zecimală.

— Şi ne mai spune că ei există şi că această navă este produsul unei inteligenţe remarcabile, reluă Robert Ching. Şi ne mai spune că suntem la rândul nostru consideraţi fiinţe inteligente.

Pe neaşteptate ovoidul roşu se desprinse din orbită şi începu să accelereze în forţă înspre Pluto. Ching nu îşi mai punea acum întrebarea dacă se îndrepta spre 61 Cygnus. Apoi, foarte departe nava străină, redusă la dimensiunea unui punct strălucitor, păru să clipească de câteva ori pentru ca apoi să dispară pentru totdeauna.

Au rămas singuri, singuri cu panorama miilor de stele care sclipeau în întunericul în care pluteau...

„Dar nu vom mai fi singuri” gândea Ching în timp ce contempla acest spectacol fantastic. Le puteai asemăna cu nişte ochi care ne privesc – şi el ştia că această iluzie nu era departe de adevăr. Pentru că acum acele stele nu reprezentau doar imaginea unor materii cosmice neînsufleţite – ele

reprezentau leagănul a mii de civilizaţii, atât cât puteai străpunge cu privirea şi mai departe, civilizaţie lângă civilizaţie, la nesfârşit, pentru eternitate...

În sfârşit Universul îşi arătă chipul în faţa Omului, un chip cu milioane de ochi, un conţinut vast şi infinit, un chip al surprizelor fără limite, o infinită varietate...

Robert Ching privea în ochi Universul. Iar acel chip pe care-l admira şi care-l privea la rândul său, acest nemuritor şi infinit chip, era chipul Haosului.

„Un slujitor al Ordinii, prin însăşi faptul că are de ținut piept torentului unei Entropii Sociale în continuă expansiune şi aceasta în conținutul unui univers Haotic ostil, ar face bine să se gândească că pericolul îl pândeşte la orice pas. Un slujitor al haosului nu trebuie să-şi imagineze astfel de pericole; el ŞTIE că ele există."

GREGOR MARKOWITZ,
Teoria Entropiei Sociale

8

ÎMBRĂCAT în combinezonul specific Ministerului întreţinerii, Boris Johnson se afla în patrulaterul de verdeaţă de pe cealaltă parte a stradelei unde se înălţa Ministerul Mercurian al Tutelării. Această construcţie era cea mai înaltă de pe Mercur, cu excepţia domului în sine, iar acoperişul său din plastoţel alb se înălţa până aproape de cupola opacă a domului. În exterior atmosfera rarefiată şi foarte caustică făcea ravagii – în afara domului moartea pândea pretutindeni și transforma domul în cea mai perfectă cuşcă pe care Hegemonia reuşise vreodată să o conceapă.

Acum domul se găsea în zona expusă direct Soarelui și va rămâne acolo pe timpul zilei mercuriene, echivalentul a șaizeci de zile terestre, atâta vreme cât Mercur își va completa lenta revoluţie în jurul axei, cu foarte puţin mai scurtă decât circumvoluția în jurul Soarelui – acest cuptor apocaliptic atât de apropiat, care, în ciuda faptului că nu putea fi zărit prin cupola polarizată a domului, nimeni din interior nu putea uita cât de fragilă și expusă, cât de precară şi izolată era această coajă de ou înăuntrul căreia își duceau existența.

Zona verde în care aştepta Johnson era o încercare de a contracara sentimentul dezrădăcinării și al artificialului – un sentiment apăsător foarte apropiat de cel al claustrofobiei. Această oază de verdeaţă de numai șaizeci de metri pătraţi avea plantaţi pe margini patruzeci de stejari originari încastraţi în patruzeci de cilindri de sticlă, aduși de pe Pământ,

aclimatizaţi şi întreţinuţi la preţuri exorbitante. Prezenţa lor aici nu avea o motivaţie estetică, ci pur şi simplu era o necesitate psihologică – o iluzie bucolică în această cuşcă opacă.

Parcul era înţesat de Supuşi. Johnson avea sentimentul că întreaga populaţie care în acea clipă nu avea o sarcină precisă, venise să hoinărească prin acea oază, încercând să uite, fie şi pentru o clipă, că erau prizonierii unei capcane de pe cea mai ostilă suprafaţă planetară a Sistemului Solar.

Până aici toate bune, gândea Johnson pipăind conturul lasearmei ascunsă într-unul din buzunare şi mica capsulă de gaz lichefiat. Erau cu aproximaţie trei sute de indivizi care hoinăreau fără ţintă prin parc. Aproape jumătate din ei erau agenţii Ligii, hotărâţi să-şi sacrifice vieţile în atacul diversionist frontal asupra Ministerului, conceput anume pentru a determina Consiliul Hegemonie să se izoleze în Camera Consiliului şi să devină astfel vulnerabili adevăratului atac din interior.

Acum jumătate de oră numărul agenţilor fusese şi mai mare, amestecaţi printre Supuşii din parc, cei cincizeci de oameni care aveau să se sacrifice de bunăvoie.

Pe treptele de plastomarmură ce conduceau în Minister unduia un furnicar de Supuşi, urcînd şi coborând, căci Ministerul era cea mai aglomerată instituţie publică de pe Mercur. Sute de indivizi veneau să rezolve sute de probleme: permise de călătorie, permise de muncă, autorizaţii pentru domiciliu – cerşindu-şi la nesfârşit banderola roşie permisivă ce festona existenţa oricărui Supus de la naştere până la moarte.

În esenţă a fost relativ uşor pentru cei cincizeci de agenţi să pătrundă rând pe rând în Minister alături de alte zeci de Supuşi inocenţi. Acum alt agent, Guilder, intra în Minister, unul din cei şase aleşi de Johnson să conducă atacul asupra staţiei de pompare. În timp ce agenţii din parc vor ataca Ministerul din exterior, cei cincizeci de agenţi din interior vor muri iradiaţi de Tuburile de pe coridoarele înconjurătoare Camerei Consiliului – o diversiune în interiorul altei diversiuni.

Boris Johnson nu a fost încântat să trimită cincizeci de oameni la moarte sigură şi a ţinut acest lucru secret pentru ceilalţi cu excepţia desigur a celor care-şi asumaseră de bunăvoie această misiune sinucigaşă.

Atacul din afara clădirii era unul sortit eşecului şi Consilierii trebuiau forţaţi să muşte momeala printr-o acţiune mult mai periculoasă din interior. Vor considera sacrificiul celor cincizeci de oameni din zona Camerei de Consiliu drept atacul în sine şi vor concentra toată forţa defensivă împotriva lor. Nu vor realiza că şi acest atac era de fapt o altă diversiune decât atunci când va fi fost prea târziu...

Cincizeci de oameni vor plăti cu viaţa încercarea de a distruge Consiliul Hegemonic, dar Boris Johnson, deşi avea remuşcări, nu se simţea vinovat. Ca oricare altul ce accepta o misiune de acest gen, cu toţii erau voluntari şi această soartă şi-o aleseseră singuri.

În plus, nici Johnson nu-şi făcea iluzii în privinţa propriilor şanse de supravieţuire. Era posibil să pătrundă în staţie, să extermine Consiliul, dar după aceea... şansele deveneau infime. Însă merita. Într-o singură zi întreaga nomenclatură hegemonică va pieri. Se va produce debandadă şi în confuzia generală poate ar fi reuşit să scape. Însă toţi oamenii implicaţi în misiune trebuiau să pornească de la premiza că sunt deja morţi atâta vreme cât Consiliul era încă în viaţă. Exista o anumită descătuşare a spiritului atâta timp cât te considerai un cadavru viu. Orice om va muri cândva şi dacă te gândeşti că astăzi este ziua finală, trebuia să încerci să dai morţii tale un sens, să o faci utilă... Gânduri amăgitoare despre o posibilă supravieţuire erau permise numai după ce misiunea urma să fie dusă la bun sfârşit...

Acum Johnson observa un alt agent care urca degajat scările şi intra în clădire. Îşi controlă ceasul. Totul era o cursă contracronometru şi era nevoie de o sincronizare perfectă. După exact 27 de minute va porni atacul asupra Ministerului. Două minute mai târziu cei cincizeci de agenţi împrăştiaţi acum prin toată clădirea vor trebui să conveargă, fără să atragă atenţia, unul câte unul spre zona de coridoare ce înconjura Camera Consiliului şi să lanseze al doilea atac diversionist. În acel moment atenţia Gardienilor se va împărţi între atacul frontal şi atacul din interior.

Atunci va fi timpul când Johnson şi cei şase oameni se vor apropia de staţia de pompare, din diferite direcţii şi fără să comită nici cel mai mic gest nesăbuit. În timp ce în staţia de pompare Jeremy Daid va trebui să-i convingă pe Gardienii

din interior să deschidă uşa pentru ca agenţii de pe coridor să aibă timp să se refugieze înăuntru înainte că radiaţiile să-i ucidă.

Necesitatea unei perfecte sincronizări, precizia de care fiecare în parte trebuia să facă dovadă, toate acestea formau un sentiment teribil de apăsător. O singură desincronizare şi tot planul putea fi sortit eşecului – în definitiv Gardienii puteau declanşa manual deschiderea Tuburilor dacă computerul nu ar fi făcut-o de la început.

Johnson şi-a privit din nou ceasul. Doar 25 de minute. Calculase la 19 minute timpul necesar pentru a ajunge fără grabă de aici din parc până la staţia de pompare. Asta însemna că trebuia să plece peste exact şase minute...

Crisparea lui Johnson devenea tot mai acută pe măsură ce secundele se scurgeau. Planul cerea acurateţe deplină şi existau atâţia factori neprevăzuţi, atâţia oameni implicaţi. Era nevoie de o ordine mai rigidă decât Hegemonia însăşi.

3 minute.

Johnson şi-a trecut palma peste combinezonul său, netezindu-i cutele, apăsând uşor pe umflătura lasearmei ascunsă la şold..

1 minut.

Johnson privi în sus spre cupola opacă a domului. Prin cupolă soarele lumina şters şi gândi că peste câteva clipe, era foarte posibil să nu mai vadă nimic niciodată.

Acum!

Boris Johnson ieşi agale din parc, traversă strada şi începu să urce treptele de la intrarea Ministerului. În timp ce urca, se controla să nu urce mai repede decât ceilalţi Supuşi. Ajunse în faţa uşilor deschise unde doi Gardieni păzeau postaţi pe cele două laturi. Johnson îşi ţinu respiraţia când trecu de Gardieni – un control al actelor în acel moment ar fi fost dezastruos... Însă Gardienii priviră prin el de parcă acel slujbaş mărunt al întreţinerii nu exista. Johnson se bucură că, măcar o dată, fusese ajutat de indiferenţa lor arogantă.

Acum se găsea în marele hol central. Erau două lifturi imediat în spatele lui, lângă intrare, ambele marcate cu „Acces numai personalului autorizat”. Ochii îl priveau de deasupra lor şi Tuburile păreau o gură hidoasă gata să scuipe radiaţia

mortală. La fel, Tuburi şi Ochi se zăreau peste tot pe pereţii marelui hol central, la intervale de zece paşi...

Simţea nevoia să se uite mereu la ceas să vadă dacă nu era în întârziere, dar trebuia să o facă cât mai natural şi se scărpină la nas aruncând în acelaşi timp o privire discretă cadranului. Şaisprezece minute până la zero...

Păşea încet până la escalatorul de mare capacitate din capătul holului. Trebuia să piardă 2 minute aici la parter. Trei Gardieni îl depăşiră, grăbindu-se către escalator. A schiţat un salut către doi indivizi purtând acelaşi combinezon al întreţinerii şi, în sfârşit, ajunse în faţa imensei scări rulante. Ezită o secundă întrebându-se dacă era cazul să mai arunce o privire ceasului, dar se răzgândi când observă sistemele de control de deasupra scărilor. Considered că mai avea 14 minute păşi hotărât pe trepte. Erau patru etaje până la staţia de pompare şi estimase 2 minute de fiecare etaj.

Escalatorul se târa leneş, mult mai încet decât îşi închipuise Johnson. La fiecare nivel îşi ţinuse în frâu impulsul de a-şi privi ceasul. Tuburile şi Ochii erau peste tot...

În sfârşit, Johnson ajunse la etajul patru.

„Pur şi simplu trebuie să mă uit la ceas", gândea Johnson. Privi de-a lungul coridorului din faţa sa cu aerul unui Supus oarecare în întârziere la întâlnirea fixată cu o presupusă oficialitate ministerială şi privi cu îngrijorare la ceas. Un Ochi de pe perete îl observă şi apăsă informaţia Gardianului Total. Însă computerul a catalogat drept inofensivă această mişcare. Nu s-a întâmplat nimic iar Johnson şi-a continuat drumul liniştit.

5 minute... În acest timp trebuia să ajungă în faţa uşii de la staţia de pompare. A ajunge prea devreme era la fel de rău pe cât era a ajunge mai târziu.

Mergea pe coridor, lăsând în urmă uşă după uşă. Tub după Tub urmând exact traseul pe care şi-l schiţase în memorie. O întoarcere la dreapta la sfârşitul acestui coridor, apoi din nou până la capăt, pe urmă o întoarcere la stânga şi de acolo doar patruzeci de metri până la staţia de pompare.

Johnson păşea concentrat simţind pe gât privirea Ochilor Gardianului Total imaginându-şi ce s-ar întâmpla dacă i-ar fi observat lasearma de la şold şi capsula cu gaz letal ascunsă în haine, imaginându-şi că fiecare Tub era gata să reacţioneze,

gândindu-se că poate merge prea încet, că este deja urmărit, însă dacă s-ar fi grăbit ar fi ajuns prea repede în faţa staţiei şi că o aşteptare acolo în faţa uşilor blindate l-ar fi deconspirat imediat...

Un Gardian venea din faţă, însă trecu de el fără să-l bage în seamă. Apoi iarăşi doi oameni de la întreţinere, un salut schiţat şi ajunse acum la o intersecţie de coridoare.

L-a văzut pe Guilder, unul din echipa celor şase venind dinspre coridorul lateral şi încă un agent, Jonas, care-l urma la numai câţiva metri. I-a ignorat intenţionat continuându-şi drumul drept înainte ştiind, fără să aibă nevoie să privească în urmă, că Guilder şi Jonas veneau în spatele lui.

Acum ajunsese la capătul coridorului unde se deschidea o intersecţie în formă de „T" – culoarul acela era mai aglomerat, iar Supuşii şi Gardienii se amestecau într-un continuu dute-vino. Foarte bine!

El, Guilder şi Jonas nu vor face notă aparte mergând în şir indian pe acest culoar aglomerat... şi da! Iată-l şi pe Wright la zece metri în faţa lui.

Traseele individuale începeau să conveargă conform planului spre aceeaşi destinaţie. Johnson continua să meargă drept înainte, grăbind pasul şi apropiindu-se uşor de Wright, astfel că la următoarea intersecţie Wright se găsea la doar opt metri înaintea lui. În timp ce Wright dispărea făcând colţul la stânga, Johnson riscă o privire la ceas. 3 minute. Johnson făcu şi el la stânga apropiindu-se de Wright care pe nesimţite micşorase pasul. În spatele lui veneau Guilder şi Jonas, la mai puţin de şase metri unul e celalalt. Era perfect! Totul mergea perfect! De-a lungul acestui coridor, la fel ca pretutindeni, existau sistemele de securitate şi control ale Gardianului Total la intervale regulate de zece paşi. În faţa lui la numai treizeci de metri remarcă uşa mai închisă la culoare decât celelalte uşi pe care le depăşea constant, o uşă blindată care avea deasupra avertismentul cunoscut „Acces numai personalului autorizat”. Inevitabil ancorate deasupra acestei inscripţii – sistemul Tub şi Ochi. În depărtare, la capătul acestui coridor, Johnson îi remarcă pe Poulson şi Smith, alţi doi agenţi care mergeau unul în spatele celuilalt la numai câţiva metri. Capcana se închidea încet. Şi acum Ludowiki apăru şi el la capătul culoarului la nici cinci metri în urma lui Smith. Perfect! Perfect!

Johnson grăbi pasul pe măsură ce Wright încetinea, calculându-şi timpul astfel ca el, Wright, Poulson, Smith şi Ludowiki să ajungă în acelaşi moment în faţa uşii blindate...

Acum, gândea Johnson, acum oamenii din parc traversează strada şi urcă treptele Ministerului. Johnson vedea acestea cu ochii minţii.

Exact în aceeaşi clipă agenţii din parc traversară strada scoţând lasearmele, stârnind panica între trecători. Cincizeci de agenţi începură să urce în fugă treptele trăgând în toate direcţiile ajungând să depăşească jumătatea distanţei până la intrare înainte ca noi trupe de Gardieni să năvălească din Minister. Şi acum lupta începu sângeroasă şi necruţătoare, corpurile lovite fumegau şi se rostogoleau fără viaţă pe trepte. Supuşii urlau şi încercau să se adăpostească. Atmosfera se umplea de mirosul greţos de carne arsă...

Undeva, deasupra lui Johnson, Camera Consiliului se ermetiza în timp ce în staţia de pompare se punea în funcţiune sistemul independent de aeraj, introducând aerul dătător de viaţă în Camera Consiliului, la fel de bine cum după numai peste câteva clipe pompele vor introduce gazul aducător de moarte...

Din această clipă Jeremy Daid putea deschide uşa în orice moment, se gândea Johnson pe măsură ce distanţa până la staţie se micşora. Wright aproape se oprise la cinci metri în faţa lui, iar Smith, Poulson şi Ludowiki se aflau foarte aproape de uşă. Şi în timp ce Guildee şi Jonas măreau pasul în urma lui Johnson, începu a doua diversiune. Cincizeci de agenţi năvăleau în coridorul circular ce înconjura Camera Consiliului imediat deasupra staţiei de pompare. Johnson îşi imagina cum toate Tuburile se desigilau şi acel coridor devenea o capcană mortală – oamenii se prăbuşeau seceraţi sacrificându-şi viaţa pentru cauza unui ideal.

Cei şapte oameni s-au întâlnit în faţa uşilor de plumb. Johnson îşi imagina cum informaţia preluată de Ochi aleargă să fie comparată de infailibilul Gardian Total. Johnson îşi scoase lasearma...

Auzi apoi o serie scurtă de pocnete şi zgomotul făcut de impactul cu pardoseala a tuturor capacelor de la Tuburile de pe întreg coridorul. Văzu cum capacul Tubului de deasupra

ușii de la stație este azvârlit spre el și în acea clipă știu că invizibila radiație mortală îneca acum întreg culoarul...

Vladimir Khustov privea mulțumit încăperea Consiliului – panelul alb al pereților masca peretele propriu-zis din plumb gros de cincizeci de centimetri. Khustov privi în jos spre grilajul îngust de pe întregul perimetru al încăperii pe unde s-ar fi pompat aerul din stația de pompare în caz de necesitate. Apoi Khustov își plimbă ochii peste monitorul TV de pe masa solidă de castan și consola intercom de alături, și insistă câteva clipe asupra rezervorului autonom de aer. Khustov zâmbi contemplând fețele neliniștite ale domnilor Consilieri, încercând să deslușească ceva în spatele măștii impenetrabile a lui Gorov, privindu-l pe cretinul de Terrence, care-și turna încă un pahar de whisky din carafa de pe tava de argint din mijlocul mesei.

Khustov izbucni în râs și turnându-și puțină votcă, o sorbi, plescăind din buze.

— Nu reușesc să văd umorul acestei situații Vladimir, gemu Torrence și cu o zvâcnire a capului dădu pe gât băutura rămasă în pahar. Haite întregi de agenți se plimbă prin parcul de afară și bănuiesc că nu sunt acolo pentru siestă, nu? Și mulți sunt și aici, în această clădire. Cu tot planul tău infailibil mie personal această situație nu-mi convine deloc.

„Lașul – gândi Khuslov mulțumit. Sau mai rău, ești un anacronic, o creatură venită din Mileniul Religiei când eram divizați în sute de nații și etnii care abia așteptau să-și sfâșie gâtul pentru un petic de pământ, din acele timpuri ești venit Torrence. Chiar și un idiot poate observa că Torrence slujește Ordinea numai pentru că, în vremurile noastre, este singurul mod de a obține puterea. Hm, nu înțelege deloc Ordinea, altfel și-ar da seama că este inutil să mi se opună tot timpul. Nu înțelege cât de prostească este încercarea Ligii pentru că nu realizează că absolut totul este sub controlul nostru. Mai mult ca sigur nu crede în absolutizarea Ordinii pentru că altfel nu și-ar mai bate capul cu nesfârșite manevre de culise, iar totul, de la Gardienii simpli până la Gardianul Central, sunt de partea mea și potrivnici lui."

Slujind Ordinea, asigurând pacea și prosperitatea, Vladimir Khustov știa de asemenea că își servea sieși – pentru că întreaga

Hegemonie era un model al desăvârşitei Ordini, iar el, Khustov se afla în centrul ei. Slujea bine Ordinea şi Ordinea îi era recunoscătoare. Era cea mai bună din toate societăţile posibile şi nici măcar un individ cu poziţia privilegiată a lui Torrence nu o putea destabiliza în interesul personal.

— Planul, începu Khustov, este perfect conceput şi foarte sigur. Gardienii sunt preveniţi de atacul agenţilor din stradă şi vă asigur că nici unul nu va reuşi să pătrundă în Minister – şi chiar dacă ar reuşi nu o vor face decât ca să moară cu câţiva metri mai încolo. Doar nu crezi că pot răzbate până aici prin coridoarele înţesate cu Tuburi şi Ochi!

— Tocmai aici e problema, a tăiat Torrence turnându-şi un nou pahar cu whisky. Nici măcar Johnson nu este atât de tâmpit încât să-şi închipuie că *acei* indivizi pot rezolva ceva. Deci trebuie să fie o diversiune. Ceilalţi agenţi ai Ligii, infiltraţi în clădire, aceştia mă îngrijorează. Cine ştie de ce sunt capabili. Ai riscat prea mult Vladimir. Sunt pe puţin patruzeci de agenţi acum, în clădire şi sunt mulţi dintre ei care ocupă poziţii frumuşele în ierarhia Ligii. Pentru ce mă rog trebuie să riscăm atât şi nu deschidem odată toate afurisitele astea de Tuburi din toată clădirea şi să o curăţăm de şobolani?!

— Nu ştii ce vorbeşti Torrence, rosti calm Khustov. Sunt surprins că tocmai tu Jack, persoană cu înclinaţie deosebită pentru subtilităţi, nu-i aşa, să nu fii în stare să remarci rafinamentul acestui Johnson. Agenţii din stradă sunt acolo exact pentru a ne face să credem că restul, infiltraţi în Minister, vor constitui atacul principal. Dar la fel de adevărat, dacă te gândeşti, Johnson trebuie să fie conştient că şi aceştia vor pieri ca furnicile. Ce ar putea face? Să arunce în aer Camera Consiliului. În secunda în care apare cineva în acest coridor circular, Tuburile sunt instantaneu acţionate şi Camera etanşeizată. Am fi în siguranţă şi fără nici un Gardian în toată clădirea, iar Johnson ştie acest lucru. Deci este un dublu rafinament – ambele acţiuni sunt false!

— Şi ce dacă? se înroşi Torrence. Cui îi pasă dacă sunt false sau nu? Hai să-i omorâm!

— Ideea, reluă Khustov, este că noi urmărim peştele cel mare. Îl vreau pe Johnson şi îl vreau viu. Avem multe de învăţat dacă l-am interoga sub... ah!, „procedura legală de introspecţie”. Vreau să distrug Liga Democratică, dar nu numai

atât. Vreau să ştiu de ce omul persistă în lupta asta stupidă şi astfel vom reuşi să luăm măsurile necesare ca o astfel de grupare să nu se mai organizeze niciodată. Suntem foarte aproape de a obţine controlul total. Controlăm deja mediul înconjurător. Logic, pasul următor este să controlăm ereditatea. Sper să descoperim destul de mult studiind relaţia dintre intelectul lui Johnson şi codul său genetic pentru ca mai apoi să stârpim această specie. Atunci Ordinea va fi absolută! Numai atunci!

— Mda, iarăşi vorbe goale despre Ordine şi control, înţepă Torrence. Şi ce faci de fapt?! Ne rişti vieţile ca momeală. Şi le arunci în jocul ăsta riscant doar ca să-i studiezi dovleacul lui Johnson?! Cum poţi fi atât de sigur? L-ai auzit vreodată pe Gorov vorbind despre factorii aleatori?

— Are dreptate, interveni Gorov. Planul tău pare solid şi totuşi depinde de ce anume are de gând să facă Johnson. Poate există şi o a treia diversiune. Nu ar fi mai bine să...

Râsul arogant a lui Khustov îl întrerupse.

„Proştilor – gândi el. Chiar şi acest superdotat Gorov ar fi trebuit să-şi dea seama cu cine stă de vorba".

— Vă voi demonstra tuturora că dreptatea este de partea mea. După aceea sper să vă simţiţi ceva mai relaxaţi, vorbi el. Veniţi în jurul acestui monitor. Vă voi arăta exact ce are de gând Johnson să facă. Chiar şi tu Jack va trebui să crezi ceea ce vei vedea cu proprii ochi.

Torrence strâmbă din nas, însă veni docil alături de ceilalţi Consilieri suspicioşi.

— Este conectat în circuitul Gardianul Total în aşa fel încât să putem comuta pe imaginea oricărui Ochi din clădire.

Khustov atinse un comutator de pe consolă execută câteva comenzi pe tastatură. Monitorul arăta parcul din faţa Ministerului filmat prin Ochiul ancorat undeva deasupra intrării.

— Aici îi vedeţi pe agenţii lui Johnson de afară. Disimulaţi conştiincios în mulţimea de supuşi, mă rog, asta e părerea lor. Desigur, subestimară banca de date a Gardianului. Mulţi dintre ei sunt înregistraţi drept Inamicii Hegemoniei şi sunt recunoscuţi numai după felul cum ţin furculiţa în mână, în fine, fără nici un dubiu ei vor fi primi care vor acţiona şi apoi...

Khustov apăsă alt buton şi ecranul înfăţişă un coridor aglomerat din interiorul Ministerului.

— Agenţi aici, rosti el calm şi apoi schimbă imaginea pe alt coridor similar. Şi aici... Şi aici... şi aşa tot mai departe. De aici va începe al doilea atac menit să spulbere Camera Consiliului. Şi probabil chiar în acest moment, domnul Boris Johnson...

Khustov schimbă din nou imaginea şi monitorul arăta coridorul unde se găsea staţia de pompare. Un murmur colectiv izbucni din piepturile Consilierilor strânşi în jurul monitorului în clipa când Boris Jonhson în persoană apăru în câmpul vizual.

— Tubul! Tubul! urlă Torrence. Acţionează repede Tubul! L-am prins! Ce să mai aşteptăm?!

— Ţi-am mai spus, vorbi Khustov. Îl vreau viu. Priviţi aici – mai mulţi agenţi se apropie de staţie. Acum sper că te-ai convins şi tu Jack, că are un gând să facă exact ce-am prevăzut eu. Două atacuri diversioniste şi apoi Johnson şi oamenii lui vor forţa intrarea în staţia de pompare. Atacurile vor determina Gardianul Total să ermetizeze Camera Consiliului şi apoi Johnson va introduce un gaz letal în conducta rezervei de aer. Este de admirat curajul acestui Johnson, domnilor. Din păcate este prost direcţionat şi are ca origine prostia crasă. Fără nici o îndoială se bizuia pe agentul său Daid care lucrează acolo să-i deschidă uşa înainte ca radiaţia să-i anihileze...

— Desigur l-ai înlocuit pe Daid, vorbi Coordonatorul.

— Dimpotrivă, replică Khustov. Lui Daid i se va permite să-şi facă jocul şi astfel Johnson va intra în capcana noastră.

Khustov comută pe imaginile luate de Ochiul exterior.

— Acum trebuie să aşteptăm, spuse şi împreună cu Consilierii priviră într-o linişte încordată imaginile parcului de lângă Minister. Ca la o comandă, un val de oameni traversă strada şi începu să tragă în timp ce alergau pe trepte. Khustov izbucni în râs:

— Capcana funcţionează perfect, vorbi în timp ce apăsa un alt comutator de pe consolă. Pentru liniştea dumneavoastră tocmai am ermetizat prin comandă manuală Camera noastră. Suntem pe rezerva internă de aer, aşa cum îşi doreşte şi Johnson. Oarecum...

Apăsă alt buton.

— Şi acum, continuă el, am obturat conducta de aer specială care ne leagă de staţie. Suntem ermetizaţi aici ca într-o navă spaţială!

Khustov merse agale către tancul rezervor din colţul încăperii şi porni regulatorul.

— Şi iată, spuse el mândru, avem destul aer în acest rezervor. Şi acum să-l lăsăm pe domnul Johnson să-şi frângă singur gâtul. Este un om terminat.

Boris Johnson stătea cu lasearma pregătită, în timp ce capacele de plumb ale Tuburilor se rostogoleau pe pardoseala coridorului şi încerca să-şi imagineze ce se întâmplă în spatele uşii grele de plumb. Cu câteva secunde înainte Daid ar fi trebuit să-i strige unui Gardian cum că ar fi auzit nişte zgomote suspecte la uşă şi că are impresia că cineva vrea să forţeze intrarea. Gardianul ar fi protestat morocănos, fără îndoială, însă consemnul îi obliga să verifice. Acum era timpul ca uşa să se fi deschis.

Acum! Dacă nu se deschidea în următoarea secundă atunci...

Şi deodată cineva începu să deschidă uşa puţin câte puţin. Johnson puse piciorul după prag şi imediat acel cineva dinăuntru înjură şi încercă disperat să o închidă, însă era prea târziu. Johnson şi încă patru agenţi izbiră cu puterea pe care ţi-o dă disperarea morţii şi se năpusti înăuntru. Uşa se izbi la perete dezvăluind un Gardian prăbuşit pe spate cu arma încă în mâini. Înainte să facă vreun gest Johnson şi încă alţi doi l-au prins în tirul necruţător al laserelor. Într-o secundă corpul Gardianului se transformă într-o masă informă de cenuşă amestecată cu sânge. Agenţii pătrunseră în încăpere şi Wright, ultimul care intră, se grăbi să închidă uşa.

În sfârşit, gândi Johnson, suntem la adăpost şi am scăpat cu viaţă. Respiră adânc şi cântări din ochi situaţia. Sala era destul de mică, maxim o sută de metri pătraţi. Exista o baterie de pompe pe peretele din capătul încăperii în faţa cărora, surprinşi de rapiditatea evenimentelor stăteau cinci indivizi îmbrăcaţi în uniforma întreţinerii. Unul singur, scund, cu părul grizonant, părea să-şi dea seama de ce se întâmplă. Spaţiul dintre cele două grupuri era umplut de o colecţie amorfă de rezervoare metalice, păienjeniş de ţevi, componente adiacente ale pompelor, dar şi de prezenţa cât se poate de stânjenitoare a cinci Gardieni. Pentru o secundă cât o eternitate, Gardienii şi agenţii s-au privit fără nici un gest...

Johnson se aruncă la podea, trăgând în timp ce se rostogolea după un container metalic. Un Gardian urlă şi se prăbuşi greoi. Auzi un alt urlet, privi în spate şi îl văzu pe Guilder – nu mai avea umărul şi braţul drept.

Toţi ceilalţi agenţi se împrăştiară în stânga şi-n dreapta în căutarea unui adăpost. Alt Gardian ţipă şi se prăbuşi arzând lovit de două lasere în piept. Ceilalţi trei rămaşi au declanşat un tir ucigător; Johnson văzu cum laserele izbesc containerul după care era ascuns, şi a simţit cum se încălzeşte pe măsură ce doi Gardieni îşi concentrau focul asupra lui. Apoi a fost alt ţipăt. Ludowiki rămas descoperit fusese lovit în umăr de un laser. În timp ce se prăbuşea a tras şi el. Fascicolul a nimerit faţa unui Gardian. Capul a dispărut învăluit într-un fum negru, uleios. Jonas a sărit în picioare şi cu unul din cei doi Gardieni rămaşi s-au ţintit cu lovituri identice, în gât. Nici unul dintre ei nu a mai avut timp să ţipe, capetele s-au rostogolit arzând de pe gâturile retezate. Johnson se aruncă în câmp deschis şi trase nimerindu-l în spinare pe ultimul apărător al Ordinii care tocmai se întorcea să se adăpostească. A fost un ţipăt scurt şi măcelul a luat sfârşit.

Johnson sări în picioare şi alergă spre pompe. Ceilalţi supravieţuitori Smith, Wright şi Poulson l-au urmat. Cei cinci tehnicieni îi priveau înmărmuriţi. Jeremy Daid se grăbi să-i întâmpine.

— Bună treabă! zâmbi el. Am reuşit!

Johnson îl ignoră pentru o clipă pe Daid şi se încruntă către ceilalţi tehnicieni împietriţi de frică.

— Fiţi cuminţi şi nimeni nu păţeşte nimic. Dacă unul din voi face vreo mişcare, vă curăţ pe toţi, clar?!

Se întoarse către Daid:

— Conducta.

Daid încuviinţă fără un cuvânt şi îl conduse către agregatele de pompare; din ele porneau o serie de conducte ce străpungeau tavanul. Daid opri în faţa agregatului din mijloc:

— Acesta este conectat la Camera Consiliului.

Johnson scoase la iveală capsula cu gaz lichefiat.

— Cum fac să...?

Daid îi indică un grilaj metalic de pe suprafaţa pompei.

— Este supapa coloanei de absorbţie. Varsă-l aici şi eu am s-o acopăr cu acest izolator. Pompa va face restul.

Johnson desigilă capsula şi vărsă lichidul în supapă. Instantaneu începu să se vaporizeze şi vaporii au fost aspiraţi în pompă. Daid lipi o fâşie de izolator peste grilajul supapei şi tirajul conductei făcu ca acesta să se sigileze perfect.

— Am reuşit, ţipă Johnson. Moartea trebuie să fi ajuns deja în Camera Consiliului. Am ucis întreg Consiliul. Gazul are efect instantaneu. Deja sunt morţi acum!

— În sfârșit, începu Wright. Am...

— Priviţi! îl întrerupse Smith arătând către uşă. Uşa de la intrare începea să se înroșească.

— Gardienii! strigă Poulson. Taie uşa!

Johnson simţi o senzaţie de apăsare în stomac. Anticipase de mult această clipă şi iată că acum moartea îl pândea din spatele acelei uşi la numai câteva clipe după ce muşcase din fructul victoriei depline. Era captiv într-o încăpere de unde nu exista posibilitatea de scăpare. Gardienii perforau uşa. Tuburile iradiau coridoarele... Îşi dădea seama ce mult şi-ar fi dorit să trăiască, acum când exista și un motiv pentru a trăi.

Johnson se uită fix la uşa care devenise un roşu aprins şi îi putea simţi căldura chiar de la distanţa la care se afla. Însă era ceva care nu se potrivea, ceva care...

— Sigur că da! izbucni el. Dacă taie uşa înseamnă că au resigilat Tuburile de afară. Dacă scăpăm de aceşti Gardieni există o șansă de supravieţuire!

Privi din nou uşa. Metalul din jurul balamalelor începea să curgă asemenea lavei unui vulcan.

— Să ne adăpostim! ordonă el. Loviţi-i pe măsură ce intră.

I-a împins pe tehnicieni în spatele unor dulapuri. Indivizii s-au executat prompt şi Johnson s-a ascuns în spatele unei conducte imense plasată în mijlocul pompelor. Daid culese de pe jos o lasearmă fostă proprietate a unui Gardian şi se alătură celorlalţi agenţi. Johnson aştepta crispat ţintind cu arma către uşă. Aceasta începea treptat să se încline spre interior.

— Îi radem pe măsură ce încearcă să intre, vorbi Johnson. Trageţi fără cruţare. Suntem acoperiţi aici şi-i putem ţine uşor la respect. Dacă reuşim să-i ucidem pe toţi de pe coridor mai avem o șansă să scăpăm cu viaţă. Normal, a fost nevoie să blocheze Tuburile de afară... poate din toată clădirea și s-ar putea să ajungem cu bine până în stradă...

Nici Johnson nu credea ce spune. Să ieşi viu din Minister era practic imposibil. Însă cel puţin puteau să-şi vândă scump pielea şi să tragă după ei în moarte zece, poate douăzeci de inamici. Oricum această zi nu va fi uşor uitată de Hegemonie. Vor tremura când îşi vor aminti şi poate că supuşii nu vor mai rămâne nici ei atât de indiferenţi...

Uşa se prăbuşi zgomotos împroşcând o ploaie de plumb topit. Instinctiv Johnson şi oamenii lui deschiseră focul în aceeaşi secundă. Însă laserele lor străpungeau aerul şi se izbeau de peretele coridorului – nici o ţintă, nici un Gardian nu apărea în cadrul uşii. Brusc un nor de gaz roşiatic a început să se dezvolte cu repeziciune în staţie, pompat din afară cu o presiune uriaşă. Înainta spre ei ca un zid inexpugnabil. Johnson se ridică şi împreună cu ceilalţi începu să se retragă pe măsură ce aerul respirabil era învins de masivul nor roşiatic. Însă nu era practic nici o scăpare. Şi-au ţinut respiraţia până când plămânii au început să se revolte. Johnson se străduia să lupte cu durerea ascuţită, se lupta să nu respire, s-a luptat, s-a luptat până în clipa în care nu şi-a mai putut controla reflexele. Icnind a eliberat nocivul bioxid de carbon din plămâni şi a inspirat profund... Gazul roşiatic a pătruns masiv în plămânii săi, ca un sirop vâscos ce se scurgea pe gât, pe nări, în stomac, în plămâni, în toate vasele sanguine...

Se simţea scufundat într-un lac plin cu melasă. Vederea se înceţoşa, genunchii i se muiau. Apoi întunericul îl învălui. Şi atunci simţi cum cade, cade, se prăbuşeşte într-un abis fără de sfârşit. Simţurile îl părăseau lent în timp ce se rostogolea în acea groapă îngheţată.

Se zbătu câteva clipe şi apoi ultimul dram de voinţă se evaporă şi nu mai era nimic, decât un fir de praf, insignifiant, spulberat ici-colo de un vânt rece într-un pustiu fără de sfârşit.

Era nimicul din nimicie...

„Slujitorul Ordinii se străduieşte să-l forțeze pe inamicul său să accepte inacceptabilul. Pentru a sluji eficient Haosul, fii tu acela care să impui inacceptabilul – iar inamicii tăi vor alege de bună voie orice altceva mai puțin rău pentru ei – adică exact ce aveai tu de gând să obții inițial."

GREGOR MARKOWITZ,
Haosul şi Cultura

9

UN VÂRTEJ îngheţat în abisul întunecat...

Un turbion, o umbră palidă în oceanul fără de substanţă în care plutea...

Apoi o senzaţie tactilă a ceva concret pe spatele său. Corpul său părea să şadă pe ceva... un scaun?

A fost un moment de bucurie fără margini care răzbătu prin conştiinţa amorţită a lui Johnson.

„Sunt viu, sunt viu, gândi el. Într-un fel sau altul, undeva, nu contează... Sunt viu!"

Apoi culorile străpunseră întunecimea în care zăcea şi i se părea că un balon albicios pluteşte legănându-se în faţa sa. Un balon cu un păr lung şi negru? Un balon care-i zâmbea?

— În sfârşit deci, ne întâlnim, spuse Vladimir Khustov.

— Tu... tu trăieşti?! bâigui Johnson în timp ce înţelegea groaznicul adevăr ce acum îl privea cu ochii deschişi. Se uită împrejur. O masă solidă de lemn şi oameni aşezaţi în jurul ei... Gorov, Torrence... Era privit la rândul său de întreg Consiliul.

„Trăiesc cu toţii, gândi Johnson. Am dat greş, am făcut undeva o greşeală... unde anume... imposibil".

Khustov a izbucnit în ras.

— Pari realmente surprins. Credeai că am murit cu toţii, nu? Şi fără îndoială credeai că ţi-a sunat ceasul atunci când gazul roşu te-a învăluit. Însă, după cum vezi, gazul era un anestezic inofensiv, la fel de inofensiv ca şi complotul tău şi iată-ne cu toţii în viaţă, chiar şi tu... Dacă pui în balanţă este totuşi o surpriză plăcută pentru tine, nu-i aşa?

— Dar cum? Gazul... murmură el stupefiat. *Nu* puteţi fi în viaţă... Voi...

— Ei hai, hai chiar şi tu trebuie să accepţi ceea ce vezi, îi vorbi Khustov. Cu toţii suntem *foarte* vii. Te-a învins mândria şi presupusa ta perspicacitate Johnson. Chiar ai crezut că un agent de-al tău într-o poziţie atât de critică pentru noi ar fi rămas nedepistat? O tendinţă destul de ciudată. Un om care crede doar ceea ce vrea el să creadă... A fost o cursă, domnule Johnson şi ai căzut singur în ea! De îndată ce am descoperit cine este cu adevărat acel Daid, am ştiut că nu vei rezista tentaţiei de a ne ucide pe toţi dintr-o lovitură în cazul în care ne-am fi adunat vreodată aici pe Mercur. Te-am lăsat să crezi că ai o armă secretă în interiorul Ministerului iar această iluzie a ta a fost tocmai arma noastră împotriva ta. Te-am lăsat să te plimbi nestingherit prin Minister, am sigilat Camera Consiliului, însă am folosit o sursă internă independentă de aer şi apoi... dar restul îl cunoşti şi tu.

Johnson era încă uimit înainte să înţeleagă îngrozitoarea situaţie. Hegemonia îi anticipase mişcările pas cu pas. A fost un prost, prost, orb şi încăpăţânat.

— Şi pentru ce nu m-aţi omorât? vorbi Johnson obosit. Bănuiesc că nu aveţi de gând să-mi daţi drumul.

Khustov părea că-l studiază cu interes.

— Ah, dar tu eşti mult mai interesant viu decât mort. Nu te înţeleg Johnson, şi de asta te-am păstrat. Liga Democratică nu mai există, cred că realizezi acest lucru, nu?

Fără să vrea, în ciuda urii imense pe care o simţea împotriva acestui tiran, Boris Johnson înclină involuntar capul. Şi el era un om terminat o dată cu Liga Democratică. Însă nu mai conta. De fapt Liga nu avusese niciodată nici cea mai mică şansă. O mână de oameni împotriva unui guvern care conducea fiecare om din Sistemul Solar, orice bărbat, femeie, copil... Se simţea deznădăjduit, folosit, înjosit.

„Oare ce m-a împins să duc această luptă inutilă, se gândea el. Cum de mi-a trecut prin minte că aş reuşi vreodată să îngenunchez acest gigant cu controlul său absolut şi resursele lui nesecate?”

— Observ că totuşi suntem de acord măcar asupra acestui punct vorbi Khustov. Liga Democratică nu mai există. Nu a fost niciodată un pericol real pentru noi, dar trebuie să recunosc că aţi fost nişte catâri încăpăţînaţi. Şi în Hegemonia Sol

nu există loc pentru astfel de indivizi! Şi trebuie să avem grijă ca acest fenomen să nu se repete. Din acest motiv eşti viu. În primul rând nu înţeleg de ce un individ se poate alătura unei asemenea grupări. De ce un astfel de individ doreşte să distrugă Ordinea Hegemonică. Vreau să înţeleg psihoza aceasta pentru ca să aflu cum se poate extirpa. De ce Johnson? De ce? Sunt gata să te ascult. Spune-mi pe tot Haosul din lume, ce ai sperat să obţii?

Johnson îl privi fix pe Khustov. Ce întrebare era și asta? Dar este evident, *nu-i așa?!* Omul va lupta în veci pentru libertatea lui şi împotriva celor care vor să-l subjuge... se putea pune vreodată la îndoială acest lucru? Chiar şi un tiran precum Khustov trebuia să ştie acest lucru.

— Distrugerea sistemului Hegemonic desigur, începu Johnson. Sfârşitul acestei tiranii. Libertatea speciei umane.

— Distrugerea Hegemoniei, oftă Khustov şi clătină amărât din cap. Şi pentru ce? Ca s-o înlocuieşti cu ce?

— Cu democraţia! Cu libertatea!

Încă o dată Khustov clătină din cap.

— Nu înţeleg pentru ce. Ce-i rău cu Hegemonia? Mai există acum războaie în care să piară milioane de suflete ca în întunecatul Mileniu al Religiei? Nu! Ordinea Hegemonică aduse cu sine adevărata pace pentru prima dată în istoria umanităţii. Mor oamenii de foame? Există vreo boală de care Supuşii să se teamă? Nu! Niciodată Omul nu a fost atât de prosper şi de sănătos. Există hrană destulă şi nimeni măcar nu se poate plânge că nu-i ajung creditele.

„Sărăcie” – acest cuvânt nici nu se foloseşte în vorbirea curentă... Pace, îndestulare, prosperitate, mulţumire chiar. Voi, mai mult ca oricine, trebuia să ştiţi că Supuşii sunt mulţumiţi cu Hegemonia. Liga există de zece ani şi spune-mi câţi Supuşi aţi reuşit să recrutaţi? O mână de proşti şi nevrozaţi, paria societăţii! În curând nebunia şi prostia vor dispare. Noi le vom distruge! Suntem aproape de îndeplinirea unui vis. Acum Ordinea este totală. În curând, foarte curând, va fi *absolut* totală! Şi atunci Hegemonia va controla totul până la ultimul asteroid pe care Omul a ajuns. Întregul Sistem Solar va fi un paradis, şi nu pentru un secol sau un mileniu, ci pentru atât cât va dăinui specia! Pentru ce, chiar şi un nebun ar dori să distrugă aceasta? Am dat Omului tot ce a avut nevoie. Îşi poate dori ceva mai mult?

În pofida cumplitei amărăciuni, în ciuda conştientizării că tot ce era mai rău, deja se întâmplase, Boris Johnson era surprins că se simţea totuşi mişcat de cuvintele lui Khustov. El nu se considera un tiran, ci dimpotrivă – şi era sincer. Era forma tiraniei totale – triumful final al despotismului – tiranul însuşi prizonier al sistemului ce l-a generat. Nici nu mai era capabil să sesizeze că... că...

— Până aici ai ajuns Khustov? vorbi Johnson. Ești *sincer* convins de ceea ce spui? Şi despre libertate, ce părere ai?

— Ei, ce-i cu ea? întrebă sec Khustov. Reprezintă cumva mai mult decât ceea ce este – un cuvânt? Care *libertate?* Te referi la sensul de a fi *liber* să fii bolnav, să pieri în războaie? Sau în sensul de a fi *eliberat* de foame, de sărăcie, de suferinţe. Acestea deja le-am obţinut Johnson. Ce este această libertate decât un cuvânt demodat şi demonetizat? Ce prost ai fost Johnson să-ţi jertfeşti întreaga energie pentru un cuvânt!

— Dar nu este doar un cuvânt, insistă Johnson. Este...

— Ei, ce este? Cunoşti? Spune-mi şi mie dacă tu îi cunoşti un alt sens.

— Este... este democraţia! Atunci când oamenii sunt conduşi de guverne alese de ei. Când majoritatea conduce...

— Ah! Dar oamenii au deja guvernul care şi l-au dorit, exclamă încântat Khustov. Au ales Hegemonia! Supuşii sunt nişte oameni raţionali!

Khustov arunca o privire piezişă către Jack Torrence care asculta discuţia cu un surâs acru pe buze.

— De fapt, continua Khustov, nu cumva eşti *tu* acela care doreşte să conducă, pentru propriul tău orgoliu, pentru propriul tău egoism? La fel ca alţii, pe care i-aş putea numi... Nu-i asta Johnson? Nu acesta este adevărul? Nu eşti *tu* acela care vrea să devină un tiran, aşa cum mă numeşti tu pe mine? Nu eşti *tu* acela care ar dori să conducă destinele Supuşilor? Doar *tu* eşti acela care i-a forţat să acţioneze împotriva voinţei lor... I-ai sacrificat...

Johnson tăcea. Era imposibil ca acest tiran să aibă dreptate. Libertatea era... Binele. Hegemonia era... Răul. Oricine ştia asta! Sau poate nu? Poate greşea chiar el. Dar... dar...

Khustov întorcea cuţitul în rana propriilor incertitudini. Nici nu se gândise până acum că dorinţa sa de a distruge Hegemonia ar fi avut o motivaţie personală. El *ştia* că democraţia

şi libertatea erau lucruri fireşti şi bune, iar Hegemonia reprezenta o formă de constrângere – ştiuse din totdeauna.

Însă pentru nimic în lume, nu-şi putea formula motivele, nici măcar în faţa propriei conştiinţe. Oare întreaga lui viaţă fusese o minciună? Oare Khustov avea dreptate? Îşi irosise viaţa pentru nimic?

De ce? De ce? De ce?

Arkady Duntov simţea cum fierbe în interior costumul său spaţial. Căldura era greu suportabilă chiar şi în acest costum special modificat cu vizorul căştii ultrapolarizat. Autonomia unui astfel de costum nu depăşea patru ore pe suprafaţa însorită a planetei.

Însă patru ore erau mai mult decât necesar. Duntov se întoarse greoi şi privi în spate. Zece oameni aşteptau la umbra navei spaţiale – siluete caraghioase supradimensionate cu faţa ascunsă în spatele vizoarelor opace. Cu armele atârnând la centură doi agenţi descărcau nişte containere. Duntov făcu un semn cu mâna şi ei porniră înspre el – trebuia menţinută tăcerea radio până la momentul ultimatumului. Întreaga misiune fusese discutată şi întoarsă pe toate feţele, de zeci de ori şi acum fiecare ştia exact ce are de făcut.

Duntov îşi verifică curelele puternicului emiţător pe care îl purta în spate şi apoi porni la drum prin peisajul de coşmar.

La tot pasul existau mormane de rocă sfărâmate sau stânci uriaşe erodate în forme ciudate de atmosfera rarefiată din gaze parţial ionizate. Solul era acoperit de miliarde de aşchii provenite de la formaţiunile stâncoase ce suportau alternativ infernul zilei şi frigul nopţii mercuriene. Dune de sfărâmături alternau cu mici lacuri de metal incandescent în lumina orbitoare a furnalului solar, care, dacă îl priveai direct, ar fi distrus retina chiar prin ecranul polarizat. Duntov îşi conduse oamenii printr-un defileu strâmt, străjuit de stânci ascuţite, ocolind un lac de plumb topit ce bolborosea furibund chiar la ieşirea din canion. Temperatura din costume creştea încet spre limita suportabilă.

„Această planetă avea cea mai inospitalieră suprafaţă din întregul Sistem Solar, gândea Duntov plin de ciudă. Numai un gigant gazos putea fi mai nociv. Şi totuşi aceasta este în avantajul nostru acum”.

La ieşirea din defileu se întindea o câmpie de forma unei farfurii, probabil ceea ce mai rămăsese din impactul unui meteorit. În mijlocul depresiunii înconjurată de stânci erodate, vulcani miniaturali ce vărsau metal incandescent şi milioane de sfărâmături, asemenea unei perle aşezate pe o grămadă de gunoi, se profila domul ecoautonom, solitara locuinţă a Omului pe Mercur.

Soarele necruţător, la care Duntov nu îndrăznea să privească transformase cupola într-un bulgăre de foc orbitor ce sfida infernul lipsit de viaţă.

Domul avea doar două intrări ecluză. Cea principală, pe partea opusă lor, care deservea un astroport de mică capacitate şi una secundară, pe care Duntov o reperase deja chiar în faţa lor.

Era o ieşire pentru cazuri extreme, o construcţie inutilă totuşi căci în cazul în care domul ar fi fost perforat, orice fiinţă vie de pe Mercur ar fi murit în câteva secunde.

Fără îndoială, gândea Duntov, a doua ecluză era menită să asigure accesul spre astroport în cazul unei deficienţe la ecluza principală.

Ambele ecluze erau păzite – atât de paranoică era neîncrederea Hegemoniei încât era capabilă să păzească şi aceste ieşiri spre nicăieri, porţi spre moarte prin care nimeni nu ar fi avut vreun motiv să păşească.

Duntov ridică mâna semnalizându-le celorlalţi din spate că venise momentul să se împartă în două echipe: şapte oameni aveau să înconjure domul până la ecluza principală de pe partea opusă în timp ce restul de trei urmau să-l însoţească pe Duntov, ocolind aglomerările de rocă şi lacurile de metal topit până aproape de ecluză auxiliară.

Duntov se opri în spatele unui dâmb de rocă la aproximativ douzeci şi cinci de metri de intrare. Cei patru oameni se răsfirară, culcându-se pe planul înclinat al reliefului. Duntov ridică precaut capul. Ecluza avea un tunel protector semicilindric, asemenea intrării unui iglu. Doi oameni în costume spaţiale făceau de gardă în tunel, în faţa porţii etanşe a ecluzei.

„Doar doi, floare la ureche!”, se bucură Duntov în timp ce îşi aţinti lasearma asupra celui din stânga. Făcu un semn oamenilor săi. Unul dintre ei aţinti arma spre acelaşi Gardian, iar ceilalţi doi spre cel din dreapta. Duntov şi-a pus mâna liberă deasupra capului şi a început să aştepte. Trebuia

cronometrat cu exactitate. Cealaltă echipă trebuia să ajungă şi ea în faţa ecluzei principale.

În fapt, controlul asupra ambelor ecluze nu era esenţial ci doar ca o măsură de prevedere, căci era posibil ca Gardienii să-i atace pe suprafaţa merculiană înainte ca Consiliul să capituleze şi Duntov ar fi fost silit să ucidă populaţia întregului dom, o perspectivă care nu îl încânta...

Arkady Duntov aştepta încordat, reaşezându-şi arma în funcţie de modificarea ţintei. Temperatura în costumul său creştea constant şi picături mari de sudoare îi împăienjeneau privirea. 3... 5... 10... 15 minute.

E timpul, gândi Duntov. Ori au ajuns, ori nu vor mai ajunge niciodată...

A pornit emiţătorul şi a rostit scurt în microfonul din cască:

— Şoarece!

O parolă scurtă menită să tulbure cât mai puţin eterul.

— Cursă! veni răspunsul alterat de paraziţi electrostatici şi Duntov opri imediat emiţătorul.

La un semn atmosfera fu străpunsă de patru raze laser, patru dâre roşiatice, pentru o clipă mai strălucitoare decât soarele însuşi. Cei doi Gardieni au fost atinşi simultan. Aerul ţâşnea din găurile arse ale costumelor şi Gardienii s-au prăbuşit, loviţi mortal de lasere, dar şi prăjiţi în interiorul costumelor de teribila atmosferă merculiană. Fără să transmită alt semnal, Duntov îşi conduse rapid oamenii în interiorul tunelului protector. Acolo Duntov rămase pe gânduri în faţa porţii de acces. Era dificil să o perforeze. Poate că documentaţia Frăţiei nu fusese completă. Exista vreo posibilitate să o deschidă din exterior? Da! Se pare că da!, gândi el observând o pârghie încastrată în rama uşii. Duntov apăsă maneta şi uşa începu să se ridice rapid. Pentru siguranţă, Duntov aţinti arma spre interior şi... primul lucru pe care îl observă fusese un Gardian în costum spaţial a cărui faţă se transformase într-o mască de groază şi durere, orbit de lumina puternică ce străbătuse vizorul nepolarizat al căştii. Duntov trase în stomac şi încă o dată în cască, în timp ce Gardianul se prăbuşea. Unul dintre agenţi a descoperit şi a acţionat rapid închiderea ecluzei.

Suntem înăuntru, se bucură Duntov în timp ce aştepta să se restabilească atmosfera normală din ecluză. După un minut, Duntov îşi scoase nerăbdător casca şi sorbi cu nesaţ aerul rece.

— E-n regulă, poţi să le instalezi Rogers.

Agentul se apucă imediat de lucru. Dintr-un container scoase o bucată de plastic exploziv, îl lipi pe uşa ecluzei, fixă detonatorul telecomandat. Explozia putea fi declanşată de oricare din agenţii celor două echipe sau de la bordul navei cu care veniseră aici.

— Totul este pregătit, anunţă Rogers.

Duntov îşi scoase din spinare masivul emiţător, îl aşeză jos şi modifică frecvenţa pe lungimea Ministerului Tutelării Mercurian.

Apoi a vorbit:

— Cursa de şoareci 1 către Cursa de şoareci 2. Cursa de şoareci 1 către Cursa de şoareci 2. Caşcavalul 1 în poziţie.

Urmă un moment de linişte după care se auzi o voce distorsionată:

— Cursa de şoareci 2 către Cursa de şoareci 1. Cursa de şoareci 2 către Cursa de şoareci 1. Caşcavalul 2 în poziţie.

Însemna că a doua încărcătură explozivă fusese plasată la ecluza principală.

— Recepţionat. Terminat, răspunse Duntov. E-n regulă, murmură el, închizând emiţătorul. Hegemonia şi-a capturat şoricelul ei şi noi pe al nostru.

Desprinse apoi microfonul emiţătorului şi începu să transmită mesajul.

— Desigur, s-ar putea să te omor, îi vorbi Khustov lui Johnson. Poate chiar am s-o fac. Însă dacă eşti cooperant, dacă te supui interogatoriilor de bunăvoie, poate, zic poate, vei fi cruţat. S-ar putea să fii vindecat de maladia ta. Dacă reuşim să determinăm natura exactă a psihozei care produce aceste aberaţii – tu eşti un exemplu – există şansa să corelăm maladia codului genetic specific şi interzicând Supuşilor care prezintă astfel de caractere să se reproducă, vom reuşi probabil să eliberăm această boală...

Jack Torrence privea tristul spectacol, amuzat şi dezgustat în acelaşi timp. „Există un Khustov pe care n-am reuşit niciodată să-l înţeleg, gândea el. Khustov pedantul – aproape un Gorov... Khustov fanaticul... Oare Vladimir crede toate prostiile care i le înşiră lui Johnson? Nu se poate – este un individ realist şi un politician abil dacă a ajuns să fie Coordonator – şi încă să se menţină atâta vreme. Un astfel de om

trebuie să fie un pragmatic, nu poate crede toate inepţiile semidocte pe care i le înşiră unuia ca Johnson. Desigur Vladimir are cele mai puternice motive să menţină Ordinea neştirbită – doar el este în vârful piramidei. Cât despre mine, concluziona Torrence, aş suporta orice sistem care m-ar alege Coordonator, indiferent de câte schimbări ar fi nevoie. De ce nu? Sistemul există pentru a-l servi pe cel din vârful ierarhiei şi nu invers. Vladimir ştie asta. Altfel la ce-ar ajuta tirada asta plictisitoare? Există vreun motiv obiectiv pentru a-l ţine în viaţă pe Johnson? Ah, Vladimir fanaticul! Trebuie să găsesc o modalitate să folosesc asta împotriva lui.

— Nu crezi că am ascultat destul Vladimir, vorbi în final Torrence. Farsa asta este cronofagă. Îl executăm şi cu asta am terminat.

— Ţi-am mai spus, trebuie să-l studiem pe Johnson şi cei de teapa lui, asta ca să...

— Eh, iar începi?! trânti cu mojicie Torrence. La început ai fost îndurător cu Frăţia Asasinilor, acum nu vrei să-l executăm pe Johnson. Trebuie să-ţi reamintesc că acest om a încercat să ne omoare pe amândoi?

Torrence studie din nou chipurile Consilierilor să vadă.

— Sau mai e nevoie să-ţi reamintesc că a încercat să ne ucidă pe noi toţi? Pentru ce eziţi Vladimir? Hegemonia are nevoie de o mână de fier!

Torrence studie din nou chipurile Consilierilor să vadă efectul ultimei sale aluzii. Chiar şi oamenii lui Khustov păreau încurcaţi – era şi normal de vreme ce idolul lor ezita să ucidă pe cel care le dorise moartea. Doar Gorov părea interesat de planul lui Khustov de a-l „studia" pe Johnson – acest Gorov era atât de fanatic încât s-ar fi lăsat măcelărit de un maniac, numai pentru a-i studia comportamentul.

Pe cealaltă parte Khustov părea să ezite.

— Ai început să mă oboseşti. Jack. Dă-mi voie sa atenţionez Consiliul că întregul meu plan funcţionează perfect pas cu pas. Rezultatul este cel care contează şi nimeni nu poate contesta această victorie totală asupra Ligii Democratice. Vice-Coordonatorul Torrence are limba foarte ascuţită, nimeni nu se îndoieşte, nu-i aşa? Însă rezultatele lui... Cât despre mine, dacă am avut dreptate până acum, spun că nu există motive pentru a nu...

A fost întrerupt de semnalul de apel al intercomului. Iritat Khustov apăsă pe buton.

— Ei am spus să nu fim deranjaţi! se răsti el. Ce s-a întâmplat?

O voce necunoscută umplu Camera Consiliului.

— Sunt un agent al Frăţiei Asasinilor. Sunt un agent al Frăţiei Asasinilor. Ambele ecluze ale domului sunt sub controlul nostru. Am plasat încărcături explozive foarte puternice în camerele ecluză. Detonatorul este telecomandat şi poate fi acţionat din mai multe surse. Orice încercare de a recuceri ecluzele va avea ca efect distrugerea lor imediată. Aveţi la dispoziţie şapte minute pentru a verifica adevărata situaţie. La sfârşitul acestei perioade veţi primi noi ordine. Dacă ele nu vor fi urmate, sau se încearcă forţarea ecluzelor, încărcăturile vor fi detonate fapt ce ar însemna perforarea domului şi expunerea lui condiţiilor suprafeţei mercuriene. Orice fiinţă va muri. Din acest moment puteţi începe verificarea. Aşteptaţi noi ordine. Terminat.

În clipa în care apelul se termină, toată lumea începu să se agite şi să vocifereze.

— Nu se poate!

— Este un bluf!

— Trimiteţi Gardienii la ecluze!

— Sigilaţi Camera Consiliului, strigă Torrence, apoi îşi dădu seama că nu ar fi avut nici un rost. Dacă domul era perforat, sistemul ecoautonom ar fi fost dizolvat de căldura şi gazele caustice. Ar fi supravieţuit poate câteva ore în plus, etanşeizaţi în Camera Consiliului, dar nu ar fi fost decât o amânare a inevitabilului. Pe tot Haosul!

Boris Johnson începu să râdă:

— Cum vă simţiţi, mârâi Johnson. Prinşi în propria capcană...

— Ține-ţi gura, îl întrerupse Torrence. Bucură-te cât mai ai timp. Ce te face să crezi că Frăţia a venit după tine? Probabil au...

— Gura! mugi Khustov acoperind vacarmul general. Consilierii chiar şi Johnson amuţiră.

— Nu avem timp să ţipăm unii la alţii. Trebuie să acţionăm şi în primul rând să verificăm adevărul celor spuse. Poate cineva încearcă să ne prostească.

Se întoarse spre intercom şi transmise câteva ordine într-o rusă guturală.

— Ştii bine că unii dintre noi nu vorbim rusa, i-a reproşat Torrence devenit imediat suspicios. Poţi să ne spui şi nouă ce...

— Am ordonat comandantului gărzii să stabilească contactul cu oamenii de la ecluze, răspunse Khustov. Vom afla imediat dacă...

O voce agitată, vorbind ruseşte izbucni din intercom şi nu a mai fost nevoie pentru nimeni de o traducere. Chipul lui Khustov se învineţea de furie. Izbi cu palma în masă şi începu să înjure amestecat în două limbi.

— E adevărat, vorbi Khustov. Emiţătoarele radio ale Gardienilor nu primesc apel. E clar. Gardienii nu mai sunt în viaţă. Nu răspunde nici intercomul din ecluze. E adevărat, pe tot Haosul!

— Poate au minţit în privinţa explozibilului, sugeră Consilierul Kurvakin.

— Dacă au capturat ecluzele nu au nici un motiv să exagereze cu restul, vorbi înfuriat Khustov. Vom avea timp pentru acţiuni în forţă numai după ce aflăm cererile lor.

Consilierii aşteptau într-o tăcere funestă.

„Ca nişte vite în abator, gândi Torrence a cărui minte lucra frenetic. Însă nu se putea gândi decât la cât de mult îşi dorea să trăiască. Ce adunătură de smintiţi, aceasta Frăţie. Ce voiau să facă? Nu se putea termina acum! Nu acum!”

În sfârşit, vocea agentului puse capăt tăcerii încordate.

— Aţi avut destul timp să verificaţi situaţia în care vă aflaţi. Deja cunoaşteţi că trebuie să ne respectaţi întocmai ordinele. Aveţi la dispoziţie cincsprezece minute. În caz contrar…

A fost o pauză grea după care vocea continuă:

— Iată ordinele: Boris Johnson va fi condus la ecluza auxiliară şi predat Frăţiei Asasinilor.

Urmă o altă pauză, timp în care Consilierii au răsuflat uşuraţi. Boris Johnson a rămas cu gura căscată. Jack Torrence a izbucnit în ras.

„Isteţii ăştia de la Frăţie, gândea el. Ar putea să ne extermine pe toţi şi când colo tot ce-şi doresc este amărâtul ăsta de Johnson. Nu-i rău deloc. O înfrângere totală se reduce la una parţială.

Vocea continuă:

— Johnson va fi însoţit de Consilierul Constantin Gorov şi Coordonatorul Vladimir Khustov. Toţi trei vor fi predaţi la ecluza auxiliară şi trebuie să ajungă acolo neînsoţiţi. Dacă se încearcă o diversiune ecluza principală va sări în aer. Mai mult, dacă vom fi urmăriţi, exploziile vor fi telecomandate. Aveţi cincisprezece minute să vă executaţi începând din această clipă. Dacă cei trei oameni nu sunt în mâinile noastre la sfârşitul acestui interval vă puteţi considera morţi. Terminat.

Khustov se îngălbeni.

— Voi trimite toţi, Gardienii la ecluze. Am să...

— O clipă! îl întrerupse brutal Torrence. „Frăţia a dat, Frăţia a luat, Frăţia fie binecuvântată, gândea el” Nu cred că viaţa Consilierilor şi a tuturor Supuşilor din acest dom sunt la dispoziţia ta Vladimir. Este o problemă pentru care trebuie să decidă întreg Consiliul. Propun să supunem la vot. Personal sunt de părere că trebuie să executăm ultimatumul. Ce altă şansă avem? Ori murim cu toţii, ori pierdem prizonierul şi pe bunul nostru Consilier Gorov... şi bineînţeles, pe nepreţuitul nostru Coordonator. Doi dintre noi cad prizonieri sau murim cu toţii. Alegerea este evidentă. Propun să votăm.

Consilierii aprobară tăcuţi.

— Nu avem altă şansă, spuse Steiner.

— Are dreptate!

— Nu putem opune rezistenţă!

— Staţi, staţi, ţipă Khustov. Nu-mi puteţi face aşa ceva. Vă speriaţi de nişte ameninţări?! Trebuie să luptăm pentru...

— Mi-e teamă că Vice-Coordonatorul are dreptate, interveni Gorov cu o voce calmă, egală. Dacă ne opunem vom pieri cu toţii şi tu, Vladimir şi eu Gorov. Deci nu avem nimic de pierdut dacă ne resemnăm. Probabil nu vom fi ucişi. Ei nu fac niciodată ceea ce ar fi evident că ar fi făcut alţii.

„Ia te uită!, gândi Torrence. Un aliat neaşteptat. Deşi Gorov este o maşinărie fără suflet se pare că argumentele Frăţiei l-au mişcat profund”.

— Votaţi domnilor, spuse. Cine este „pentru”?

— Nu poţi face asta, gemu Khustov. Eu sunt Coordonatorul.

Torrence rânji:

— Iar noi suntem Consiliul Hegemonic. Noi te-am ales şi noi putem decide soarta ta. Rog acum pe cei care sunt de acord cu îndeplinirea ultimatumului să spună „da”.

— Da... da... da... da... da... da... da...

— Da, spuse Constantin Gorov.

— Da, spuse şi Torrence cu un zâmbet veninos pe buze. Şi acum cine este împotrivă?

— Nu! urlă Khustov, Nu! Nu! Nu!

— Nouă voturi pentru şi unul împotrivă contabiliza satisfăcut Torrence. Consider procedura îndeplinită. Se îndreptă spre intercom.

— Gărzi, ordonă el, în timp ce Khustov îl privea neputincios. Trimiteţi un pluton la Camera Consiliului imediat. Au ordin să-i escorteze pe Boris Johnson, Constantin Gorov şi... *fostul* Coordonator Hegemonic Vladimir Khustov până la ecluza auxiliară.

Se întoarse apoi către Consilieri:

— Cred că este normală eliberarea temporară din funcţie a lui Vladimir în ideea clarificării dreptului la comandă asupra Gardienilor. Desigur dacă Vladimir ne va fi înapoiat, atunci el va fi automat reînvestit. Dar în situaţia specială în care ne aflăm consider că este nimerit ca *eu,* ca vice-coordonator să-mi asum interimatul Coordonării. Sper să nu fie obiecţii...

Nimeni nu vorbi.

— Comandante, vorbi Torrence spre intercom, vei aduce la cunoştinţa întregului Minister că puterea decizională a Coordonatorului Khustov a fost suspendată de plenul Consiliului Hegemonic. Vei informa de asemenea că de acum înainte Consilierul Jack Torrence asigură interimatul Coordonării. Şi nimeni nu poate contramanda ordinele mele – în special Consilierul Khustov.

Acum Torrence stătea ca pe ghimpi aşteptând sosirea Gardienilor.

„Coordonator, în sfârşit! Şi acel «interimar» va fi uşor de îndepărtat atâta vreme cât Khustov era scos din scenă. Coordonatorul Hegemonic Jack Torrence – ce frumos sună!

Lucrurile se vor schimba... Şi dacă astronava Frăţiei va fi interceptată, hm, ar trebui să ordon distrugerea ei imediată – duşmanii Hegemoniei trebuie să piară. Într-adevăr, lucrurile se vor schimba!”

„Zadarnic este efortul celui ce uită un teren solid pe care să se sprijine. Materia solidă este până la urmă doar o iluzie cauzată de o configurație aparte a energiei – la fel ca piciorul care se sprijină pe ea. Materia este o iluzie, soliditatea este o iluzie, toți suntem doar iluzii. Doar Haosul este real."

GREGOR MARKOWIT
Teoria Entropiei Sociale

10

BORIS JOHNSON păşea ca în transă pe coridorul ce ducea la ecluză. Era flancat de Khustov şi Gorov şi toţi trei erau escortaţi de un pluton de Gardieni.

De îndată ce părăsiră Camera Consiliului, Khustov ordonă Gardienilor să se întoarcă şi să-l aresteze pe Torrence. Însă ordinul său nu avu nici un efect, nici măcar nu s-au obosit să-l refuze. Tăcuţi şi apatici i-au dus pe cei trei afară din Minister şi i-au urcat într-un transportor, fără menajamente, de parcă cei doi demnitari ar fi fost nişte răufăcători de care aveau ordin să debaraseze. „Lucru care nu era departe de adevăr", se gândea Johnson. Gardienii nu erau loiali unei anumite persoane, ei ascultau orbeşte ordinele celui care conducea Hegemonia, oricine ar fi fost acela".

Se părea că şi Khustov se obişnuise cu ideea căci nu mai făcu nici o încercare de a contramanda ordinele lui Torrence, pe tot parcursul până la ecluză.

Acum, străbătând ultimii metri până la sistemul ecluzei, înconjurat de Gardieni, întreaga semeţie a fostului Coordonator dispăruse; mergea gârbovit, faţa îi era palidă, era un om totalmente înfrânt. Într-un fel, lui Johnson îi era milă de el. Marea victorie pe care o ţinuse în mână, i se scursese printre degete şi în locul ei primise o cruntă înfrângere. Amândoi căzuseră în abis de pe culmile gloriei şi aceasta în decursul unei singure ore. Acum se îndreptau amândoi spre... Spre ce? gândea Johnson. Frăţia Asasinilor acţionează după legi numai

de ei înţelese. L-au salvat pe Khustov, l-au salvat pe Torrence şi acum mă salvează pe mine... În schimb îi capturează pe Khustov şi pe Gorov. De ce pe Gorov? De ce pe Khustov? De ce pe mine? De ce orice?

Johnson realiză că nu-i este frică. Gustând din fructul victoriei, sorbind din cupa amară a înfrângerii, toate într-o atât de rapidă succesiune, ajunsese că creadă că absolut orice este posibil. Viaţa lui, lumea în care trăise, erau ruinate şi acum era pregătit să înfrunte orice, cu un curaj născut dintr-o totală indiferenţă. Când nu ai nimic, gândea el, nici de pierdut nu ai nimic.

Când mai erau câţiva metri de ecluză, Gardienii se opriră brusc şi comandantul lor împinse prizonierii înainte.

— Noi rămânem aici, mormăi el. Voi mergeţi până la intercom şi le spuneţi că aţi ajuns.

Johnson, Khustov şi Gorov rămaseră nemişcaţi în faţa ecluzei, nehotărându-se nici unul care ar fi fost cel mai abilitat să ia legătura cu agenţii Frăţiei. Johnson – prizonierul care urma să-şi schimbe stăpânii, dar nu şi statutul, Khustov inamicul de moarte al Frăţiei sau Gorov care, se pare, era pe aceleaşi poziţii cu Khustov.

— Haide odată, strigă enervat comandantul. A mai rămas un minut şi sărim în aer. Unul din voi, mişcă! Johnson şi Khustov s-au privit, fiecare încercând să-l determine pe celălalt să vorbească. Însă a fost Gorov care s-a apropiat de intercom:

— Aici este Consilierul Gorov. Johnson şi Consilierul Khustov sunt cu mine.

— Schimbăm explozibilul de pe uşă pe un perete ca să vă deschidem, răspunse o voce, care în ciuda distorsiunii îi păru familiară lui Johnson. Cealaltă încărcătură rămâne la locul ei şi ambele pot fi activate dacă se încearcă vreo diversiune. Gardienii care v-au însoţit, să plece. Dacă mai există picior de gardian când deschid uşa, voi declanşa explozia de la ecluza principală.

Gardienii au făcut stânga-mprejur şi se îndepărtau cu o grăbă prost mascată. Apoi panoul blindat se ridică.

— Repede! Înăuntru! ordonă vocea din interior.

Johnson, Khustov şi Gorov păşiră în camera ecluză şi panoul a fost imediat coborât. Nepăsător Johnson remarcă

cadavrul carbonizat al Gardianului, încărcătura explozivă de pe perete şi cele patru siluete în costume greoaie. Însă când remarcă chipul unuia dintre agenţii Frăţiei, cu toată indiferenţa lui realiză că mai există surprize care pot şoca.

— Arkady?! Tu! Frăţia...

Era lovitura de graţie. Tot efortul său fusese zadarnic într-adevăr. Toate aspiraţiile, toată lupta, însăşi persoana sa fuseseră acum la un mare şi umflat zero. Arkady Duntov, agent spion al Frăţiei, mâna sa dreaptă, omul cu ideile cele mai strălucite... Arkady Duntov – prietenul său... Lucrurile care cândva păreau neclare deveniseră acum orbitor de limpezi. Cum reuşea acest Duntov care părea un tip obişnuit, să propună tot felul de scheme complicate. Iată cum aflase Frăţia de tentativa de asasinat plănuită de Ligă... şi de a-l ucide pe Torrence... şi de a distrupe Consiliul...

Vechile mistere se dezlegau, scoţând la iveală... o şi mai mare confuzie...

De ce? De ce? Ce urmărea această Frăţie? Ce rost aveau toate astea?

— De ce, Arkady? murmură sugrumat Johnson.

Duntov îl fixă o secundă:

— Nu avem timp acum de explicaţii Boris. Îmbrăcaţi costumele, spuse şi arătă cu mâna spre vestiar.

Cei trei prizonieri se executară. În timp ce Johnson îşi pregătea casca, Duntov l-a privit în ochi şi i-a spus:

— Aş vrea să afli chiar acum Boris, în cazul... în cazul că ceva nu va reuşi perfect. Trebuie să ştii că deşi am fost în tabere diferite, amândoi am luptat pentru acelaşi lucru...

— Cum poţi să spui asta? După toate piedicile pe care ni le-a pus Frăţia?

— Aş vrea să-ţi pot explica mai clar, răspunse Duntov. Eu însumi aş vrea să pricep mai bine. Însă vei sta de vorbă cu cineva care te poate face să înţelegi mai bine decât aş reuşi eu. Cineva în care... am o încredere deplină. Şi tu poţi avea încredere în el. Robert Ching te va face să înţelegi. E timpul să plecăm acum.

Duntov acţionă panoul exterior şi Johnson gemu când lumina puternică de afară izbi nemilos în vizor.

Agenţii Frăţiei păşeau în spatele prizonierilor şi grupul începu dificilul marş pe suprafaţa mercuriană. Depăşiră câmpia

circulară şi când ieşiră din depresiune s-au întâlnit cu celălalt detaşament de şapte agenţi. Grupurile s-au contopit şi au traversat canionul care mărginea depresiunea. Mergeau ca nişte automate şi Johnson, încă în stare de şoc, nici nu remarca căldura greu suportabilă. Nu-i păsa, de fapt nu-i păsa de nimic. Se simţea un fir de nisip manevrat de forţe pe care nu le vedea şi nici nu le înţelegea. Acum îl frământa întrebarea dacă toate acţiunile lui fuseseră de fapt gândite de el. Totul părea o iluzie. Cine era de fapt această Frăţie? De partea cui era?

Calvarul se apropia de sfârşit. Grupul ajunse la o astronavă asolizată între două proeminenţe ale terenului. Au pătruns cu toţii în interior. În timp ce se restabilea atmosfera normală în ecluză, Duntov spuse agenţilor săi:

— Trebuie să plecăm rapid de aici. Păzeşte-i cât se dezbracă şi condu-i repede la Coconi. Eu plec să pregătesc decolarea.

Şi Duntov dispăru în interiorul navei, lăsând trei agenţi să păzească prizonierii, în timp ce se dezechipau. După aceasta, cu armele în mâini, agenţii i-au condus într-un compartiment unde existau opt Coconi-G.

— Înăuntru, ordonă neceremonios unul dintre agenţi. Numai după ce prizonierii au fost ermetizaţi în filamentele Coconului, ceilalţi agenţi au urcat în Coconii lor.

Se auzi un semnal sonor şi Johnson simţi o senzaţie de plutire în clipa în care au pornit antigravii navei.

Nava îşi continua acceleraţia şi Johnson simţi apăsarea specifică, însă cuibul său absorbant îl făcea să se simtă destins şi relaxat. Poate era starea forţată de inactivitate, poate doar începea să se obişnuiască cu gândul, însă starea de şoc începea să-l părăsească. Viaţa pe care o trăise, aceşti zece ani în Liga Democratică erau acum nişte ruine întunecate. Un vis, un ideal care se destrămase o dată cu propria lui existenţă. Nu exista cale de întoarcere şi nici motiv pentru a continua lupta.

Cu toată dezamăgirea, Johnson simţea un soi de curiozitate. Îl interesa într-un fel viitorul. Consiliul Hegemonic îşi bătuse amarnic joc de el, fusese un prost. Însă Frăţia Asasinilor îşi bătuse şi mai crunt joc de acest imbatabil Consiliu – Hegemonia nu era invulnerabilă şi nici invincibilă.

L-a privit cu coada ochiului pe Khustov. Era palid, încruntat cu fălcile căzute. Coordonatorul Hegemonic pierduse astăzi mai mult decât avusese. Fusese omul din vârful ierarhiei şi iată-l acum trădat, aruncat ca un gunoi, un nimeni, viaţa lui era în mâinile acestei incomprehensibile Frăţii. „Cel puţin, eu nu am pierdut decât şefia unei conspiraţii puerile care oricum era sortită eşecului, gândea Johnson".

Începea să se întrebe dacă nu trebuia să simtă recunoştinţă faţă de această Frăţie. Ei şi nu Hegemonia îi arătaseră că Liga nu are nici un viilor. Probabil luptase din lipsă de altceva mai bun. Şi acum Frăţia l-a eliberat de trecutul său. Poate Arkady îi spusese un lucru adevărat: amândoi luptă pentru o cauză comună. Dacă era aşa, atunci trebuia să se încline în faţa acestei organizaţii – erau nişte profesionişti. Existau de sute de ani, aveau spioni peste tot şi aveau, cel puţin, o astronavă. Dacă într-adevăr Frăţia lupta de partea Binelui şi a Libertăţii, atunci, poate, s-ar fi găsit un locşor şi pentru el. Lupta pentru libertate era în fond ceea ce conta. Şi Johnson era forţat să recunoască că oricine ar fi fost acela care conducea Frăţia, se pricepea mult mai bine decât se descurcase el cu Liga.

Boris Johnson se simţea ca un prunc abia născut. Nu era totuşi o situaţie neplăcută. Trăia astfel unul din rarele sentimente pe care le-ar fi simţit cineva din întreaga Hegemonie Sol – se simţea liber şi eliberat – era o pagină albă pe care urma să i se scrie destinul.

Acum nava părea să-şi schimbe cursul şi un ecran s-a animat pe peretele din faţă al compartimentului. Era Mercur o sferă bicoloră yin-yang, cu albul orbitor al zilei şi negrul îngheţat al nopţii. Johnson a remarcat două puncte ridicându-se din zona însorită a planetei.

— Suntem urmăriţi, se auzi glasul lui Duntov. Două crucişătoare de linie.

Faţa posomorâtă a lui Khustov se lumină brusc. Un zâmbet sinistru îi brăzdă chipul.

— Sper că nu te aştepţi să poţi scăpa de două crucişătoare, spuse. În locul tău m-aş preda reprezentanţilor Hegemoniei aici de faţă. Ai cuvântul meu că vei scăpa mult mai ieftin dacă o faci acum. Sincer să fiu, mă vei pune şi pe mine într-o lumină mai bună faţă de Consiliu dacă mi te predai, decât

dacă va trebui să fiu salvat. Fă-mi acest mic avantaj şi te voi răsplăti când îmi voi reocupa funcţia.

Duntov râse:

— Nu se poate spune despre Hegemonie că a încurajat cercetarea ştiinţifică... L-aţi pierdut pe cel mai bun inginer aerospaţial nu cu mult timp în urmă. Desigur, vorbesc de dr. Richard Schneeweiss. Frăţia... a acceptat serviciile sale. Această navă are unele modificări care-i permit să surmonteze avantajul vitezei şi a puterii de foc a crucişătoarelor voastre. Pe lângă asta, dacă aş fi eu în locul tău, Khustov, m-aş simţi foarte fericit dacă aş putea să scap de aceste crucişătoare. Chiar eşti convins că navele au ordin să ne captureze vii, ce spui?!

— Mi-e teamă că are dreptate, cel puţin în privinţa ordinelor pe care unul ca Jack Torrence le-ar putea da, interveni Gorov. Amândoi suntem conştienţi de ambiţiile lui, Vladimir. Are toate motivele şi toate scuzele în faţa Consiliului să ordone atomizarea acestei nave. Decesul tău îi va oferi toate şansele să se consolideze în funcţia supremă la care râvneşte. Sper din toată inima că abilitatea acestor agenţi în a scăpa de crucişătoare să fie egală cu intuiţia lor în ce-l priveşte pe Torrence.

Johnson zâmbi când observă privirea năucită a fostului Coordonator. Îl cunoştea foarte bine pe Torrence şi iată că acum era forţat să spere că presupuşii „salvatori” nu vor ajunge niciodată în preajma navei unde se găsea ostatic.

Imaginea monitorului s-a schimbat, a devenit foarte închisă şi stelele au pălit... apoi un glob a invadat ecranul şi Johnson şi-a dat seama ca filtrul camerei era polarizat la maximum. Acum nava îşi modificase traiectoria şi se îndrepta direct către Sol. Pe măsură se nava intersecta traiectoria orbitei mercuriene, globul incandescent devenea tot mai mare.

— Vom fi incineraţi!! se agită Johnson. Nu rezistăm atât de aproape de soare!

— Este exact ce vor gândi şi comandanţii acelor crucişătoare, i-a răspuns nevăzut, Duntov. Însă această navă a trecut prin mâna maestrului Schneeweiss. Are un scut termic deosebit care funcţionează ca un termocuplu. Întreaga carcasă este un convertor supereficient al energiei solare. Activează un sistem circulator capilar, de răcire cu heliu lichid. Cu cât primeşte mai multă căldură cu atât sistemul devine mai efi-

cient. Ce spuneţi, e o idee – foloseşte căldura soarelui ca să răcească nava...

Soarele ocupa acum întreg ecranul. Johnson nu auzise niciodată că o navă ar fi capabilă să se apropie atât de mult de Sol. Cu toate astea temperatura din interior era nemodificată. Sistemul de răcire oricare ar fi fost, își îndeplinea admirabil funcţia.

— Mda, cred că ne-au reperat, vorbi Duntov. Oricum n-o să le folosească la nimic. Suntem între ei şi soare. La apropierea asta radarele nu funcţionează, ghidajele laser sunt dispersate şi contactul aproape imposibil.

— Dar nu poţi sta ascuns aici o veşnicie, nebunule. se enervă Khustov. De îndată ce ne vom întoarce vom fi reperaţi. Suntem într-o cursă!

— Atunci înseamnă că trebuie să plecăm, nu-i aşa?! replică Duntov.

Nava continua să se îndrepte spre soare. O limbă de foc, o proeminenţă solară uriaşă izbucni în stânga minusculei nave la milioane de kilometri distanţă, o monstruoasă limbă de plasmă incandescentă care se dizolvă undeva sub traiectoria navei.

„Cât pe ce...” se înfricoşă Johnson în timp ce imaginea de pe monitor s-a acoperit de paraziţi electrostatici. Însă nava își continuă apropierea de înfricoșătorul furnal...

La un moment dat, Sol nu a mai crescut în diametru, deşi acceleraţia navei părea neschimbată. Johnson intui manevra lui Duntov. Înscrisese nava pe o orbită parabolică în jurul astrului, folosind energia navei și enorma gravitate a soarelui. Avea de gând să interpună soarele între ei și urmăritori.

Bănuielile lui Johnson s-au confirmat o clipă mai târziu, când rata acceleraţiei crescu simţitor pe măsură ce soarele a „prins” nava şi începu să o învârtă în jurul ecuatorului său, asemenea unei comete... Nava îşi păstra distanţa faţă de soare în timp ce viteza creştea constant. Se roteau pe o orbită parabolică propice. La această apropiere soarele era un aliat dublu: crucişătoarelor le era imposibilă reperarea navei, iar gravitaţia solară adăugată velocităţii lor îi expulza rapid pe partea cealaltă. Comandanţii acelor fortăreţe cosmice care nu ştiau despre existenţa acelui scut termic realizat de Schneeweiss vor presupune că nava a riscat prea mult apropierea şi nu se

vor gândi nici o secundă că nava Frăţiei avea să ajungă de cealaltă parte a soarelui – de vreme ce era o manevră imposibil de realizat cu astronavele Hegemoniei, iar Hegemonia fusese întotdeauna încredinţată că navele lor erau cele mai bune.

Da, acum soarele se mişca din centrul ecranului şi spaţiul întunecat începea să prindă teren în stânga sa. Nava începuse să evadeze din cercul gravitaţional. Soarele s-a redus la o jumătate de disc, apoi la un sector tot mai mic şi în final la o excrescenţă strălucitoare undeva în dreapta monitorului. Absorbţia filtrului camerei s-a modificat şi peste câteva clipe... stelele au răsărit!

— Suntem liberi! respiră uşurat Duntov. Următoarea staţie – Cartierul General al Frăţiei!

În ciuda situaţiei neplăcute în care se găsea, Gorov încerca să înfiripe o conversaţie cu agenţii Frăţiei – mai mult din plictiseală poate şi mai puţin dintr-o curiozitate.

Indiferent unde ar fi fost oprirea finală, călătoria se anunţa de durată, iar conversaţia cu colegul său de suferinţă Khustov se rezuma la nişte răspunsuri monosilabice, nişte mormăieli neinteligibile de fapt. Boris Johnson era dornic să sporovăiască – lucru care-l şi făcea de câte ori prindea ocazia, însă individul era un nebun, iar Gorov ştia deja despre Liga Democratică mai multe decât l-ar fi interesat.

Totuşi Frăţia Asasinilor era un subiect interesant, însă aceşti agenţi ai Frăţiei ori erau atinşi de secretomanie ori total ignoranţi. A încercat sa îi atragă în discuţie citând din *Teoria Entropiei* – mai mult chiar, debitând pe de rost citate din lucrări mai puţin circulate, precum *Cultura și Haosul,* însă tot ce primea în schimbul zelului şi elocinţei sale, erau doar priviri buimace. Era oare dovada ignoranţei acestor soldaţi în privinţa doctrinei care o slujeau, erau nişte actori desăvârşiţi?

Foarte curios... Asta îi amintea lui Gorov de Mileniul Religiilor. Şi în acele timpuri au existat fanatici ce luptau de partea diferitelor dogme, nu din convingere lăuntrică în acurateţea scopului servit, nu, motivaţia lor era cu mult mai simplă: ei *credeau* fără a avea reale cunoştinţe, fie ele cât de simple despre cum arăta, sau ce anume făcea acel *ceva* în care ei credeau. O mentalitate foarte, foarte curioasă.

„Poate şeful lor...” gândea Gorov în clipa în care Duntov a intrat în compartiment. Gorov a coborât din Cocon şi s-a apropiat de Duntov.

— Dacă nu mă înşel, pari un individ raţional şi dotat cu mult spirit de observaţie, ataşat unei inteligenţe native, începu încrezător Gorov. Spune-mi atunci părerea ta privitoare la teoriile markowitziene – crezi că ele vor reuşi să răstoarne Hegemonia? Trebuie să admit că aceste teorii au o oarecare consistenţă. Însă nimeni nu-mi poate schimba părerea că factorul care le poate invalida, în mod empiric, este factorul *timp.* Markowitz nu menţionează niciodată limitele temporale în relatările sale despre paradoxul Ordine-Haos. Din acest motiv, dacă oferim acestei relaţii cuantificarea Timp egal Infinit, sunt de acord să accept că orice societate ordonată se va dizolva erodată intrinsec de spirala propriilor paradoxuri dar se pare că Markowitz ignoră faptul că însăşi evoluţia speciei umane este finită. Sau poate aveţi acces şi la alte lucrări pe care eu nu le cunosc?

Duntov se holbă, absolut zăpăcit.

— Eu, eh, n-am... citit... prea mult din Markowitz se sufocă Duntov. De fapt... nu-mi este prea clar despre ce vorbeşti...

„Incredibil, gândi Gorov. Pur şi simplu de necrezut. Chiar şi şeful lor este un ignorant.”

— Vrei să spui că ai renunţat la toate avantajele pe care le are un Supus hegemonic fără să ştii măcar în favoarea *cui* renunţi?

Dunov scânci:

— Nu, nu... dar... este ceva care lipseşte Hegemoniei, spuse. Şi trăiesc cu acest sentiment încă din adolescenţă. Frăţia se pare că posedă acel „ceva” care lipseşte Hegemoniei – noi îl numim Haos. Eu cred în Haos şi asta mă face să mă simt... ei bine, protejat!

— Atunci înseamnă că îmi poţi explica ce înseamnă acest haos care îţi creează acest sentiment de securitate...

Duntov ridică din umeri:

— Ceva mult prea puternic pentru ca unul ca mine să-l poată percepe. Este ceva superior omului, este o forţă care guvernează întreg Universul. Cred că şi tu ai simţit câteodată nevoia acestei certitudini... că există undeva, ceva mult mai puternic decât suntem noi oamenii şi care ne poate apăra...

„Fenomenal gândi Gorov. Bineînţeles individul nu-şi dă seama, însă practic vorbeşte despre conceptul pe care anticii îl numeau «Dumnezeu»!”

O nouă, ipoteză îl frământa pe Gorov. Deşi toate cunoştinţele despre acest concept au pierit o dată cu Mileniul Religiilor, era posibil ca în anumiţi indivizi ai speciei să persiste latent dorinţa irezistibilă de a adula o fiinţă supranaturală, o anumită ordine divină, un imbold ce nu avea o finalitate clară, dorinţa în sine fiind cauză şi efect. O teorie cât se poate de interesantă, gândea el. Dacă... dacă voi supravieţui, nu va fi o înfrângere totală. Omul învaţă în orice moment al vieţii, iar lumina cunoaşterii se poate revărsa şi din colţurile cele mai tenebroase.

— Urcaţi în Coconi domnilor, se auzi în compartiment vocea lui Arkady Duntov. Asolizăm peste cinci minute.

Johnson se cocoţă în Coconul său în timp ce monitorul central prinsese din nou viaţă şi înfăţişa acum un asteroid lipsit de viaţă, o piatră care plutea în spaţiul interstelar. Filamentele absorbante l-au acoperit pe Johnson însă antigravii nu au fost activaţi – gravitaţia unei asemenea pietricele plutitoare era infimă, iar o eventuală gravitaţie internă artificială nu ar fi afectat un corp care se apropia de acel asteroid. Johnson remarcă viteza mărită cu care Duntov înscria nava pe traiectoria descendentă şi siguranţa cu care executa această manevră delicată, lucru ce trăda o anumită rutină. Însă suprafaţa asteroidului nu părea să ofere nici un loc propice asolizării – pretutindeni crevase sau roci ascuţite. Apoi când Duntov menţinu nava pe o orbită circulară şi începu să coboare, una din crăpăturile care marcau la tot pasul suprafaţa asteroidului, a început să se lărgească, asemenea unei scoici care se deschide şi Johnson observă că ceea ce iniţial i se păruse o crevasă naturală era de fapt o ingenioasă şi excelent camuflată poartă de intrare în subsolul asteroidului. Două porţiuni de teren, coborau în interiorul asteroidului, pivotând pe două balamale gigantice, pe laturile crevasei, dezvăluind un hău întunecat. Acolo jos se găsea platforma de asolizare. Pe măsură ce nava cobora în măruntaiele asteroidului, Johnson remarcă în lateralele platformei de asolizare existenţa unor hangare. În stânga se găseau cinci astronave iden-

tice cu cea pe care se găsea, iar sectorul din partea dreaptă era ocupat de o singură... ce? Da, părea o astronavă. Însă era ceva imens, mai mare decât oricare navă construită de Hegemonie. Silueta ei iarăşi nu semăna cu nimic cunoscut. Semăna cu un trabuc aplatizat cu extremităţile ascuţite. Pe mijloc existau două benzi asemenea unui basorelief, opera unui artist metaloplast, însă funcţionalitatea lor rămânea un mister pentru Johnson.

Înainte ca nava să atingă planşeul interior, giganticele porţi de deasupra începură să se închidă, ascunzând platforma de asolizare de ochi curioşi, restabilind la suprafaţă iluzia perfectă a unui asteroid neprimitor şi nelocuit.

— Ce este „chestia" asta? întrebă Johnson curios.

— Este „Prometeus" răspunse Duntov. Viitorul umanităţii... şi în curând mă voi afla şi eu la bordul ei... şi-am să plec acolo unde nu există Hegemonia care să mă...

— Hegemonia este pretutindeni! strigă Khustov. Nu te poţi ascunde nicăieri!

— Probabil, răspunse repede Duntov părând că vrea să-şi acopere limbuţia. Tot ce ştiu este numai ce mi s-a spus. Mai mult nu am voie să vorbesc. Vei afla singur, numai dacă Robert Ching te va considera demn de aşa ceva. Acum toată lumea să coboare din Coconi. Veţi avea ocazia să-l întâlniţi pe omul cel mai... inteligent pe care l-am ascultat eu vreodată.

Însă gândurile lui Boris Johnson nu se opriseră asupra enigmaticului Robert Ching, persoana căruia Duntov îi acordase încrederea sa deplină. „Acolo unde nu există Hegemonia" repeta el în gând spusele lui Duntov. Hegemonia se întinde de la Pluto la Mercur! Numai dacă... nu, toată lumea ştia că este imposibil! Iar toată lumea ştia şi motivul acelei imposibilităţi. Sau numai Hegemonia dorea ca oamenii să creadă că este imposibil?

„Ordinea fiind anti-entropică necesită un areal limitat şi stabil în interiorul căruia să se desfăşoare. Haosul înglobează toate aceste areale, iar opoziția lor este la fel de insignifiantă precum un munte de nisip în fața unui torent fluvial: Ele rezistă temporar în fața tendinței de bază universale – maximizarea Entropiei Sociale."

GREGOR MARKOWITZ,
Teoria Entropiei Sociale

11

ROBERT CHING şedea singur la masa de rocă din încăperea aceea ascunsă în străfundurile asteroidului. Această zi, această clipă va deveni hotărâtoare în viaţa şi în cariera sa de Primordiagent – şi nu exista nici o diferenţă între viaţa lui şi cariera lui – şi nu exista nimeni cu care să-şi împartă sublima povară.

„Trei oameni... se gândea Ching, toţi trei care se tem pentru viaţa lor, prizonieri în mâinile unei organizaţii, pentru ei incomprehensibile... Cu toate acestea, nici unul dintre ei nu era sortit morţii – bineînţeles, dacă nu ar fi optat ei înşişi pentru această soluţie neplăcută. În funcţie de reacţia fiecăruia îi aştepta salvarea; însă cu siguranţă pentru unul din cei trei viitorul îi va aduce ceva mai neplăcut decât moartea însăşi.

Da, totul avea să intre pe făgaşul normal imediat după consumarea actului final al dramei ce dura de sute de ani. Prometeus va fi gata pentru călătorie în câteva săptămâni. Iar Factorii Aleatori vor prolifera în întreaga Hegemonie la o rată nemaiîntâlnită până atunci...

Liga – Opoziţia Neloaială era lichidată. În aceste momente, dacă nu intervenea nimic neprevăzut, Consiliul Hegemonic va trebui să recunoască, în primul rând în faţa lor – poate şi în faţa Supuşilor, că totul a fost opera Frăţiei Asasinilor – o putere obscură cu motivaţii imprevizibile şi nu opera unei conspiraţii juvenile precum acea Ligă Democratică. Iar schimbările din sânul Consiliului vor genera o sporire a Entropei –

se gândea Ching. Jack Torrence, un oportunist fără scrupule, va fi mult mai flexibil decât fusese Khustov – deşi cu siguranţă mult mai sălbatic. Când în sfârşit Prometeus va străpunge cercul de fier al Hegemoniei în zborul ei spre infinitatea Haosului, Torrence – spre deosebire de reacţia unui Khustov – va încerca să folosească noile condiţii ale jocului în avantajul său personal. Viclenia sa îl va sfătui să nu încerce să se opună acestui adevăr. Un oportunist, aproape un psihopat ca acest Torrence era individul ideal, în ochii Frăţiei, să deţină conducerea în timpul marilor răsturnări sociale ce vor urma, decât genul fanaticului khustovian... În mod special când însăşi fanaticul, parţial discreditat, va adulmeca prin preajmă, ca să echilibreze balanţa. Da! Un Khustov viu în acest context, putea servi Haosului!

Semnalul de apel intercom întrerupse reveria lui Ching.

— Da?

— Primordiagent, prizonierii sunt afară.

— Trimiteţi-i înăuntru. Însă neînsoţiţi, şi lasă doi, trei agenţi pe culoar să fie prin apropiere dacă e nevoie.

O clipă mai târziu uşa s-a deschis şi Johnson, Khustov şi Gorov au fost invitaţi să intre, cu o politeţe relativă, de agenţii înarmaţi care-i escortaseră până acolo.

Preţ de câteva secunde Robert Ching studie chipurile celor trei oameni care între timp s-au apropiat nehotărâţi şi s-au oprit în faţa mesei.

Boris Johnson părea încurcat, scepticismul îi întuneca privirea, însă cu siguranţă nu dovedea ostilitate. Părea că aşteaptă de la Ching promisiunea unei vieţi noi, într-o lume nouă care să o înlocuiască pe cea care o pierduse atât de brusc şi brutal. Toate speranţele îi fuseseră curmate şi acum aştepta înfrigurat, motive pentru a-şi crea altele noi. Deci o atitudine expectativă, promiţătoare – notă Ching – admirabilă, chiar...

Chipul lui Khustov – o carte deschisă. Nu îşi ascundea defel emoţiile. Spaimă şi ură. În plus întreaga lui atitudine exprima dispreţul pe care un fanatic îl simte în faţa altui fanatic – slujitorul unei credinţe ostile lui.

Probabil, medita Ching în sinea lui, există un sâmbure de adevăr în motivul care îl face să mă privească aşa...

Pe de altă parte, Gorov era de nepătruns. Chipul său era o mască impenetrabilă. Reputaţia sa de maşinărie umană, o fiinţă care trăia doar pentru a absoarbe cât mai multă informaţie, setea lui de cunoaştere – tot ce auzise Ching despre Gorov păreau perfect adevărate. Gorov nu era un individ plăcut la vedere, Ching îl considera chiar respingător, şi totuşi simţea o ciudată afinitate pentru el. Deşi total diferiţi, amândoi purtau un respect deosebit misterelor universului înconjurător, a nenumăratelor sale miracole, fără a cădea în misticism. Însă Gorov ar fi avut suspiciuni dacă el, Ching, i-ar fi spus că nu depăşise acest prag.

Ching era pe deplin convins că Gorov era singurul care avea să priceapă cel mai deplin lucrurile care avea de gând să le comunice.

— Bine aţi venit la Cartierul General al Frăţiei Asasinilor, vorbi grav Ching. Domnilor vă rog, luaţi loc.

Boris Johnson, aproape copilăreşte, se instală imediat pe locul faţă în faţă cu Ching şi îl sorbea din privire sincer curios într-o atitudine pe care Ching o consideră îmbucurătoare.

Aceşti Johnsoni, gândea el, sunt de departe cel mai bun tip uman care s-a sintetizat în condiţiile dominaţiei Hegemonice. Rebeli fără de cauză, instinctiv dogmatici în opoziţia lor naturală faţă de Ordinea impusă, însă adaptabili şi extraordinar de flexibili în cazul unor schimbări dramatice de situaţie.

Gorov ezită o secundă, apoi se aşeză lângă Johnson. Vladimir Khustov însă nu părea că are de gând să onoreze invitaţia Primordiagentului şi continua să-l fixeze dispreţuitor.

— Eh, ce să ne facem, domnule Khustov, ricană Ching. Este nevoie să-mi chem oamenii ca să te oblige să te aşezi? Mi-e neplăcut să te văd în picioare şi insist să te aşezi. Nu mă sili să utilizez forţa. Detest violenţa inutilă.

— Tu...? Tu... vorbeşti, se sufocă Khustov trântindu-se furios pe scaun. *Tu* deteşti violenţa, *Tu?* Frăţia *asasinilor?* Criminali! Nebuni! Nişte criminali fanatici! Tocmai tu deteşti violenţa?!

— Am spus că detest violenţa inutilă, spuse blând Ching. Dar în condiţiile în care Hegemonia foloseşte violenţa şi constrângerea chiar şi asupra celor mai rezonabili muritori, nu văd cine ne poate acuza că la rândul nostru o folosim împotriva Hegemoniei?!

— Asta înseamnă că Arkady nu m-a minţit, interveni neaşteptat Boris Johnson. Voi *sunteţi* duşmanii Hegemoniei! Însă, atunci... atunci pentru ce ne-aţi împiedicat pe noi la fiecare pas? Trebuia să ştiţi că Liga Democratică luptă împotriva Hegemoniei. Am fi putut coopera, vorbi Johnson cu părere de râu în glas. Credem că inamicul este comun... De ce ne-aţi contracarat de fiecare dată?

Cum să-i explici unui copil ca Johnson că prin însăşi opoziţia sa făcuse un deserviciu însăşi idealurilor sale? se gândea Ching. Cum să-l faci să priceapă fără să-l distrugi?

— Legea Entropiei Sociale îţi este familiară, Johnson? întrebă Ching.

Johnson îl privi resemnat şi Ching oftă. „Nu, sigur că nu. Cel puţin ai auzit de Gregor Markowitz?"

— Aha, profetul din Mileniul Religiilor, nu? Circulă zvonul că aţi fi discipolii lui. Dar este adevărat că deciziile voastre le luaţi în funcţie de cum se scurg afară intestinele animalelor sacrificate? Există o carte, *Biblia,* parcă... Din cauza asta acţiunile voastre sunt total imprevizibile, câteodată fără rost.

Ching râse:

— Intestine?! exclamă el. Biblia?! Prietene, ignoranţa în care te-a menţinut Hegemonia este mult mai adâncă decât aş fi crezut. Nu, nu, noi nu suntem vrăjitori şi Markowitz nu a fost un profet. Pe vremea lui era numit sociolog, era un om de ştiinţă care analiza comportamentul societăţilor umane. *Teoria Entropiei* nu este o carte de profeţii, ci este pur şi simplu un tratat ştiinţific. Şi te asigur că suntem foarte logici în acţiunile noastre. Ele pot părea ilogice numai pentru faptul că sunt aleatoare.

— Cele două cuvinte înseamnă acelaşi lucru, insistă Johnson.

— Da, asta este ce v-a lăsat Hegemonia să credeţi: Ordinea este logică. Haosul este ilogic. Adepţii Ordinii sunt pragmatici, iar slujitorii Haosului sunt fanatici religioşi, însă gândeşte-te la Legea Entropiei Sociale. Dă-mi voie să ţi-o exprim în termeni mai simpli, pe care să-i înţelegi de la bun început. În planul fizic dezordinea are tendinţa naturală de a creşte mereu şi mereu. Spune-i dezordine sau Factor Aleator. Iar acestei tendinţe, noi îl spunem Haos sau entropie. Acest fenomen există însă şi în, să zicem, cultura umană. Pentru a localiza şi

pentru scurtă vreme a întoarce acest fenomen în planul fizic, este necesar, nu-i aşa, o anumită forţă, o anumită energie. La fel într-o societate umană – şi aceasta este Energia Socială. Şi cu cât este mai mare această ordonare artificială, anti-entropică a unei societăţi, cu atât mai puternică trebuie să fie Energia Socială cerută pentru a menţine această condiţie artificială. Şi cum este obţinută această Energie Socială? Cum? Organizând societatea astfel ca ea să o producă singură. Lucru care, după cum vezi, cere şi multă Ordine în schimb. Aceasta cere, la rândul său, mai multă Energie Socială şi aşa mai departe, în progresie geometrică, spirală care continuă atâta vreme cât acea societate speră să obţină Ordinea. Observi că este un paradox, nu-i aşa? Cu cât o societate devine mai Ordonată, cu atât mai multă Ordine este cerută pentru a-i menţine ordinea iniţială, fapt care înghite tot mai multă Energie Socială, neajungându-se niciodată la un echilibru. Deci, acea societate tolerează mereu tot mai puţin indivizii care dovedesc spirit personal, iniţiative, cei care ar dori să facă şi altceva decât ceea ce le este impus – într-un cuvânt societatea nu-şi mai permite să tolereze Factorii Aleatori, pe măsură ce devine tot mai ordonată.

Johnson strângea din buze, chinuindu-se din răsputeri să nu pară un imbecil.

— Încearcă să judeci la modul concret, în termeni specifici, îi sugeră Ching. Hegemonia, de exemplu – eşti de acord cu mine, este o structură artificială şi foarte Ordonată care se opune naturii Haotice a universului. Scopul organizaţiei tale era să luptaţi împotriva acestei Ordini într-o manieră Ordonată – şi de vreme ce Hegemonia este o structură mult mai Ordonată decât ar fi reuşit vreodată Liga să devină, nu ai fi obţinut niciodată Energia Socială care să substituie Ordinea Hegemonică cu Ordinea care doreai tu să o impui. De fapt Liga Democratică în rolul Opoziţiei Neloaiale, absorbea mult din Factorii Aleatori ostili Hegemoniei şi îi transforma în Factori Previzibili! Astfel, voi contribuiaţi fără să vreţi la Ordinea Hegemoniei, redistribuind o parte însemnată din ostilitatea latentă a Supuşilor faţă de sistemul Hegemonic. Însă noi, Frăţia Asasinilor, acţionând aleator şi introducând Factori Aleatori intolerabili, ne asiguram încă din start succesul

operaţiunii, de vreme ce Haosul însuşi, natura universului, este şi va fi mereu de partea noastră.

— Cât timp trebuie să mai suportăm nonsensul ăsta? exclamă sarcastic Khustov. Dă ordin să fim executaţi şi cu asta gata. Sau vrei să ne omori plictisindu-ne!?

— *Să vă omor?!* Ching zâmbi dezamăgit. Într-adevăr acesta ar fi cel mai bun lucru de făcut, logic şi previzibil, nu-i aşa? Voi sunteţi duşmanul – duşmanul trebuie omorât! Cu siguranţă asta ai fi făcut dacă erai în locul meu. Însă tu Khustov, eşti adeptul Ordinii, în timp ce eu sunt un Agent Haosului. Astfel eu fac lucruri Haotice şi din această ecuaţie rezultă eliberarea voastră.

Ching zâmbi enigmatic când observă expresiile de pe chipurile lui Khustov şi Johnson. Faţa lui Khustov, trăda speranţa renăscută şi miile de planuri care şi le concepea. Johnson rămăsese perplex. Doar Gorov continua să rămână impasibil. Părea să înţeleagă mai mult decât lăsa să se vadă. Fusese o decizie înţeleaptă îndepărtarea lui Gorov din Consiliu. Omul era într-adevăr un analist strălucit, o inteligenţă superdotată în continuă expansiune. Şi dacă această sete de cunoaştere ar fi fost combinată cu o egală sete de putere... Gorov în postura de Coordonator ar fi devenit un oponent formidabil!

— Desigur, continuă Ching, ar fi păcat să ne despărţim atât de repede. Vă rog deci să ne mai onoraţi încă o perioadă. Spun eu că şase luni standard nu vor fi foarte plictisitoare. După acest răstimp veţi fi eliberaţi... Reacţia lui Torrence la apariţia ta neaşteptată după şase luni de şedere împreună cu noi va fi cu certitudine foarte *haotică.*

Khustov se îngălbeni.

— Nu-mi poţi face asta, ţipă el. Consilierii vor crede că am fost un trădător încă de la bun început. Deja Torrence le-a împuiat capul cu această aluzie. Aş putea fi... executat...

— Poate, îi răspunse Robert Ching. Însă mai degrabă, nu. Dacă i-am făcut cadou Coordonarea lui Torrence este cinstit din partea mea să-ţi ofer şi ţie o sugestie care te-ar ajuta să supravieţuieşti. Gândeşte-te, poţi atrage atenţia Consiliului că execuţia unui Coordonator nu ar cădea bine imaginii Hegemoniei – în special când s-ar flutura o acuzaţie de trădare în slujba Frăţiei. Asta ar însemna că Frăţia se poate infiltra în sferele înalte ale Hegemoniei. Mai mult, dacă încearcă să te

elimine din Consiliu, va fi o mutare greşită tot pentru aceleaşi motive. În mintea Supuşilor se vor naşte tot felul de întrebări ce vor avea nevoie de răspunsuri incomode. Iar un om cu talentul tău persuasiv, sunt sigur, va reuşi să convingă. Adică să rămâi pe funcţia de Consilier până la viitoarele alegeri.

Ching apăsă un buton de pe consola comunicator.

— Trimite oamenii să-l ia pe Khustov! spuse.

O clipă mai târziu uşa s-a deschis şi cinci Fraţi înarmaţi au pătruns în încăpere. Ching l-a urmărit cu privirea pe Khustov în timp ce era escortat. Entropia Socială fusese maximizată. În anii rămaşi până la noile alegeri, Khustov şi Torrence vor schimba locurile între ei; Torrence – Coordonator şi Khustov – în centrul opoziţiei. Iar Frăţia, prin acţiuni bine gândite va reuşi cu siguranţă să-l discrediteze pe Torrence, făcându-l să pară omul Frăţiei. Încă o dată – un Consiliu divizat. Şi mult timp înainte de acele alegeri, Prometeus avea să revină din călătoria sa pe fondul unui Consiliu divizat. La acea vreme forţele Haosului vor fi susţinute de dovada unei Galaxii cu un număr incalculabil de civilizaţii şi lumi locuibile. Această realitate era mult prea covârşitoare şi mult prea revoluţionară pentru a putea fi negată...

Hegemonia Sol îşi va trăi ultimele clipe, iar lupta de secole pentru introducerea Factorilor Aleatori în sistemul rigid al Hegemoniei, îşi va culege în sfârşit roadele.

Iar Haosul va domni veşnic!

După Khustov plecă, Gorov vorbi pentru prima oară:

— Deci supoziţia mea a fost corectă. Acţiunile aparent fără de sens ale Frăţiei erau într-adevăr menite să introducă Factori Aleatori în Ordinea Hegemonică, conform teoriilor markowitziene. Un plan interesant, sincer, dar cu unele scăpări, lipsuri care în final v-ar putea înfrânge.

— Ah, dumneata, Gorov, zâmbi Ching oarecum amuzat. Fără îndoială un om cu intelectul tău este capabil să găsească fisuri într-o teorie atât de solidă, care a rezistat mai bine de trei sute de ani...

— Chiar aşa, spuse Gorov total lipsit de umor. Vezi tu, eroarea majoră în gândirea lui Markowitz este tocmai încăpăţânarea lui, obsesia lui pentru infinitate şi universalitate. În mod abstract, trebuie să admit că un sistem închis asemeni

Hegemoniei poate eventual sucomba sub presiunea factorilor aleatori, în timp ce ordinea tinde spre absolut. Asta pe termen lung, pe termen *foarte* lung. Însă noi lucrăm cu specificităţi, şi nu cu abstracţii. Pe termen lung, Hegemonia este condamnată – la fel ca toate realizările Omului. Însăşi expansiunea evolutivă a speciei umane este finită, însă timpul este un factor care lucrează împotriva voastră! Este factorul pe care Teoria Entropiei îl ignoră cu desăvârşire. Desigur, strategia voastră se va finaliza – însă are nevoie de o eternitate ca să reuşească! Iar voi nu aveţi acest timp la dispoziţie. Pe termen lung Omul, ca toate speciile care au existat înaintea lui, va degenera şi va dispare. Poate Sol se va răci sau poate specia va pieri mult mai devreme, distrusă de factori pe care încă nici nu-i bănuim... Şi această extincţie se va realiza înainte ca voi să distrugeţi Hegemonia. Hegemonia trăieşte *azi,* iar *mâine* va exercita un control total asupra întregului sistem solar, asupra întregului habitat al omului. Va fi *poimâine* un sistem perfect închis şi impenetrabil. Deşi poate este adevărat că un asemenea sistem nu va tolera decât foarte puţini factori aleatori, este adevărat că va fi infinit mai greu să i se insereze asemenea factori din exterior. Astfel Hegemonia îşi va îndeplini menirea iniţială pe durata a zeci de mii de ani – pe durata întregii existenţe a omenirii... Nu sunteţi numai voi cei ce aspiră la eternitate şi aici este veriga slabă a strategiei voastre.

Ching îl privea surprins. Gorov atinsese exact punctul slab al teoriei markowitziene, descoperise exact paradoxul care făcuse atâtea zile negre celor mai pertinenţi gânditori ai Frăţiei. Însă acum Prometeus devenise o realitate. În sinea lui, Ching se felicita încă o dată pentru ideea înţeleaptă de a-l fi îndepărtat pe Gorov din tabăra inamică. În acelaşi timp devenea tot mai încredinţat că un astfel de individ dotat cu o logică strălucitoare, ar putea fi atras de partea Haosului, ademenindu-l cu o hrană spirituală adecvată.

— Sunt de-a dreptul încântat Constantin Gorov, vorbi Ching. Ai făcut o analiză perfectă a dinamicii unui sistem social închis. Markowitz însuşi ar fi fost impresionat. Însă este valabilă doar într-un singur context: existenţialitatea omului să fie infinit ciclizată într-un spaţiu bine definit. Însă gândeşte-te... Galaxia, întregul univers... Universul însuşi este infinit şi ca atare reprezintă un sistem intrinsec deschis, Haotic în această

relaţie. Punctul bine conturat pe care-l reprezintă Hegemonia va fi repede spulberat.

— Să nu extrapolăm! insistă Gorov. Vorbim despre realitatea pragmatică, nu despre fantasme. Vorbim despre casa Omului, de Sistemul Sol, nu despre un infinit ipotetic.

— Ah, dar pentru ce trebuie Omul să fie prizonierul acestui sistem solar şi să piară când Sol se va răci? Nu cumva are posibilitatea să rupă barierele, asemenea unui pui care sparge carapacea oului şi care îşi imaginase până în acea clipă, că întreg universul său embrionar se limita la volumul unui ou?! Nu cumva Omul se poate bucura de atingerea Haosului şi a infinitei perpetuări?

Gorov împreună cu Johnson căzură pe gânduri. Nu era Ching omul care să se înflăcăreze fără motiv.

— A sosit vremea să vă arăt ceva care vă va spulbera concepţiile voastre de până acum. La fel s-a întâmplat şi cu mine... Şi la fel se va întâmpla cu întreaga omenire...

Ching se adresă spre consola comunicator:

— Pregătiţi filmul pentru vizionare imediată.

Ching, Gorov şi Johnson părăsiră încăperea şi conduşi de patru Fraţi au străbătut tunelul ce ducea la liftub. Boris Johnson era confuz, se aştepta la o surpriză ce depăşea puterile lui de înţelegere – avea să primească un răspuns la nişte întrebări pe care încă nu le formulase. O mare parte din schimbul de replici dintre Primordiagent şi Gorov îi păruse confuz însă avea sentimentul – şi aici se gândi la vorbele lui Arkady – că Ching avea întotdeauna dreptate.

Pe măsură ce liftubul îl cobora spre inima asteroidului, Boris Johnson începea să aibă revelaţia întregii lui existenţe. Toată viaţa a urât Hegemonia fără să-şi aducă aminte motivele iniţiale. Era un luptător şi era hotărât să o distrugă indiferent de mijloace. Abia astăzi aflase că nu era singurul care împărtăşea aceleaşi sentimente. Existau oameni care – spre deosebire de el, avuseseră acces la străvechea înţelepciune a trecutului, care erau conştienţi de natura esenţială a scopului ce-l urmăreau, care ştiau efectiv cum să lupte, şi, cel mai important, aveau o viziune clară în ce privea destinul umanităţii. Distrugerea Hegemoniei se constituia într-un preludiu şi nu în scop final.

Şi tocmai acest lucru, îşi dădu el seama, lipsise Ligii Democratice. Liga a fost întotdeauna „împotrivă”, niciodată nu fusese de partea cuiva anume. Democraţia pentru care se jertfeau era considerată ca un substitut pentru Hegemonie, însă Frăţia se sprijinea pe conceptul de Haos, idee greu de înţeles, eluzivă şi asta probabil din cauza măreţiei care se ascundea în spatele acestui simplu cuvânt.

Au ieşit din liftub şi Primordiagentul i-a condus spre mica sală de proiecţie. Boris Johnson nu-l scăpa din ochi pe Ching şi era conştient că priveşte omul care ştiuse să folosească puterile Haosului în rezolvarea micilor probleme de zi cu zi – dovada o făcea capacitatea Frăţiei de a încurca toate planurile Ligii ca să nu mai vorbim de batjocorirea întregului Consiliu Hegemonic. Acum începea să-i dea dreptate lui Duntov care-l idolatriza pe Ching. Nu orice muritor putea să înţeleagă Haosul, însă era evident că Robert Ching era unul din cei puţini aleşi. Dacă cineva nu era capabil s-o facă cu propriile resurse mentale, atunci nu era de blamat dacă se pusese în slujba unuia care reuşea...

Boris Johnson intră acum în sala de proiecţie şi notă în treacăt ecranul montat în faţa câtorva şiruri de scaune. Fără cuvinte, Ching îi invită să ia loc, la fel de tăcut se aşeză şi înclină capul spre tehnicianul din spatele sălii.

Ecranul prinse viaţă. Johnson remarcă un covor de stele pe fundalul de smoală al spaţiului, imagine care zvâcnea de la o secvenţă la alta şi în final apropierea de o planetă necunoscută.

— Ce priviţi acum, vorbi Ching este un fragment din filmul misiunii unui interceptor stelar hiperluminic construit de Frăţie.

În spatele lui, Johnson îl auzi pe Gorov murmurând neîncrezător: „Zboruri interstelare, hm, greu de crezut... Poate doar Schneeweiss, dar sărmanul a dispărut într-un accident imediat după ce nebunii aceia din Consiliu i-au stopat cercetările în pofida obiecţiilor mele... Sau... nu a dispărut?”

— *Tu* ce crezi? şopti Ching în timp ce pe ecran siluetele unor planete necunoscute apăreau şi dispăreau. În cele din urmă imaginea se fixă pe o planetă verde, o planetă cu oceane întinse şi mari aglomerări noroase.

— Ce bine seamănă cu... o planetă ce orbitează în jurul altui soare, gândi rapid Johnson lăsându-şi vorbele nerostite. Era mirat şi fericit de parcă descoperirea ar fi aparţinut sieşi.

Gorov urmărea cu ochii mari, într-o tăcere resemnată, desfăşurarea imaginilor. Ching, de asemenea, rămânea tăcut pe măsură ce planeta îşi dezvăluia continentele, vegetaţia şi câmpurile cultivate. Johnson rămăsese cu gura deschisă respirând sacadat. Mai există ceva de spus? Era martor la un eveniment istoric ce deschidea porţile explorării infinitului. Omul se ridică pe vârfurile picioarelor şi ajunse cu mâna până la stele. Un alt sistem solar... de aici putea renaşte speranţa de libertate, speranţă fundamentată acum de fapte reale, nu doar de vise neîmplinite. Fără să vrea, Johnson scoase o exclamaţie puternică la apariţia oraşului. Şi încă o dată când ciudata navă străină ocupă ecranul. Apoi filmul se întrerupse brusc.

— Acum aţi văzut... Începu Robert Ching. Acum aţi fost martorii unui eveniment colosal din istoria omenirii. Nu suntem singuri! Filmul a fost înregistrat în sistemul 61 Cygnus, foarte aproape de noi, în termeni galactici. Şi este primul sistem pe care l-am explorat. Gândiţi-vă, dacă am descoperit o întreagă civilizaţie chiar de la prima încercare, câte asemenea civilizaţii trebuie să mai existe? Milioane? Miliarde? Sau câte planete nepopulate ce nu necesita terraformare? Ce mai spui acum de sistemul tău perfect închis Gorov? Poate aspira Hegemonia la controlul întregului Univers?!

— Nu, murmură Gorov. Acum... Acum trebuie să-ţi dau dreptate. Hegemonia este atotputernică în sistemul nostru solar, dar dacă omul se extinde, dacă habitatul potenţial devine infinit, atunci Hegemonia este condamnată dar nu îi deplâng pieirea pentru că nu va mai avea funcţionalitate socială... Ce păcat...

— După tot ce-ai văzut cu proprii-ţi ochi, tot mai jeleşti Hegemonia, întrebă Ching. Mă aşteptam la mai mult...

— Nu mă înţelege greşit. Loialitatea mea nu a fost niciodată legată de sistemul ca atare... Dacă condiţiile se schimbă şi gândirea noastră trebuie să se adapteze. Însă acei fanatici din Consiliu nu vor înţelege probabil niciodată. Eu sunt loial adevărului, adevărului şi acelei orânduiri sociale care deserveşte cel mai bine interesele unui număr cât mai mare de indivizi, în anumite condiţii date. Nimeni nu poate nega că pacea,

inclusiv prosperitatea au fost menţinute de Ordinea Hegemonică. Însă acum, la schimbarea condiţiilor, orice om cu o logică minimă, trebuie să-şi reformuleze gândirea. Dacă deplâng ceva, este faptul că Hegemonia nu va îngădui niciodată călătoriile interstelare. Toată lumea ştie la ce ne putem aştepta. Da, mare păcat, un ocean imens al tainelor universale ne aşteaptă să fie explorat.

— Ah, exclamă Ching după cum ai văzut Hegemonia nu este singura care poate construi astronave. Proiectul Prometeus, apogeul a trei sute de ani de istorie ai Frăţiei este aproape complet. Şi proiectul Prometeus înseamnă o...

— O astronavă! sări Boris Johnson. Nava aceea imensă pe care am văzut-o la asolizare! Este o navă spaţială, nu-i aşa?

— Da, confirmă Ching cu ochii strălucitori. Prometeus este într-adevăr o astronavă. Peste puţin timp vom porni spre 61 Cygnus. Şi demnă de numele care-l poartă, când se va întoarce din misiunea ei, cultura şi cunoaşterea umană vor fi îndreptate pe un nou făgaş, alte noi orizonturi se vor deschide. Era Hegemoniei se apropie de sfârşit. Gândiţi-vă, când se va afla vestea – şi fiţi siguri că vom face orice sacrificiu să o răspândim – Torrence va trebui să decidă dacă va începe şi el să construiască nave sau va încerca să sugrume visul omenirii. Dacă din motive strict politice, Torrence va opta pentru una din cele două variante, Khustov o va alege pe cealaltă. Mai am încă o surpriză pe care nu v-am împărtăşit-o. Interceptorul nostru a fost urmărit la întoarcere de o sondă a cygnanţilor, deci şi ei au descoperit secretul. Zborul hiperluminic. Sau Omul va ajunge până la stele, sau stelele vor coborî la el. Rezultatul este unul singur: Omul se va extinde în Galaxie. Şi acesta este sfârşitul Hegemoniei. Constrângerea va fi înlocuită cu libertatea şi Ordinea cu Haosul. Va fi apocatastaza omenirii şi nu apocalipsa. Domnilor, am să vă ofer posibilitatea să participaţi *direct* la această sublimă aventură!

Ching se întoarse către Johnson vorbindu-i aproape pe un tot rugător:

— Tu Boris Johnson, ţi-ai câştigat un loc pe Prometeus. Deşi ai luptat pentru o cauză pierdută, ai luptat de partea Omului şi asemenea curaj este binevenit atunci când vom lua contactul cu fiinţele altor stele. Acum eşti conştient că stelele

aparţin omenirii şi nu doar Frăţiei sau Hegemoniei? Stai, nu-mi răspunde încă.

Ching se întoarse apoi spre Gorov:

— Şi tu Constantin Gorov, ești ideal înzestrat pentru a lua contactul cu non-umanii. Trebuie să-ţi mărturisesc că răceala şi lipsa ta de sentimentalism nu au fost tocmai pe gustul meu, însă consider că setea ta de adevăr şi potenţialul tău intelectual deosebit vor servi excelent intereselor umanităţii.

Ching a făcut o pauză şi a zâmbit enigmatic:

— Şi consider că este normal să acord fiecăruia o şansă, dacă o pot numi astfel. Alegeţi de bunăvoie să urcaţi în Prometeus, domnilor, sau veţi fi executaţi... cu blândeţe. Alegerea vă aparţine şi acum vă ascult.

Johnson înclină automat capul într-un gest aprobator. Era mult prea surescitat să-şi facă gândurile clar înţelese; fusese înfrânt, distrus, umilit, întreaga lui existenţă fusese şirul unor inimaginabile deziluzii – şi acum i se oferea o viaţă nouă, mai mult, o aventură la care nici nu visase. Acum ştia să diferenţieze binele de rău şi această Teorie a Entropiei, deşi nu o înţelegea perfect, o considera da partea Binelui universal. Simţea instinctiv că posibilitatea omenirii de a zbura spre stele şi de a lua legătura cu alte civilizaţii se putea constitui în apogeul luptei sale de-o viaţă. Micul său război cu Hegemonia fusese o luptă pentru Democraţie care simplist pentru el însemna Libertate. Însă acum rostirea acestui cuvânt avea cu totul alte înţelesuri. Nu însemna eliberare de o anume asuprire, însemna libertatea fiecărui om de a-şi îndeplini destinul propriu și existau un număr egal de destine cu întreaga suflare a Sistemului solar. Libertatea înseamnă accesul către stele. Pentru Johnson, stelele deveneau o formă concretă de libertate. Într-un infinit Univers, Omul ar fi avut destul loc să devină el însuși infinit şi fiind infinit, probabil nemuritor. Johnson însuși, departe de Hegemonie va putea respira aerul acestei libertăţi nu doar în vis, nu doar în tunelurile subterane, ci acum şi aici.

Boris Johnson întrezărise pentru o clipă chipul adevărat al Universului acolo unde orice era posibil şi toate lucrurile care erau posibile aparţineau acelei insondabile naturi existenţiale pe care Robert Ching o denumea Haos.

Johnson înclină încă o dată capul:

— Merg. Mă simt chiar onorat.

— Şi tu Constantin Gorov? întrebă, Ching.

— M-ai insultat, vorbi sec Gorov. Ameninţându-mă cu moartea dacă nu accept cea mai mare şansă a vieţii mele. Probabil mă subapreciezi, altfel cine ar fi în stare să decline o asemenea propunere. Cultura umană prin acest contact cu extrasolarienii, va face un salt gigantic. Inevitabil acele fiinţe vor fi extrem de diferite de noi şi se conduc după legi ce nouă ne-ar părea ciudate. În prima fază vom avea senzaţia că ne vom plimba fără haine pe o stradă aglomerată, însă doar aşa vom câştiga într-o secundă cât am fi obţinut în mii de ani de căutări. Desigur că accept. Ce nebun ar alege moartea în faţa acestei colosale posibilităţi?!

— Bănuiam că anii petrecuţi în Hegemonie...

— Se pare că a fost doar o etapă. O structură pe care încă o consider că a fost necesară acelui context şi a slujit intereselor generale ale umanităţii. Acum, dacă contextul se lărgeşte şi noi trebuie să ne extindem o dată cu el. Flacăra cunoaşterii, odată aprinsă, nu poate fi înăbuşită, chiar dacă un nebun ar dori s-o facă şi indiferent cât de puternic ar fi acel nebun... Numai cunoaşterea este nemuritoare...

— Aţi ales bine domnilor, spuse Ching. Singurul meu regret este că nu pot participa şi eu alături de voi. Aventura nu este pentru bătrâni şi sunt multe probleme şi aici. Frăţia nu va înceta lupta până când întreaga omenire nu va fi lăsată să păşească pe urmele voastre. Prometeus este doar începutul. Asemeni celui care i-a împrumutat numele, va aduce Omului focul de la zei. Iar oamenii trebuie să se lumineze, nu să iniţieze incendii mistuitoare. Din această cauză Frăţia va veghea ca lumina să fie bine folosită... Însă am vorbit destul. Sunt foarte multe detalii de pus la punct înainte de lansare. Urmaţi-mă, domnilor.

„Omul iubeşte viaţa şi se teme de moarte. Omul iubeşte victoria şi se teme de înfrângere.

Există astfel un paradox mai profund decât triumful prin moarte?

Ce act poate fi mai Haotic decât Victoria prin sinucidere?"

GREGOR MARKOWITZ,
Haosul şi Cultura

12

ARKADY DUNTOV se afla în camera de control a navei Prometeus. În timpul acestei ultime perioade de pregătiri finale, Duntov ajunsese să gândească la Prometeus ca fiind propria lui navă.

Pentru că, cel puţin la zborul spre 61 Cygnus avea să fie nava lui. Fusese numit căpitan, conducătorul acestei expediţii. Misiunea odată îndeplinită, alţi oameni, Gorov chiar, un fost inamic, vor deveni mai importanţi, dar la ducere şi la întoarcere, nava va fi a *lui.*

În sfârşit, mâine era ziua cea mare. Se încărcau ultimele provizii şi echipamente şi peste puţine ore întregul echipaj va porni la drum. Duntov privi cu emoţie panourile de comandă şi monitoarele cu care era de acum familiarizat. Existau două sisteme de control independente, unul obişnuit, asemănător oricărei nave existente şi un altul deosebit de complex. Fiecare deservea unul din cele două sisteme de propulsie ale navei. Pentru decolare şi navigaţie în limitele sistemului solar nava avea antigravii obişnuiţi şi propulsie reactivă. Însă după ce depăşeau orbita lui Pluto, putea iniţia şi sistemul hiperluminic.

Duntov rămase cu privirea preţ de câteva secunde pe sistemul neconvenţional şi clătină din cap a aducere aminte. În ultima lună, Schneeweiss l-a pus să repete de mii de ori comenzile de activare/dezactivare a sistemului H.L. Şi dacă acum se putea descurca şi legat la ochi, teoria în sine îi rămânea inaccesibilă.

„Practic Prometeus nu contravine ecuaţiei einsteniene care limitează viteza oricărui corp la cea a luminii”, îi spunea Schneeweiss şi apoi o jumătate de oră îi desenă pe hârtie scheme matematice, demonstrându-i de ce relaţiile nu intrau în contradicţie.

„Deci... acum este clar, explica Schneeweiss. Conform acestor ecuaţii este necesară o forţă infinită pentru a accelera nava dincolo de viteza luminică în ceea ce s-ar numi continuum primar...

...nu putem depăşi viteza luminii în timpul traversării spaţiului continuumului primar. Deci, vom evada din acest continuum. Vei folosi propulsia convenţională pentru a te înscrie pe cursul antecalculat 61 Cygnus. Accelerezi la maxim şi apoi activezi generatorul Stasis. Atunci Prometeus împreună cu un mic volum de spaţiu înconjurător va fi încastrat într-o buclă spaţiu-timp sau altfel spus într-un câmp unde timpul este amortizat faţă de continuumul primar. Raportat la micro-cotinuumul din interiorul buclei, nava nu depăşeşte viteza luminii însă acest câmp traversează continuumul primar cu viteza luminii ridicată la puterea proprie. Din moment ce nava încetează să ocupe un spaţiu în primul continuum, domnul Einstein poate să rămână mulţumit!

„Minunat, se gândea Duntov, totul seamănă perfect cu *Teoria Entropiei Sociale* pe care Robert Ching m-a pus să o studiez.”

Duntov deşi familiarizat cu majoritatea termenilor nu reuşea încă să priceapă conceptele pe care le defineau, însă în ambele cazuri nebulozitatea conceptelor nu îl supăra foarte mult. Ştia cu certitudine ce are de făcut, cum să-şi îndeplinească riguros ordinele, să piloteze nava şi mai mult de atât nici nu îl interesa.

„Să-i lăsăm pe alţii să-şi bată capul cu teoriile lor” gândea el.

Arkady Duntov era conştient de limitele sale intelectuale, îşi cunoştea locul în schemă şi era mulţumit cu ambele situaţii. Vor exista întotdeauna anumite lucruri de neînţeles, dar nici nu-şi dorea să le priceapă. Era mulţumit să constate că era înconjurat de oameni care le înţelegeau, asemeni lui Ching, în care avea o încredere deplină. Nu era invidios pe Ching sau Gorov sau pe Schneeweiss pentru imensele lor cunoştinţe. Setea de cunoaştere era o aptitudine cu care nu fusese înzestrat.

Credinţa era cel mai important lucru pentru el şi actul în sine de a servi acea credinţă. Supunerea şi loialitatea lui îşi arătau acum roadele. I se încredinţase un rol important, un rol activ în marile evenimente ce urmau. Se simţea măgulit şi foarte onorat. Şi gândindu-se la săptămânile de pregătiri se întreba în sinea lui, dacă acei oameni superdotaţi, Ching de exemplu, care dintr-un motiv sau altul nu avea să ia parte la această călătorie, dacă nu cumva în adâncul sufletelor, nu îl invidiau ei pe el, căpitanul Arkady Duntov.

Constantin Gorov plutea alături de Robert Ching în pseudospaţiul globular al camerei de observaţie. Halucinantul spaţiu interstelar îi îngloba și le provoca o senzaţie curioasă de vertij – sentiment plăcut și înfricoșător deopotrivă.

Gorov a fost condus de multe ori în acest loc, lucru care spunea multe pentru că aici era locul de meditaţie a însuși Primordiagentului.

„Ching, se gândea Gorov, este un individ controversat. În multe privinţe ne asemănăm, respectă cunoaşterea, un om cu o cultură vastă şi care ştie să-i aprecieze pe cei asemenea lui.” Şi totuşi exista şi o altă faţetă a lui Ching care îl înfiora pe Gorov. Cum putea un om atât de inteligent să fie superstiţios? Gorov se temea chiar de imprevizibilitatea unui astfel de om care idolatriza o idee, se închina întâmplării, un om care proslăvea, ar fi fost tentat să-i spună – principiului incertitudinii lui Heisenberg.

— Priveşte Gorov, vorbi Ching. Toate aceste stele, fiecare un soare cu câteva planete, fiecare o virtuală casă pentru Om – infinitul şi covârşitoarea întindere a Universului...

Însă brusc Gorov tresări. Privirea i se fixase pe o mică formaţiune de puncte luminoase care înainta drept spre ei, din direcţia Pământului.

— Priveşte într-acolo, întinse el mâna. Acolo! Sunt nave!

Ching urmări cu privirea mâna întinsă a lui Gorov şi apoi se adresă eterului.

— Ofiţerul de la trafic. Se apropie o formaţiune de nave. Poţi să le identifici? Calculează imediat traiectoria.

A fost o tăcere lungă timp în care în sufletul lui Gorov resemnarea alterna ca cea mai neagră disperare. „Nu pot fi decât crucişătoare hegemonice, gândea el. Nimic nu le poate

opri. Ah, nu voi participa niciodată la această aventură a cunoaşterii. Puteam învăţa nemurirea de la stele dar acum...”

Vocea impersonală a ofiţerului umplu încăperea globulară.

— Sunt crucişătoare hegemonice Primordiagent, treizeci de nave. Se îndreaptă direct spre noi. Estimarea timpului de contact: trei ore standard.

— Imposibil! exclamă Robert Ching. Toate instalaţiile noastre sunt camuflate perfect. Am menţinut tăcerea radio absolută. Anvelopa reactorului nostru este supradimensionată încât să nu scape nici cea mai infimă emisie. Cum?

— Obsesiva meticulozitate hegemonică, vorbi dezamăgit Gorov. Torrence nu stătu cu mâinile în sân şi ghici că Frăţia îşi are sediul pe undeva în Centură... Ah, oricum a avut o lună la dispoziţie. Există un singur lucru pe care nu-l puteţi ascunde – căldura. Au cercetat probabil fiecare asteroid în parte cu detectoare ultrasensibile. O sarcină foarte dificilă, însă nici un alt asteroid nu are sursă internă de căldură. Astfel orice diferenţă faţă de spaţiul înconjurător conduce la ideea că este locuit în interior. Şi aici într-adevăr nu puteaţi face nimic. Crucişătoarele acelea... nu le puteţi... putem ţine piept. Însă mai avem trei ore. Ar fi suficient ca să lansăm Prometeus?

— S-ar putea, însă Prometeus nu va reuşi să scape dacă este urmărit. Pe propulsia convenţională este mai puţin manevrabilă decât vasele hegemoniei şi oricum poate fi dezintegrată dacă generatorul Stasis este activat atât de aproape de o masă stelară. Nu... nu-i nimic de făcut... Doar dacă... dacă...

Pe chipul lui Ching expresia de neagră disperare începu treptat să se transforme într-una de triumf, un total extaz.

— Desigur! se însufleţi Ching. Actul Haotic Fundamental! Este singura posibilitate şi pe deplin justificată de circumstanţe. Nimic nu ar fi mai nimerit.

Se întoarse spre Gorov, iar el, fără să vrea, făcu un pas înapoi când văzu focul din privirea lui Ching. Un extaz mistic vibra din întreaga fiinţă a lui Ching şi Gorov trăia un sentiment contradictoriu. Oare la ce se mai gândise acest minunat fanatic? Ce alternativă găsise? Şi ce era acel Act Haotic Fundamental?

— Repede, vorbi Ching. La Prometeus... Să terminăm cu toate echipamentele... Ah, Omul va avea stelele şi eu... şi eu voi împlini Actul Haotic Fundamental...

Gorov îşi abţinu întrebarea în ultima clipă. Privind ochii lui Ching, adânci şi strălucitori, aţintiţi asupra unei înspăimântătoare viziuni. Constantin Gorov înţelese un adevăr dureros pe care ar fi preferat să nu-l desluşească niciodată.

La capătul a două ore de alergătură istovitoare Boris Johnson se găsea acum înfăşurat în filamentele de plastic ale Coconului din camera de comandă a navei Prometeus. Lângă el, în scaunul special al pilotului manual, un Cocon care lăsa mâinile libere, Arkady Duntov trecea în revistă pentru a mia oară toate comenzile acestei nave. În camera de comandă mai existau încă trei Coconi ocupaţi de oameni cărora Johnson abia le ştia numele. Gorov şi încă alţi o sută de oameni îşi ocupaseră locurile în compartimentul principal al astronavei. Toată lumea aştepta semnalul decolării.

După tot efortul ultimelor pregătiri contracronometru, acum când totul se rezuma la o aşteptare chinuită, Johnson îşi dădea seama de inutilitatea grabei şi cât de disperată era tentativa lor.

Crucişătoarele hegemonice se aflau acum la numai jumătate de oră de asteroid, iar traseul lor rectiliniu nu lăsa nici o umbră de îndoială asupra punctului terminus şi implicit al scopului. Prometeus era condamnat, iar o înfruntare directă a micilor nave ale Frăţiei cu puternicele crucişătoare ar fi fost un sacrificiu inutil. În sinea lui, Johnson se amuză pentru o clipă – Hegemonia trimisese o flotă completă când un singur crucişător ar fi fost suficient.

Totul era fără nici o speranţă şi Johnson cunoştea mult prea bine acest sentiment deznădăjduitor al situaţiilor limită fără ca în final să sucombe şi în aceste clipe *presimţea* că salvarea ar putea apare pe neaşteptate. În adâncul sufletului său, cuibărită ca un copil speriat, ghemuit şi cu mâinile acoperindu-şi ochii, *speranţa* încerca să reziste valului de teroare.

Întreaga bază părea preocupată de o anumită activitate extrem de importantă. Se punea ceva la cale pentru că Johnson remarcase în fugă pe Prim Agenţi vorbindu-le oamenilor ceva în legătură cu un act fundamental. Era clar pentru Johnson că unii ştiau anumite lucruri la care el nu avea acces, situaţie pe care o acceptase ca normală în cele din urmă.

Duntov activă monitorul central şi pe ecran apărură siluetele zvelte ale crucişătoarelor – admirabile, cu o arhitectură complexă, plină de graţie, însă mesageri ai morţii în aceste clipe.

— Frate Duntov, izbucni pe neaşteptate vocea lui Ching, ascultă-mi mesajul fără să mă întrerupi şi fără să-mi răspunzi. Vei menţine tăcerea radio absolută imediat după apelul meu. Vei executa ordinele întocmai.

Vocea lui Ching părea crispată şi exista în ea o notă aparte – era vocea omului care ordonă.

— Iată ordinele: Vei menţine Prometeus cu antigravii în poziţia – 0,1 pentru decolare iminentă, însă nu-l vei ridica înainte de semnalul meu. Acesta va fi deschiderea planşeului de deasupra. Atunci şi numai atunci. Nu te vei opri să faci corecţiile pentru 61 Cyantis. Vei poziţiona Prometeus pe direcţia generală a sistemului şi vei menţine acceleraţie maximă până când primejdia interceptării de către duşmanii noştri va fi depăşită. Nu fi neliniştit, vei afla amănuntele la timpul potrivit. Supune-te ordinelor şi fii un bun slujitor Haosului. Terminat şi drum bun.

— Dar ce se va întâmplă cu navele hegemonice... Începu Duntov să întrebe însă amintindu-şi interdicţia lui Ching îşi redirecţionă întrebarea, retoric, spre Johnson. Nu le putem depăşi ca viteză, Boris. Iar ei nu le pot ţine piept nici trei minute cu navele pe care le avem aici. Şi cea mai apropiată bază a Frăţiei este la zile distanţă.

— Nu mă întreba pe *mine* Arkady, vorbi Johnson. Este reprezentaţia Frăţiei. Întotdeauna Ching ştie ce face.

— Da, murmură Duntov, Robert Ching ştie întotdeauna ce face.

„Aş vrea să am şi eu încrederea ta oarbă în acest om – se gândea Johnson. Sau poate o am deja...?”

Marea cameră globulară din inima asteroidului era înţesată până la refuz cu tehnicieni, agenţi, Prim Agenţi – toţi oamenii de pe asteroid care nu se aflau îmbarcaţi pe Prometeus. Masa compactă de oameni plutea în pseudospaţiul lipsit de gravitaţie, într-o tăcere adâncă şi solemnă. Singura zonă liberă se afla lângă un quadrant al ecranului globular, acolo unde plutea Robert Ching, cu spatele la ecrane. În faţa lui gra-

vitau nişte echipamente: un radioemiţător, două ecrane monitor şi o telecomandă dublă. Din ea pornea un cablu care străbătea masa solemnei adunări şi ieşea din camera globulară prin gura de acces a liftubului. Un monitor prezenta imaginea porţilor de camuflaj de deasupra platformei interne, iar celălalt monitor înfăţişa peisajul arid de pe cealaltă parte a asteroidului.

Ching se roti cu faţa spre ecranul globular şi sorbi din priviri vasta panoramă care se curba deasupra şi dedesubtul lui înglobându-l în vasta panoramă a spaţiului, panoramă întinată acum de formaţiunile de luptă ale crucişătoarelor, ca nişte lupi gata să muşte.

Ching contempla profund acest grandios spectacol şi gândurile îi zburau către comoara spirituală pe care Prometeus ar fi putut să o descopere şi la toate celelalte miracole la care el, nu va mai avea acces. „Însă moartea, gândea el, este inevitabilă şi orice om va trebui să plătească tributul mai devreme sau mai târziu. Singura speranţă a unui individ ar fi ca dispariţia lui să nu treacă neobservată. Şi câţi dintre muritori au privilegiul şi-şi poată singuri alege cea mai glorioasă moarte – Actul Haotic Fundamental, Victoria prin sinucidere, paradoxul paradoxurilor! Un final ideal pentru orice slujitor al Haosului la capătul unei vieţi întregi dedicate *Lui.* Acum a venit momentul acţiunii”.

Robert Ching îşi întoarse privirea şi se concentră asupra echipamentelor din apropierea sa. Se apropie de un microfon. Tensiunea oamenilor din camera observator creştea pe măsură ce începea derularea primului act al acestei drame finale.

— Baza Frăţiei către comandantul flotei hegemonice, a transmis Ching în timp ce crucişătoarele se roteau în formaţie de trei, ordonate cu minuţiozitate de scrupulozitatea unui comandant pe măsură. Baza Frăţiei către flota Hegemonică...

A intervenit vocea aspră a unui om care ştia să comande.

— Aici vice-amiralul Lazar, comandantul Flotei a 34-a Hegemonice. Asteroidul este încercuit complet. Avem suficientă putere de foc ca să vaporizăm întreg asteroidul. Nu încercaţi să evadaţi. Nu opuneţi rezistenţă. Jumătate din flotă va asoliza şi jumătate va staţiona pe orbită gata să deschidă focul dacă aveţi de gând să opuneţi rezistenţă armată. Vă veţi preda necondiţionat.

Mintea lui Ching lucra frenetic. Actul Haotic Fundamental pe care-l plănuise cerea ca *toate* vasele de luptă să asolizeze pe asteroid. Toate trebuiau distruse. Doar în acest fel Prometeus ar fi avut drumul deschis către stele. Altfel sacrificiul ar fi fost zadarnic. Acest comandant hegemonic trebuia convins să-şi coboare întreaga flotă...

Un mic zâmbet înflori pe faţa lui Ching. Modul în care poţi convinge un individ să acţioneze conform voinţei tale este să-i interzici să facă exact lucrul dorit de tine.

— Baza Frăţiei către vice-amiralul Lazar, răspunse Ching. Suntem conştienţi de şansele noastre, însă pe asteroid există câteva mii de Fraţi – supralicită Ching – soldaţi înarmaţi nu doar cu credinţa lor şi, dacă dorim, putem face preţul victoriei voastre foarte costisitor. Însă suntem de acord să negociem o capitulare paşnică în scopul de a evita o vărsare de sânge inutilă. Va asoliza doar nava amiral, iar restul navelor vor rămâne pe orbită în timpul negocierilor. Orice altă contrapropunere va întâlni rezistenţa noastră armată, până la ultimul om.

— Îndrăzneşti să-mi dictezi *mie?!* izbucni într-un acces de furie comandantul hegemonic. Mă crezi imbecil de îmi propui să cobor singur într-un viespar de agenţi înarmaţi?! *Nu,* eu sunt cel care stabileşte condiţiile. Am treizeci de crucişătoare şi pe fiecare o sută de bestii sângeroase din trupele speciale de asalt. Dimpotrivă, am să asolizez întreaga flotă chiar dacă îţi convine sau nu. Poţi opune şi rezistenţă armată dacă doreşti, nu mă deranjează. Sunt curios în câte minute te voi spulbera cu cei trei mii de soldaţi.

— Foarte bine, spuse Ching mimând o falsă resemnare. Cred că am subestimat numărul vostru. Nu deschidem focul decât dacă oamenii tăi o fac primii. Puteţi asoliza în zona de zi a asteroidului.

— Voi coborî unde vreau eu lătră Lazăr.

— Să admitem că alegerea vă aparţine, a venit sec răspunsul. Însă trebuie să ţineţi cont de un anumit lucru, pentru protecţia noastră reciprocă, vă avertizez că în emisfera de noapte a asteroidului există doar o suprafaţă fals naturală şi are scopul de a camufla instalaţiile noastre. Dacă încercaţi să coborâţi acolo, navele se vor prăbuşi peste instalaţii atomice şi atunci toate aceste discuţii devin inutile.

— Foarte bine, acceptă arogant Lazar! Vor asoliza în zona de zi şi acolo voi debarca trupele. Ţine minte, orice rezistenţă va fi un excelent prilej pentru masacru. Ordinele mele sunt foarte precise. Terminat.

Robert Ching închise emiţătorul şi ridică privirea spre Fraţii adunaţi în camera globulară.

— Zarurile au fost aruncate, iar cale de întoarcere nu mai există, vorbi el pe un ton grav. Ne-au mai rămas doar câteva clipe de trăit. Ecuaţia este simplă. Duşmanul îşi va coborî toate navele, iar odată oprite, acestor coloşi le sunt necesare câteva minute pentru a se ridica din nou. După ce ultimul crucişător va fi asolizat, voi acţiona primul comutator – şi arătă cu mâna spre telecomanda care plutea între el şi masa compactă a adunării. Porţile de mascare ale platformei subterane se vor deschide şi Prometeus se va înălţa imediat.

A făcut o pauză, a oftat după care a continuat:

— După calculele noastre am ajuns la concluzia că nici o navă hegemonică nu se poate desprinde de sol în mai puţin de trei minute din momentul în care îşi vor da seama de evadarea lui Prometeus. Deci îi vom lăsa lui Prometeus două minute şi cincizeci de secunde să se îndepărteze cu viteza maximă de asteroid. După aceasta voi acţiona al doilea comutator. Nu cred că mai este nevoie să repet ce va însemna *acest* lucru.

Ching făcu o pauză scurtă, iar când vorbi din nou era parcă alt om, transfigurat, vorbind mai mult pentru sine, decât pentru Fraţi şi mai mult decât pentru sine, pentru posteritate, pentru Haos. Un extaz calm, însă rece şi calculat în aceeaşi măsură, îi transfigura trăsăturile făcându-l să semene cu un totem înălţat deasupra mulţimii. Calmul şi indiferenţa lui olimpiană se difuzau Fraţilor, transformându-i într-o masă supusă şi fidelă.

— Actul Haotic Fundamental! vorbea Ching. Victorie prin sinucidere. Nemurire prin moarte! Niciodată în istoria Frăţiei victoria nu a fost atât de aproape. Astfel acest Act ar fi fost irealizabil. Îmbrăţişăm moartea de bunăvoie, conştienţi de marea onoare de a contribui la triumful Haosului, apropierea Omului de stele, de libertate, de nemurire... Dar ce este moartea noastră? Toţi oamenii pier, puţini îşi aleg singuri momentul final. Acest prerogativ poate fi exercitat de orice om, din orice

timp – sinuciderea este un drept al fiinţei umane pe care nici o tiranie nu a reuşit să-l elimine. Însă niciodată în istoria noastră, sinuciderea nu a adus victoria. Acum ni s-a dat şansa de a săvârşi împreună Actul Haotic Fundamental. Nici un alt sfârşit nu ar fi fost mai glorios pentru un slujitor al Haosului. Noi vom pieri, asemenea fiinţelor vii, însă Frăţia va dăinui, acum şi pentru totdeauna! Omul este o umbră însă Haosul este veşnic şi cei care-*L* slujesc cu credinţă se vor continua prin *El* şi odată cu *El.* Nu vom avea timp de luat rămas bun mai târziu, deci vă spun acum: la revedere, căci ne vom revedea într-un Haos. Voi toţi aţi slujit Haosul cu credinţă şi demnitate în decursul vremelnicei vieţi. Acum, prin moarte vom face Haosului suprema dovadă de credinţă. Haos, domnilor! Haos şi Victorie!

Nimeni nu s-a mişcat.

Nimeni nu a vorbit.

Robert Ching era mândru de Fraţii săi.

Se aşteptau la această clipă încă de la apariţia navelor hegemonice – Ching o știa prea bine. Într-un sens mai larg, erau pregătiţi pentru acest moment încă din clipa în care s-au alăturat Frăţiei Asasinilor. Tot ce era de spus, a fost spus. Nu mai rămăsese decât să acţioneze.

Ching își îndreptă atenţia spre monitorul care reda imaginile zonei însorite, emisfera opusă locului pe unde avea să ţâşnească Prometeus. Deja terenul stâncos era invadat de câţiva coloşi hegemonici şi Ching a început să numere. Cincisprezece... şaptisprezece... douăzeci... Acum se deschideau ecluzele primelor nave asolizate şi din ele începură să coboare lungi şiruri de oameni înarmaţi, pe măsură ce alte nave se apropiau prudente de sol.

Douăzeci şi trei... douăzeci şi şapte... treizeci! Toate navele coborâră. Nu se vor mai ridica niciodată. Mâna lui Ching stătea pe comutatorul porţilor trucate, însă hotărâse să mai aştepte până când trupele vor fi debarcate în întregime, pentru a asigura o confuzie și o debandadă totală atunci când Prometeus se va ridica.

Era o activitate efervescentă în preajma crucişătoarelor care se intensifica pe măsură ce începea descărcarea armamentului greu. Rânduri compacte de soldaţi se înşiruiau în vederea traversării asteroidului.

— *Acum!* aproape ţipă Ching şi apăsă comutatorul.

Privirea lui Ching se lipi de celălalt ecran. Porţile începură să se rotească spre interior... Încet, încet distanţa se mărea... Şi acum porţile erau deschise complet, iar pe ecran se vedea silueta enormă şi întunecată a Prometeusului. Deasupra ei, infinitul.

În camera de comandă, Boris Johnson strâns înfăşurat în Coconul său privea ţintă spre monitorul central. Pe măsură ce crucişătoarele asolizau nu mai ştia ce să creadă. Într-un anume fel Robert Ching i-a convins să coboare. Arkady avea posibilitatea să ridice nava, poate chiar să sa îndepărteze de asteroid... Însă totul era fără rost. Probabil ar fi câştigat cinci minute avans în faţa crucişătoarelor, înainte ca ei să-şi dea seama că au fost păcăliţi. Dar la ce bun?... Puteau să fie şi cinci ore, crucişătoarele i-ar fi ajuns şi ar fi torpilat Prometeusul.

Nu ştia nici el ce să creadă şi blestema acea mică scânteie de speranţă care încă rezista. Johnson îşi concentra acum atenţia pe monitorul care înfăţişa porţile de mascare de deasupra. În timp ce privea, ele au început să se deschidă, încet, fără zgomot, ireversibil.

Şi stelele apărură strălucitoare deasupra astronavei.

— Asta este, nu avem nimic de pierdut, a murmurat Duntov şi a activat antigravii.

Johnson avu o senzaţie fugară de plutire atunci când antigravii neutralizează gravitaţia artificială a bazei interstelare, cât şi gravitaţia naturală, aproape infimă, a asteroidului. Apoi a fost ţintuit cu putere în Coconul său. În clipa în care reactorul principal porni brusc, ajungând în câteva secunde la puterea maximă, Prometeus ţâşni în spaţiul rece şi întunecat.

În timp ce acceleraţia enormă îl strivea violent, chiar protejat în Cocon, iar ochii şi-i simţea gata să explodeze, Johnson nu-şi dezlipea privirea de monitor, pe care se derula în viteză vasta panoramă stelară străpunsă de Prometeus. Cu ochii minţii vedea crucişătoarele începând manevrele pentru decolare premergătoare acelei vânători cu un sfârşit iminent pentru Prometeus...

În timp ce nava accelera drept spre stele, Johnson se pregătea sufleteşte pentru trecerea în nefiinţă care cu siguranţă avea să urmeze – atacul crucişătoarelor, tunuri laser, torpile

termonucleare... Se întreba morbid dacă va simţi vreo durere, atunci când nava va fi lovită... Dar Prometeus îşi continua zborul către stele, iar Boris Johnson îşi aştepta moartea care putea veni dintr-un moment în altul, aştepta lovitura finală care cu siguranţă urma să vină. Astepta, aştepta şi aştepta...

Când gigantica astronavă depăşi nivelul terenului și a accelerat puternic înspre stele, pentru Robert Ching a fost cea mai înălţătoare priveliște pe care o văzuse vreodată, împlinirea visului său de o viaţă. Spiritul său părea să însoţească astronava care se îndepărta cu iuţeală spre necunoscut, spre viitorul umanităţii.

„Un viitor", medita Ching, care nu va putea fi negat. În minte, a început să numere secundele până când al doilea comutator putea fi acţionat. 10... 15... 30...

Cu un efort mintal deosebit Ching îşi întoarse privirea de la Prometeus şi se concentră asupra celui de-al doilea. Da, evadarea lui Prometeus fusese descoperită căci degringolada începuse în jurul crucişătoarelor. Unele ecluze începeau să se închidă, unele încă înghiţeau rapid coloanele de soldaţi rechemaţi la bord, alţii însă îşi continuau drumul spre emisfera însorită a asteroidului.

1'... 1'10... 1'50"...

Ching îi privi pe Fraţii săi. Cu toţii priveau spre punctul luminos care era Prometeus. Ching observă multe perechi de buze care se mişcau, numărând odată cu el.

2'10... 2'20"... 2'30"... 2'40"...

Robert Ching avu cea mai scurtă ezitare din viaţa lui, apoi ochii îi mijiră şi apăsă al doilea comutator. În interiorul asteroidului, înconjurat de tone de plumb, un impuls electric a ajuns la panoul central de comandă al reactorului nuclear. Unul câte unul şi apoi într-o ucigătoare simultaneitate, pilonii de susţinere s-au prăbuşit, iar masa de reacţie din interior se îndrepta irevocabil spre nivelul critic, spre momentul titanicei explozii nucleare ce va transforma în atomi asteroidul și tot ceea ce se găsea în sau pe el – Fraţi, Gardieni, nave hegemonice. Explozie ce va distruge toate crucișătoarele şi va elibera drumul către stele.

Victorie prin sinucidere – actul haotic fundamental.

Robert Ching ridică ochii să mai privească o dată stelele, imensa panoramă proiectată pe ecranul globular în interiorul căruia plutea. Deasupra celorlalţi Fraţi – fiecare acum tăcut şi singur în aceste ultime momente – Ching a zărit clipirea unei steluţe care dispărea în profunzimea spaţiului întunecat.

Ching strânse din ochi şi imaginile de pe ecran le-a perceput ca realitate însăşi... Plutea în spaţiul liber, integrat în universul în care el nu reprezenta decât o fărâmă, în universul miliardelor de stele, fiecare un soare şi tot aşa, sori după sori, fără sfârşit, haotic.

Cu ochii minţii clipa fatală care urma, era deja prezentă... Asteroidul, navele hegemonice, celulele propriului său corp, redate de focul nuclear Haosului primordial din care s-au întrupat... Mintea sa, gândurile sale, fiinţa şi personalitatea sa nu erau distruse ci dezintegrate, dispersate, făcute unul şi acelaşi cu universul Haotic...

Şi ultimul gând, când anticipaţia sa a devenit realitate, în timp ce asteroidul, navele şi oamenii şi Robert Ching erau pulverizaţi, a fost unul de pur extaz mistic, savurându-şi moartea în timp ce îl cuprindea – o moarte victorioasă, o moarte care îl unea trup şi spirit cu ceea ce divinizase.

Robert Ching era în sfârşit unul şi acelaşi cu Haosul

La un moment dat, Boris Johnson simţi un şoc teribil care l-a zdruncinat chiar şi în interiorul Coconului său absorbant. În clipa aceea cu buzele îngheţate de spaimă, Johnson se aştepta ca nava să fie spulberată în mii de fărâme sau, inevitabil, un alt şoc să mai urmeze. Însă nu se întâmplă nimic. În schimb, auzi sau probabil i se păru că a auzit zgomotul unor mici zgârieturi pe carcasa navei, ca şi cum ar fi pătruns într-un nor meteoric deosebit de dens. Şi apoi... nimic. Nici alte zgârieturi, nici alte şocuri, nici un zgomot, nimic. Era în viaţă. Toată lumea era în viaţă... Privirea i-a alunecat spre monitorul central. Drept în faţă stelele şi întunericul, nimic mai mult.

— Ce-a fost asta?

— Nu ştiu, i-a răspuns Duntov. Poate...

Duntov a întins mâna şi a pornit monitorul cu imagini din spatele navei. Ecranul s-a luminat şi Johnson căută înfrigurat asteroidul şi navele hegemonice care, cu certitudine, îi urmăreau...

Însă imaginea era dezolantă. Acolo unde trebuia să fie poziţionat asteroidul nu se vedea decât un nor de praf şi sfărâmături atât de mici, încât păreau o sferă din cenuşă. Asta simţise Johnson. Explozia asteroidului, bucăţile de metal şi sfărâmături ajungând din urmă şi lovind carcasa lui Prometeus. Asteroidul şi navele erau doar praf... Şi toţi oamenii de acolo... Însă Prometeus era în siguranţă.

Johnson avu din nou acel straniu sentiment de plutire în clipa în care Duntov opri propulsia reactivă.

— Ce act poate fi mai Haotic decât Victoria prin sinucidere? a vorbit Duntov încet, mai mult pentru sine.

— Ce?

— Un citat din Markowitz, îi explică Duntov. Se referă la aşa-numitul Act Haotic Fundamental – Victoria prin sinucidere.

— Vrei să... vrei să spui că nu a fost un accident? Ching a atomizat asteroidul de bunăvoie?

— Sunt sigur de asta. Au ales calea sacrificiului fundamental pentru a distruge navele hegemonice. Şi-au jertfit viaţa pentru a ne salva pe noi.

Boris Johnson înţelegea şi nu înţelegea. Era o acţiune pe care doar un om rece şi calculat, un Gorov, putea să o facă – era normal ca vieţile câtorva oameni să nu incline balanţa în defavoarea destinului întregii umanităţi. Probabil altă soluţie mai „umană” nu ar fi fost posibilă. Pe undeva suspecta că nu fusese nimic premeditat în această decizie. Pentru Robert Ching nu fusese un act disperat, ci altceva, mult mai profund, cu implicaţii morale pe care el, Johnson, nu va fi niciodată capabil să le înţeleagă.

Johnson se cutremură. Mileniul Religiilor se sfârşise de sute de ani. Sau s-a sfârşit acum, odată cu Robert Ching? „Mă îndoiesc... mă îndoiesc că se va sfârşi vreodată....” medita Johnson.

O oră mai târziu, când corecţiile finale de curs au fost încheiate şi Prometeus plonjase irevocabil spre drumul spre 61 Cygnus, Boris Johnson privea încrezător la stelele pe care în curând le vor depăşi cu o viteză incredibilă. Privea stelele, şi în această clipă când tentaculele Hegemoniei nu-l mai ajungeau şi-a dat seama că nimic nu era încheiat, că această clipă însemna tocmai un început.

Ce va găsi acolo? Stea după stea, specie după specie, primejdie după primejdie, fără de sfârşit în timp sau spaţiu. Nemurirea speciei umane? Probabil. Însă acea nemurire trebuia smulsă unui Univers nepăsător, plantată şi reimplantată la nesfârşit...

Lupta abia acum începe. Peste un milion de ani va fi încă la început. Întotdeauna va fi la început.

Boris Johnson, un punct fragil al temporarei entropii de sens schimbat, privea milioanele de stele care se aplatizau înaintea lui, insule într-un ocean infinit, fără de fund, fără maluri, fără orizont – şi de fapt privea, pentru prima dată în viaţa lui, consistenţa Haosului.

Şi avea impresia că printre străfulgerările acelor stele printre miliardele de ochi orbi ai Haosului, atomii care fuseseră cândva chipul lui Robert Ching se recompun şi *el* îl priveşte.

— S F Â R Ş I T —

AGENTUL HAOSULUI

Norman Spinrad

#7B7773	#786458	#642E00	#552100
CIE-LAB	**CIE-LAB**	**CIE-LAB**	**CIE-LAB**
50,3539 1,1424 2,8702	44,1705 6,8524 10,1158	26,0000 21,812 56,875	20,0000 21,812 56,875